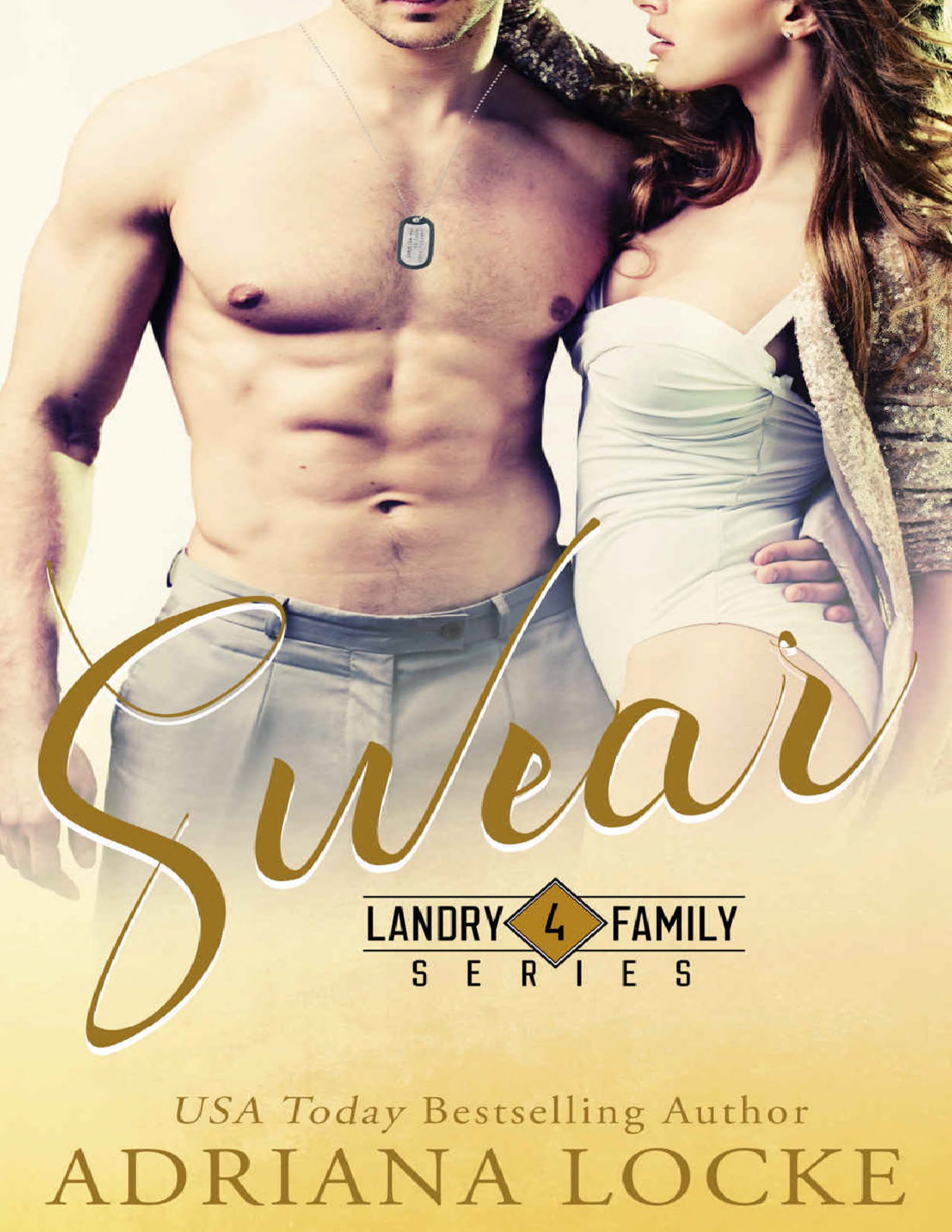

Swear
LANDRY 4 FAMILY
SERIES
USA Today Bestselling Author
ADRIANA LOCKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Swear

ADRIANA LOCKE

Yemin et.

Copyright © 2017 Adriana Locke
Tüm hakları saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak resmi:
Kari March, Kari March Tasarımları
www.karimarch.com

Kapak Fotoğrafları:
Adobe Stock

Düzenleme:
Lisa Christman, Adept Edits

İç Tasarım ve Biçimlendirme:
Christine Borgford, A Tipi Biçimlendirme
www.typeAformatting.com

İSTİSNA SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir) İstisna (kitap 1)
Bağlantı, bir roman (kitap 1.5) Algı (kitap 2)
İstisna Serisi Kutu Seti

LANDRY AİLESİ SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir) S way (kitap 1)
Salıncak (kitap 2)
Anahtar (3. Kitap)
Yemin (kitap 4)
Swink (Yaz 2017'de geliyor)

BAĞIMSIZ ROMANLAR
Fedakârlık
Nereye Götürürse Götürsün İzlerde
Yazılıdır
Teslimatçı (2017'de geliyor)
Battle of the Sexes (6 Haziran 2017'de)
More Than I Could (2017'de)

Adriana'nın Yayın Günü E-posta listesine abone olun ve her kitap yayınladığında yazardan bir e-posta alın.

Kitapla ilgili her şeyden haberdar olmak için Adriana'yı Goodreads'te takip edin.

İçindekiler

Yemin et.
Ayrıca yazan Adriana
Locke İthaf
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33 Sonsöz
SWAY'den Alıntı ~ Şimdi Satışta
SACRIFICE ~ Available Now kitabından alıntı
Yazar Hakkında Teşekkür

Dünyadaki yerini bulmak için mücadele eden herkese.
Ve Susan'a. Kendin olduğun için teşekkür ederim.

Ford

Gerçekten kör olsaydınız, kör randevular çok daha iyi sonuçlanırdı. Ve sağır. Ve belki 100 mil uzakta.

Kör Randevu'nun ve son randevu olan Üç Numara'nın dün geceki gülünç kıkırdamasının kalıntıları başımı ağrıtıyor.

Kardeşim Graham'ın sekreterden kız arkadaşa dönüşen baş belası tarafından seçilen adayların her biri ilk başta iyi görünüyordu. Hepsi güzel, oldukça zeki ve her biri unutulmazdı ... sadece yanlış nedenlerden dolayı. Belki de, sadece belki de, onları uzun zaman önce bir kadın tarafından belirlenen imkansız bir standarda bağlı tutuyorum. Her iki durumda da, olan oldu.

"Bay Landry?" Sekreterimin sesi Bluetooth'tan cıvıl cıvıl geliyor. "Orada mısınız?"

Otoyol çıkışına giriyorum ve iç çekerek gerçekliğe geri dönüyorum. "Evet. Özür dilerim, Hoda. Dikkatim dağıldı. Ne diyordun?"

"Graham'ın bir süre önce uğradığını söylüyordum. Telefonun kapalı olmalı çünkü cevap vermiyorsun dedi. Benden mümkün olan en kısa sürede onu aramanı istedi."

"Bu bir oyun," diye takılıyorum. "Sadece ondan korkup korkmadığını görmek istiyor."

Gülüyor. "Bunu zaten bildiğine eminim, efendim." "O koca bir bebek. Bütün bu pislik olayı
sadece bir paravan." Graham'ın adı gösterge panelinde yanıp sönüyor. "Ve şimdi beni arıyor."

"Lütfen cevap verin."

Kıkırdayarak parmağımı arama düğmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Birazdan ofise döneceğim. O zaman konuşuruz."

Tıklıyorum ve onu selamlama şansım olmuyor. Sadece konuşuyor.

"Hey, Ford, rakamlara bakıyordum ve-"

"Duyduğuma göre yine çalışanlarımı terörize ediyormuşsun. Şunu keser misin? Benimkini sikmeyeceğim. İşi bırakabilir."

"Ben de benimkini becermiyorum. Onu kovdum ve sonra yanıma aldım. Hatırladın mı?"

"Tanrım, bu doğru. O-"

"Merhaba Ford," diye mırıldanıyor Mallory telefonda, belli ki beni hazırlıksız yakalamaktan hoşlanıyor.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu, Graham."

Georgia güneşi sıcak ve gökyüzünde, kamyonetimin ön camında parlıyor. Sabahtan beri ofis dışında potansiyel müşterilerle toplantılar yapıyorum. Yapılacaklar listeme, bir bardak çaya ve kesintisiz çalışma saatlerime geri dönmek için can atıyorum.

Landry Security benim bebeğim ve daha yeni başlıyoruz. Orduda birkaç kez görev yaptıktan sonra, ki bunun bir kariyer olmasını hiç beklemiyordum, bu benim tamamen kendime ait bir şeye ilk girişimim. Sorumlusu olduğum bir şey, benim beynim. Her ne kadar aile şirketimiz Landry Holdings'in CEO'su Graham bu işin bir araya getirilmesinde etkili olmuş olsa da, artık tamamen bana ait. Ve ben bunu seviyorum.

"Siz iş konuşmaya başlamadan önce, dün geceki randevu nasıl geçti?" Mallory soruyor. "İkiniz de beni aramadınız, ben de bunun iyi geçtiği anlamına geldiğini umuyordum."

"Bana on beş dakika boyunca oje hakkında tez verdi, Mal. Çeyrek saat boyunca ışığın kırmızılardan pembelere göre nasıl farklı yansıdığını tartıştı. Bacaklarını yüzüme dolamaya ve kendi küçük deneylerimi yapmama izin vermeye gönüllü olmasına rağmen, konuşma zihin uyuşturucuydu."

"Ama," diye araya giriyor Graham, "deneyleri sen mi yaptın?"

"Aynen öyle."

"İkiniz de kesin şunu," diye iç geçiriyor Mallory. "Önemli olan şeye odaklanalım: Sevişmediniz mi?"

"Hayır, anlaşamadık. Yani, ben vurdum ve kurtuldum, ama ... ."

"Acaba gerçekten bir şeyler bulmak istiyor musun?
Biri olsun ya da olmasın," diye inliyor Mallory.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sana en başından söyledim, istemiyorum. Bu görücü usulü randevu saçmalığını kabul ettim çünkü güvenlik görevlilerimi eğitmek için yoga stüdyonu ödünç almamı şart koştun. Aksi takdirde, ben-"

"Popo çatlaklarının tepesinde 'KARMA' dövmesi olan kadınlarla takılmak," diye kestirip atıyor.

Graham'ın kahkahası kamyonun hoparlörlerinden yükseliyor ve beni irkiltiyor.

"Lincoln'e bir daha asla bir şey söylemeyeceğim. Kardeşimizin sadakati yoktur," diyorum, gülmemeye çalışarak. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yazının yanında kelebekler de vardı."

"Oh, bu her şeyi daha iyi yapıyor," diyor Mallory, ses tonunda yoğun bir alaycılıkla.

Graham'ın kahkahası yine şakalaşmamızı böldü. "Bazen siz ikinizi dinliyorum ve siz kardeşlersiniz de ben yabancı mıyım diye düşünüyorum."

"Hayır, G. Onu bu aileye sen getirdin. Bu onur tamamen sana ait."

"Tabii ki bu bir onur," diye takılıyor Mallory.

Bir elimle su şişesini açıp dudaklarıma götürüyorum, gözümü yoldan ayırmadan kardeşim ve onun

kız arkadaş şakası ileri geri.

Bunun gibi anlar bana, taburcu olup Savannah'ya geri döndüğümde beklediğimden ne kadar farklı şeyler olduğunu hatırlatıyor.

Kardeşlerim, üçü de yuva kuruyor. Graham'ın Mallory'si var. En büyük kardeşimiz, Georgia'nın yeni valisi Barrett'ın Alison'ı var ve en küçüğümüz Lincoln, Danielle ile evlenmek için büyük bir lig sözleşmesini bıraktı.

En azından bebek ikiz kardeşlerim Camilla ve Sienna'nın hayatları konusunda benim kadar kafaları karışık.

Mallory boğazını temizliyor. "Ee... bir tanışma randevusuna daha ne dersin?"

"Bunun şimdiye kadar duyduğum en saçma soru olduğunu düşünüyorum. Borcum ödendi. Devam edin."

"Ama en iyisini sona sakladım," diye söz veriyor ben trafikte direksiyonu kırıp bir dizi küfür savururken.

"Hey! Neredesin?" diye soruyor kardeşim.

Baş üstü işaretlerini kontrol edip bilgileri aktarıyorum. "Neden?"

"Harika! Bu mükemmel. Bana bir iyilik yapar mısın?" "Ne olduğuna bağlı."

Kamyonumu iki TIR'ın arasından kaydırırken, arkamdakinden yüksek sesli bir korna ile ödüllendirildim. Ona küçük bir el s a l l ı y o r u m . Bir savaş bölgesinde silah seslerinin ortasında ağır iş makineleri kullandığımı bilmiyor. İki kez. Onurlu olanı yaptım ve bana ters ters bakmasını görmezden geldim.

Graham, "Senden uzak olmayan bir yere uğramanı istiyorum," diyor. "Adresi sana mesaj atarım."

"Oraya ne için gidiyorum?"

"Kontrol etmek için," diyor boş boş. "Onlara uğrayıp bir güvenlik planı ve tahmini fiyat vereceğimizi söyledim."

"'Biz' derken beni kastediyorsun."

"Anlambilim."

Mesaj ekrana geliyor ve gitmemi istediği yerden hiç de uzakta olmadığımı görüyorum. Yine de, geri dönmem gerekiyor

ve ek olarak küçük bir iş almakla pek ilgilenmiyorlar.

"Bunun için gerçekten zamanım yok," diye iç geçiriyorum. "Ne tür bir şey bu? Kişisel güvenlikten mi bahsediyoruz? İş mi? Ne?"

Beni endişelendiren derin bir nefes alıyor. Bunu yapma şekliyle ilgili bir şey ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor, ama ben daha ona seslenemeden cevap veriyor. "Emin değilim. Bu konuda kısa bir konuşma yaptım ve bunu yakın bir arkadaşıma kişisel bir iyilik olarak yapıyorum."

"Sanırım Mike'ı gönderebilirim." Zihinsel olarak programı gözden geçirmeye ve bugün nerede çalıştığını ve gün bitmeden şehrin bu tarafına gelip gelemeyeceğini hatırlamaya başladım.

"Bu kişisel bir iyilik Ford. Senin gitmeni istiyorum. Mike'ın değil."

Ona hayır diyemem. Graham ailemiz için her şeyi yapar ve işletmelerin iyi yağlanmış makineler gibi çalışmasını sağlar. Ondan isteyip de reddedeceği hiçbir şey yok. Bu küçük görevle hiç ilgim olmasa da, bunu yapmak zorundayım ve yapacağımı biliyor.

"Peki," diye inledim. "Sadece kontrol et ve bir tür plan yap?"

"Evet. Sadece git ve ne düşündüğünü gör. Oraya gittiğinizde bunu çözeceğinize inanıyorum."

"Bana borçlusun, pislik."

İhtiyacım olan çıkışı kullanırken vedalaşıyoruz. Radyodaki country şarkısı bitmeden, bulunduğum yerin önüne geliyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalı."

Kamyonetimi bir dizi vitrinin karşısına paralel park ettim. Telefonuma bakarak Graham'ın mesajındaki adresi tekrar okuyorum. Sonra, üzerinde parlak pembe harflerle "Halcyon" yazan nane yeşili tentenin hemen altındaki numaralara bakıyorum. Numaralar eşleşiyor.

Gördüklerime inanamıyorum. Graham beni neden buraya göndersin ki? İş planımı biliyor ve

çekmek istediğim müşteri tipleri. Bu o değil. Bu neredeyse saygısızlık.

Bir iniltiyle telefonumu kapıp kardeşimi arıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum. "Beni Halcyon adında küçük bir dükkana mı gönderdin?"

Gülmemeye çalışıyor. "Sanırım başardın."

"Graham, Tanrı aşkına! Burada saygın bir iş yürütmeye çalışıyorum ve sen beni küçük bir ... bu her neyse onun güvenliğini sağlamam için gönderiyorsun. Büyük bir mağaza mı? Hayır, o bile değil."

"Burası bir butik," diyor Graham.

"O butiği arayıp Landry Security'nin dolu olduğunu söyleyebilirsiniz. Ben kiralık polis hizmeti vermiyorum."

"Sözleşme imzalandığı için içeri girip ziyaret yapıyorsunuz," diyor dikkatle.

"Ben bir bok
imzalamadım." "Hayır,
ama ben imzaladım."

Neredeyse koltuğumdan kalkacaktım. "Bunu
yapamazsın!" "Yaptım bile."

"Graham, bu da ne?" Kanımın kaynamaya başladığını söyledim. "Bunu neden yapıyorsun? Bunu yapamazsın. Ben Landry Güvenlik'in CEO'suyum."

İç geçiriyor, kızgınlığı benimki kadar yoğun. "Ben de Landry Güvenlik'in sahibi olan Landry Holdings'in CEO'suyum. Yani bir bakıma senin patronunum."

"Mallory'den benim için özür
dile." "Neden?"

"Ve annem. Ona üzgün olduğumu söyle."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Senin kıçını
tekmeleyeceğim."

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Zaten depozito ödendi. Sadece incelemeyi yap ve sonra gerçekten yapmak istemiyorsan, ben bir yolunu bulurum. Ama bunu benim için yapman gerek."

Binaya tekrar bakıyorum. İçerisi görünmesin diye siyah kâğıtlar asılmış ama beyaz Noel ışıkları pencereleri içeriden gösteriyor. Kapının yanında kırmızı renkte "KAPALI" yazılı bir tabela var.

"Graham, bu tam bir zaman kaybı."

"Belki. Muhtemelen. Muhtemelen," diye kıkırdıyor. "Ama ben söz verdim ve senin de bunu yerine getirmeni istiyorum."

"Kendini adamalısın," diye mırıldandım. "Tanrı aşkına yap şunu."

"Peki," diye homurdanıyorum, kamyonetimin kapısını açıyorum ve sokağa çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyerek iki şeritli trafikten Halcyon'un önündeki kaldırıma doğru ilerliyorum.

Yandaki fırının kapısı açık ve tarçınlı çöreklerin kokusu sinirlerimin hepsini olmasa da bir kısmını alıp götürüyor.

"Buradayım," diye haber verdim. "Ve işim bittiğinde, senin için geleceğim."

"Bekliyor olacağım."

"Kaçmalısın. Canın yanacak kardeşim."

"Kendimi hazırlamaya çalışacağım."

Gözlerimi devirerek aramayı sonlandırıyorum ve telefonu cebime geri koyuyorum. Avucumu parlak beyaz kapıya bastırıp hafifçe itiyorum.

Ellie

"Birisi web sitesine giriş yaptığında bir POP-UP İSTİYOR MUYUZ? Ya da sadece en altta bültene kaydolmaları için bir sekme mi?" Violet Schaffer bilgisayarının üstünden bana bakıyor ve uzun, kırmızı örgüsünün kuyruğuyla oynuyor. "Sekmeyi tercih ederim. Araştırmalar etkili olduklarını söylese de pop-up'lar beni strese sokuyor."

"Araştırmalar yaşlanma karşıtı kremlerin ince çizgileri ve kırışıklıkları azalttığını da gösteriyor," diye belirtiyorum. "Bende hala kaz ayakları var."

"Sen bilmiyorsun," diye gülüyor.

"Oh, ben de öyle. Ama sorun değil. Dikkatleri gözlerimden uzaklaştırmak için parlak ruj sürmeye ve dekolte gömlekler giymeye devam edeceğim."

"Göğüs dekoltenden bahsetmişken, dün gece bistrodaki adam seni aradı mı?"

"Evet," diyorum neşeyle, yeni aldığımız güneş gözlüklerini incelerken. "Güvenilir FU düğmesine bastım. Doğru sesli mesaja gitti."

Violet başını eğiyor, saç örgüsü masanın üzerinde sallanıyor. "Neden?"

"Meh," diye omuz silkiyorum.

"Meh?" Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Daha ne isteyebilirsin ki? Çok yakışıklıydı, kulak misafiri olduğumuz kadarıyla iyi bir işi vardı, harika kokuyordu ve ben de nazikçe ona benim değil senin numaranı verdim."

"Çünkü Jonas'ı becermek için iki güzel hafta geçirdin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu Bistro Guy'ı benim için daha az meh yapmaz."

Bana bir bakış daha atıyor, çok seçici olduğumu söyleyen bir bakış, ama görmezden geliyorum. Bu konuyu sayılamayacak kadar çok kez konuştuk ve hep aynı şekilde sonuçlandı - onun kafası karıştı, ben de hayal kırıklığına uğradım.

Bir erkeğin ilgimi çekmesi için yerine getirmesi gereken şartlardan oluşan bir çamaşır listem varsa ne olmuş yani? Bu beni kötü bir insan yapmaz. Hatta beni zor biri bile yapmaz. Beni zeki yapar.

Erkekler tarafından sürekli yakılan ben değilim. Evet, bir kere kavruldum. O kadar kötü yaralandım ki hayatta kalabileceğimi sanmıyordum ama kaldım. Ve tüm şarkıların söylediği gibi, bunun için daha güçlüyüm. Hatta bunun için minnettarım. Kalbim en başından kırılmasaydı şu anki ben olmamın imkanı yoktu.

"Belki de tüm bu şeyler düşündüğünüz kadar önemli değildir," diye öneriyorum.

"Belki de onu FU'larsan asla bilemeyeceksin." Dudaklarında bir sırıtma dans ediyor. "Ben onu çok daha jimnastikçi bir şekilde FU'lardım."

"Eminim yapardın," diye gülüyorum.

Violet Halcyon'un web sitesi üzerinde çalışıyor ve ben de yeni mağazamız için envanter sevkiyatlarını sıralıyorum. Vi işletme diplomasıyla operasyonun arkasındaki beyin. Ben de pazarlama bölümünden mezun olduğum için satış uzmanıyım. Mağazamız kadınlar için uygun fiyatlı, şık ve pratik ürünlerden oluşan küçük bir dükkandır. Sadece kıyafetler değil, aksesuarlar, yaşam tarzı ürünleri ve eğlenceli

biblolar. İş modelimizin en iyi yanı, her satın alma işleminin bir yüzdesinin, kalbime en yakın olan Savannah Barınakları da dahil olmak üzere yerel hayır kurumlarına gitmesidir.

Bu binanın içindeyken yüzümde her zaman var olan sırıtış dudaklarıma yapışmış durumda. Şimdiye kadar hiç sabah kalkıp hemen işe koyulma isteği uyandıran bir şeyim olmamıştı. Bu benim için sadece bir iş değil. Uğruna canımı dişime takarak çalıştığım yeni bir hayatın başlangıcı.

Florida'da üniversitede garsonluk ve ofis binalarını temizleyerek çalıştıktan sonra, birkaç yıl boyunca bir online şirkette pazarlama alanında çalıştım. Bedelini ödedim, strateji geliştirdim, birikim yaptım ve yolumu çizdim. Ve işte buradayız.

Kapı ön tarafta çalıyor ve Violet çatık kaşlarla bana bakıyor. "Birini mi bekliyordun?" diye soruyor.

"Hayır."

"Bay FU olabilir," diye dalga geçiyor.

"Oh," diyorum sahte bir heyecanla. "Beni geride tut." "Tam bir pisliksin," diye gülüyor. "Kim olduğuna bakacağım.

İhtiyacım var
su şişemi almam gerekiyor." Kapıdan geçip satış katına doğru ilerliyor. Ayak sesleri, telefonunun ses sisteminden çaldığı hip-hop müziğin altında kayboluyor.

Birkaç dakika sonra boğazını temizlediğini duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapının önünde duruyordu. Kaşlarını oynatıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Gülüyorum.

"Umarım bir erkek kardeşi vardır," diye kıkırdayarak bana doğru yürüyor.

"Kim?"

"Güvenlik görevlisi. Vay canına, Ellie."

Kareli bluzumu çöp kutusuna geri atıp onunla
yüzleşiyorum. "Sevimli biri, anladığım kadarıyla?"

"Sevimli mi? Ha! Uzun boylu ama esmer değil ve çok
yakışıklı. Çok yakışıklı." diye abartıyor, bir eliyle yalan söylüyor

dramatik bir şekilde kalbinin üzerinde. "Takım elbise giydiğinden bahsetmiş miydim? Onu dişlerimle sökmek istiyorum-"

"Aşağı kız," diye gülerek onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Ona etrafı gösterecek misin, göstermeyecek misin?"

"Cidden bunu bana mı bırakmak istiyorsun? Daha kapılarımızı bile açmadan sigorta yükümlülüğü altına girebiliriz."

Gülerek ne demek istediğini anlıyorum. "Buradaki nihai amacın ne olduğundan emin değilim. Şehrin lüks bir yerinde olmadığımızı anlıyorum ama güvenlik için para ödememiz gerektiği fikrine de pek inanmıyorum."

"Bunun için para
verirdim." "Violet!"

"Hey, bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir."

"Tanrım, bana yardım et," diye mırıldanıyorum. "Tamam. Ben ona etrafı gezdiririm, sonra da nazikçe onun hizmetlerine ihtiyacımız olmadığını söyleriz. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"Hiç eğlenceli değilsin," diye somurtuyor.

"Hey, Mallory'ye evinde güvenliğe ihtiyacın olduğunu söyle," diye şaka yapıyorum. "Onu sana göndersin, orada gerçekten iş yapabilirsin, ne demek istediğimi anladın mı?"

Beni işaret ediyor. "Sen bir dahisin."

"Söylenmişti." Kutuları taşımaktan ve rafları temizlemekten yıpranmış bluzuma bakıyorum. "Düzgün görünüyor muyum? Gömleğimin hiçbir yerinde kir ya da kurabiye kırıntısı yok, değil mi?"

"Hayır, ama göğüslerinin arasını kontrol et," diye
alay ediyor. "Göğüslerimin arasını görecek değil
ya." "Bu tavırla olmaz."

Başımı sallayarak arka odadan çıkıyorum. Ön tarafa girdiğimde, ayaklarım kekeleyerek adım atıyor.

Bu bana sadece arada bir, belki yılda iki kez, kalabalık bir restoranda ya da sinemadayken oluyor. Her seferinde, onun kolonyasının kokusunu aldığımı düşündüğümde, nefesim boğazımda düğümleniyor. Hiç şaşmadan sıcak yaz gecelerine, ucuz çilek şarabına ve güneş batarken cırcır böceklerinin çıkardığı seslere geri dönüyorum. Kalbim

ve kendimi tekrar sakinleştirmek için hikayenin geri kalanını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Bir yığın kutuyu, duvarlarda test ettiğimiz birkaç kutu boyayı ve monte edilmesi gereken birkaç rafı yuvarlıyorum. Dağınıklık dikkatimi dağıtıyor, özellikle de uzak duvardaki boya parçası. Nane yeşilinden çok limon yeşiline benziyor ve bundan nefret ediyorum. Vi'yle bu konuyu konuşmak için aklıma bir not alıyorum, başım yana kayıyor ve ön pencerelerin yanında duran iri bir cisim görüyorum.

"Merhaba, ben ..." Sesim uzaklaşıyor, o anın inanılmazlığı tarafından bir kenara itiliyor. "I . . ."

Restoranda ya da sinemada otururken arkamı döndüğümde kolonyanın Ford Landry'den geldiğini görürsem ne olacağını merak etmişimdir. Artık biliyorum.

Kahverengi gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olurken elim titreyerek ağzıma gidiyor. Göğsümün içinde bu adamı sevmekten sorumlu organım, yıllarca ona artık sevmediğimi söylememe ihanet ediyor. O kadar şiddetli zonkluyor ki bayılacağımı sanıyorum.

O kadar uzun zamandır görmediğim ve neredeyse kendimi hiç var olmadığına inandırdığım adam burada, Halcyon'da, sanki sokakta geziniyormuş gibi.

"Aman Tanrım," diye kekeliyorum, tutunacak bir şey arıyorum.

Çömelip bir kutu şapkayı incelerken başı eğik, yere dönük. Çenesinin sert çizgisi işime yarayacak şekilde açılı, omuzlarının ve göğsünün genişliği hayranlık uyandırıcı. Vücudunu saran pahalı siyah takım elbiseyi sanki sadece onun için yapılmış gibi dolduruyor.

Saçları artık daha açık renk ve şakaklarında eskiden olmayan küçük çizgiler var. Landry'lerin bilinen asaletini hala taşıyor. Her nasılsa, tüm bunların içinde, onda her zaman sevdiğim cana yakınlık hissini koruyor.

Basitçe söylemek gerekirse, o eskiden tanıdığım çocuk değil. O, nefesimi kesen, güçlendirilmiş, tamamen erkek bir versiyon.

O ayağa kalkarken beynimdeki sis dağılmaya başlıyor. Panik, ağır bir korku duygusuyla birlikte karnıma çöküyor. Eskiden milkshake almaya gittiğimiz, şehrin doğu yakasındaki küçük dondurmacıdan uzak durmayı başardım. Yan kasabadaki sinemaya gitmek o kadar da zor olmadı, böylece bizimkinin arkasında onunla öpüştüğümü hatırlamak zorunda kalmadım. Ama kafasını bana doğru çevirmeye başlayınca fark ediyorum: Artık onu görmezden gelmenin bir yolu yok.

Arkaya doğru döndüğümde omzum bir kutu yığınına çarpıyor ve dengelerini bozuyor. Yere devrildiler. Ford hemen döndü.

Benimle yüzleşmek için.

Neredeyse on yıldır ilk kez.

Gözleri açılıyor, sanki beni gördüğüne o da benim kadar şaşırmış gibi başını yana çeviriyor. Bir adım geri çekiliyorum, duygularım hizaya girmek için mücadele ederken aramızdaki her boşluğa ihtiyaç duyuyorum.

"Ellie?"

Ses tonunun zenginliği, adımın dilinden dökülüşü içimde bir şok dalgası yaratıyor. Ona cevap vermedim. Sesime güvenmiyorum. Henüz güvenmiyorum.

"Tanrım, Ellie. Bu sen
misin?" Bu gerçek olamaz.

Yüzünün meraklı ve şaşkın halden kendinden emin ve değerlendirici hale dönüşmesini izliyorum. Beni tepeden tırnağa içine alıyor, bakışlarının ağırlığı sıcak bir battaniye gibi üzerime çöküyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Nasılsın Ford?"

Sesimin bu kadar yumuşak çıkmasından etkilendim. Hiçbir şeyi ele vermiyor - beni ne kadar incittiğini, ondan ne kadar nefret etmeyi başardığımı ya da onun burada olmasına ne kadar şaşırdığımı. Hiçbir bok vermiyor. Mükemmel.

"I . . ." Kekeleyerek konuşuyor, hâlâ durumu anlamaya çalışıyor. Bir elini saçlarının arasında gezdirir.

gergin olduğunda ya da bir döngüye girdiğinde. "Vay canına. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Bahse girerim."

"Öyle demek istemedim," diyor telaşla. Bir adım atar, sonra durur. "I . . . Nasılsın? Nasılsın?"

"Harika." Ona yapabildiğim en tatlı gülümsemeyi yapıyorum ama alaycılığımın farkına varıyor. "Peki sen neden buradasın?"

"Aslında bir güvenlik değerlendirmesi yapmak için." Odanın etrafına bakıyor. "Burası sizin mi?"

"Evet."

"Beni bekliyor muydun?" Bana umutlu bir bakış atıyor, gözümü kaçırmak zorunda kaldığım bir bakış. Yüz hatlarında herhangi bir şey görmek, sesinde herhangi bir şey duymak istemiyorum, konu ona geldiğinde bilemeyi başardığım tarafsızlık dışında herhangi bir şey hissettirecek.

Ya da onun için geliştirdiğimi düşündüğüm. Ellerimin titremesine bakılırsa, sandığım kadar ustalaştığımdan emin değilim.

"Geleceğinizi bilseydim, randevuyu iptal ederdim."

"Ellie," diye nefes alıyor, "sadece şunu söylemek istiyorum-"

"Sorun yok. Bir şey söylemene gerek yok," diyorum basitçe. "Senin bana geleceğini bilmediğin kadar ben de senin geleceğini bilmiyordum. Zarar yok, faul yok."

Halcyon'un ortasında durmuş, uzun zaman önce aramıza derinlemesine kazılmış bir hendeğin karşı taraflarından birbirimizi izliyoruz. Etrafımızda patlamaya hazır bir sürü mayın var ve bunu onun da hissettiğini biliyorum. En iyisi bunu şimdi bitirelim.

"Güvenliğe ihtiyacımız yok," diyorum boğazımı temizleyerek. "Mallory'ye teşekkür eder ve bunun gerekli olmadığına karar verdiğimizi söylerim."

"Bekle. Mallory mi? Mallory Sims gibi

mi?" Başımı salladım.

Tavana bakar ve güler. "Onu öldüreceğim."

"Ben de," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Mallory'yi nereden tanıyorsun?"

"Kardeşim Graham ile çıkıyor. Aslında birlikte yaşıyorlar."

"Oh," diyorum kaşlarımı birbirine vurarak. "Bu çok garip. Senin ve benim, şey ..." olduğunu bilemezdi.

Birbirimiz için ne olduğumuzu söylemenin kolay bir yolu yok. İşin aslı, ben bile emin değilim. O solucan kutusunu açıp tüm bu pisliği mağazanın ortasında ortaya dökecek değilim. Violet etraftayken olmaz. Bunca yıldan sonra olmaz.

Bitti. Onu seviyordum. Ona ihtiyacım vardı. O beni terk etti. Bitti.

Nasıl cevap vereceğini düşünürken dudakları birbirine yapışıyor. Sonunda omuz silkiyor. "Garip göründüğünü biliyorum ama Mallory de işin içine girince her şey daha az rastlantısal hale geldi. Onu nereden tanıyorsun?"

"Onun stüdyosunda yoga yapmaya yeni başlamıştım. Bu güvenlik olayı Violet için bir 'dostluk simgesiydi' ve
I. Ama gördüğümüz gibi, bu tamamen gereksiz."

Topuğumun üzerinde dönerek, o konuşmadan önce tam olarak bir adım atıyorum.

"Bir güvenlik planı hazırlamaktan mutluluk duyarım," diye teklif ediyor. Bu sözlerde gizli bir şey var, ayrıştırmakla ilgilenmediğim bir duygu. Onun yerine yüzümü ona dönüyorum.

"Size ihtiyacımız yok. Yine de teşekkür ederim." "Bana ihtiyacınız olduğunu söylemedim."

Karşılıklı bakışıyoruz, benimki dik dik bakıyor, onunki bambaşka bir şey.

"Bak, Ellie, ben-"

Başımı sallayarak onu susturuyorum ve yarı gülüyorum. "Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama duymak istemiyorum."

Yüzü biraz düştü. "Ya özür dilemek istersem?"

"Gülmemeye çalışırdım."

"Ellie-"

"Olmanız gereken şey için üzgünseniz, yaklaşık on yıl geç kalmışsınız demektir."

"Biliyorum."

Bir anlığına ona tarafsızca baktım. Bebek mavisi gözlerinin ardında bir parça hüzün var ve eğer yeterince derine bakarsam, eskiden tanıdığım Ford'u hatırlayabilirim. Bir kırılganlık bakışı. Bir anlık belirsizlik. Karşımdaki o iyi adam değil, etrafındaki dünyaya nasıl uyum sağlayacağından emin olmayan çocuk.

Çok fazla bakmamam iyi bir şey çünkü bu sayede diğer her şeyi hatırlamak çok daha kolay oluyor.

"Sana neler oluyor?" Duvara yaslanıp ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. Gözlerindeki tereddüt silinmiş ve şimdi beni izliyor, bir zayıflık arıyor.

O benim zayıf noktam. Bunu bilmemesi iyi bir şey.

"Havadan sudan konuşacak vaktim yok," diye alay ediyorum, ona direnme kararlılığımın azalmaya başladığını hissederek. "Yapacak milyonlarca işim var."

"Ben de öyle," diye sırıtıyor. "Ama benim günüm senin şehirde olduğunu bilmeden önce planlanmıştı." Duvarı itiyor, 1.80'lik boyuyla üzerimde yükseliyor. "Uzun zaman oldu, Ellie."

"Yeterince uzun değil."

Onu sakinleştirmek yerine, sözlerim onu daha da kızdırıyor. Sırıtıyor. Pislik herif bana sırıtıyor.

Gözlerim istemsizce başımın içinde dönüyor. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Haklısın. Bazı şeyler değişmez." Başını yana eğiyor, gülümsemesi derinleşiyor. "Ve bazı şeyler de öyle."

"Seninle kelime oyunu oynamıyorum," diye homurdanıyorum. "Neden kendini dışarıda görmüyorsun?"

"Neden benimle yemeğe gelmiyorsun?"

"Ne parça . Bu konuşma sen anlamıyor musun?" I al a adım doğru Onu, benim gözler

daraldı. "Seni binamda istemiyorum ve seninle yemeğe çıkmak istemediğimden de eminim."

Ancak tam karşısında durduğumda, yüzüne bakmak için başımı arkaya yatırdığımda, başımı göğsüne yaslayabilecek ve güçlü kollarını bana sarmasını sağlayacak kadar yakın olduğumda, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.

Nefes alış verişimiz hızlanıyor, gözleri fırtınalı bir hal alıyor. Yanlışlıkla ve bilerek kolunu benimkine sürttüğünde içimi bir ürperti kaplıyor. Kas hafızası gibi, bedenim onunkinin yanında ne yapacağını tam olarak hatırlıyor.

Dizlerim çöküyor, ağzım sulanıyor ve sanki akşam yemeği için istediği benmişim gibi bana bakarken kalçalarımın arasındaki ağrıyla savaşıyorum.

"Sonrasında kahvaltı yapsam nasıl olur?" diye soruyor. "Bu beni, yani daha iştah açıcı yapar mı?"

Tek gereken bu, küçük bir kibir belirtisi, beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Ona bir gülümseme gönderiyorum. "Aslında daha az hissettiriyor."

Kendi gülümsemesi de dalgalanıyor. "Benden hoşlanmayabileceğini anlıyorum." "Senden hoşlanmamak mı? Tekrar dene. Bundan çok daha fazlası var."

Bunun doğru olduğundan emin değilim, ona karşı hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Sadece şu an denemek için uygun bir zaman olmadığını biliyorum.

"Açıklama yapma şansı istiyorum," diyor. "Bana oturup sizinle konuşma şansı verin."

"Her kadının istediğini elde etmek için benim ne kadar şansım varsa, sizin de açıklama şansınız o kadar."

"O da ne?"

Sanki ona bir sır verecekmişim gibi eğildim. "Bütün pizzayı yiyip bir gram bile almamak."

Kıkırdaması odayı doldururken arkaya doğru gitmeye başlıyorum. "Bu iyiydi. Hakkını vermeliyim."

Omuz silkip yürümeye devam ediyorum.

"En azından özür dilememe izin verebilirsin."

Ses tonundaki otorite, sanki ona bir şey borçluymuşum gibi, beni olduğum yerde durduruyor. Onunla yüzleşmek için döndüm. "Benden özür dileme şansını hak etmiyorsun."

"Bunu hak ettiğimi söylemedim," diyor içtenlikle. "Ama bunu yapma fırsatını çok isterim." Zorla yutkunuyor, gözlerim dudaklarına yapışıyor. "Seni tekrar görme şansına sahip olduğum için minnettarım."

Benden gelen kıs kıs gülüş ikimiz tarafından da beklenmiyor. "Çok çekici. Kelimelerle aranın ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Bu hayır demek," diye gülümsüyorum. "Yani buraya gelip o parlak mavi gözlerinle bana bakmana ve kalbimi söküp almanın nasıl bir his olduğunu unutturmana izin vermeyeceğim."

"Bunu yapmak istememiştim, Ellie."

"Şaşırmış gibi yapma," diye gülüyorum öfkeyle. "Sen gittikten sonra hayatıma devam ettiğimi düşünmene imkân yok. Seninle dört yıl çıktım, Ford. Ve yaşadıklarımızdan sonra ...
."

Şimdi yutkunuyorum, öfke o kadar aşikar ki neredeyse gözlerim yaşaracak. Bana askere gideceğini söyledikten sonra çıkan kavgayı hatırladıkça ellerim titriyor.

"Beni terk ettin," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak. "Öyleyse yine terk et beni. Kapı orada. Bu sefer senin için açık tutayım mı?"

Gözlerim onunkilerde, arkasını işaret ediyorum.

Beni uzun uzun süzüyor, yüz hatlarını bir ömürlük anılar kaplıyor. Son bir gülümseme ve omuzlarında bir rahatlamayla kapıya yöneliyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Haftaya ne zaman uğrayayım?" diye soruyor. "Sen neden bahsediyorsun? Tam olarak açık değil miydim?" "Öyleydin," diyor basitçe. "Peki, bu civarda mı geliyorsun? Sekiz mi? Dokuz mu?"

A r k a m d a bir hışırtı kopuyor ve ikimizi de şaşırtıyor. Vi yaklaşımları ile bir eğlendi bak içinde onu göz.

"Am I

Bir şeyi mi bölüyorsun?" diye tatlı tatlı soruyor.

"Hiç de değil," diye cıvıldıyor Ford, kasıtlı olarak başımın üzerinden bakarak. "Aslında yardım edebilirsin."

"Çok isterim," diyor çok mutlu bir şekilde.

"Sabahları genellikle kaçta başladığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Vi . . ." Uyarıyorum.

Beni görmezden geliyor, gözlerini önündeki iri yarı erkek şekerine dikmiş. "Genelde saat dokuzda burada olurum ama sanırım Ellie'nin kaçta burada olacağını soruyorsunuz."

"Violet."

Beni görmezden geliyor. "Ellie genellikle dokuz buçukta burada olur, Frank's'teki vanilyalı latte kuyruğuna bağlı olarak."

"Harika. O zaman gelecek hafta görüşürüz," diyor.

"Hayır, yapmayacaksın," diye emrediyorum. Beni tamamen görmezden gelerek kapıyı açtığında, damarlarımda bir korku ve öfke akışı kükrüyor. "Seni burada istemiyoruz, Ford."

Topuklarının üzerinde dönüyor. Neredeyse göz hizasına gelecek şekilde eğiliyor, nefesi tenime değiyor. "Benimle yemeğe gel."

"Hayır."

"Tamam. Dokuz buçuk gibi görüşürüz," diye sırıtıyor. "Hayır, görüşmeyeceğiz!"

Kapı çerçevesine yaslanıyor. "Burada olduğunu bilmemi ve seni görmek istememi bekleyemezsin."

"Bunu kesinlikle bekleyebilirim ve bekliyorum da."

"Bırak geri gelsin," diye neredeyse yalvarıyor Violet. "Yani, ona bir baksana, Ellie."

"Sen karışma Violet," diye inliyorum.

Ford kıkırdıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Bu hiç komik değil, Ford. Benim de yürütmem gereken bir işim var-" "Benim de ve benimkinin seninkiyle bir sözleşmesi var." "Hayır, yok," diyorum kesin bir ifadeyle.

Violet'e beni neredeyse eriten bir sırıtışla bakıyor. "Mantıklı bir kadına benziyorsunuz. "Senin gibi bir kadının

Varlıklarınızı korumak için bir tür güvenlik planınız var mı? Neden tüm bu işleri yapıp gereksiz risklere açık bırakasınız ki?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ciddi misin?"

Ford beni görmezden geliyor ve çaresiz arkadaşıma odaklanmaya devam ediyor. "Geri gelip sizin için bir plan yapmak isterim. Ve eğer fiyat sorunsa, bu hafta çılgın bir teklifim var, onu da ekleyebiliriz."

Violet, "Ellie bütçeden bahsetti," diye öneriyor.

"Bu bütçenize nasıl uyuyor?" diye bana döndü. "Bedava."

Violet gülmeye başladığında tavana bakıyorum, kelimeler ağzımdan kaçıyor.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde başlamak için burada olacağım," diye sırıtıyor.

"Ford, lütfen," diye kekeliyorum, o ortadan kaybolmadan önce bunu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Buna gerek yok."

"Senden bir daha o kadar kolay uzaklaşmayacağım." Bakışlarının gereğinden uzun bir süre üzerimde kalmasına izin veriyor. Sonra arkama bakıyor. "Memnun oldum, Violet."

Caddede koşarken güneş ışığı onu yutuyor gibi görünüyor, takım elbise ceketi arkasından geliyor.

Ellie

Az önce işgal ettiği yere bakarken AYAKLARIM YERİNDE DONUYOR. Ford'u hâlâ odada hissedebiliyor, parfümünün kokusunu alabiliyor, enerjisini hissedebiliyorum. Violet arkamdan gelip kapıyı kapatıyor, sesi sersemlemiş halimle zar zor fark ediyorum.

Şaşırdım. Düpedüz, kesinlikle şaşkına döndüm.

"Kesinlikle geri döneceğini biliyorsun, değil mi?" Violet gülerek beni hayallerimden uyandırıyor.

Kelimeler gelmiyor. İngiliz dilinde düşüncelerimin tutarlı bir özetini bir araya getirmeye yetecek kadar hece yok.

"Ve eğer bu kadar nefret dolu olmasaydınız, şu anda siz de geliyor olabilirdiniz" diye ekliyor.

"Gerçekten mi Violet?" İç çekiyorum.

"Evet, gerçekten. Sana sanki seni yemek istiyormuş gibi baktı!"

Ben arka odaya ve küçük ucuz şarap şişelerinin bulunduğu mini buzdolabına doğru ilerlerken, o konuşmaya devam ediyor.

"Ve 'Bu seksi adamla ilgilenmiyorum' numarasını bir daha yapamazsın çünkü o sıradan bir seksi adam değildi!" Kendini benimle buzdolabının arasına sıkıştırıyor. "Sakın

senin aptal küçük kutularının her birini işaretlemediğini söyle."

"Hangi kutular bunlar?" Sahte bir düşünceyle çeneme vuruyorum. "Gerçekten istediğim bir erkeğin tüm özelliklerine sahip olanlar mı? Evet, hayır," diyorum gözlerimi devirerek. "O değil."

"Neyi eksik olabilir ki? Sakın bana küçük bir aleti olup olmadığını söylemeyin çünkü bu az önce kurduğum pek çok hayali mahveder."

Ona ters ters bakarak onu yolumdan çekiyorum ve bir şişe şarap çıkarıyorum. "O yakışıklı. Bunu kabul ediyorum. Zeki biri, ya da ben onu tanıdığımda öyleydi. Çok seksi ve dilini çok iyi kullanıyor." Şişeyi açıyorum ve müstehcen bir şekilde sırıtıyorum. "Kaç şekilde olduğunu düşünmene izin vereceğim."

"Oh, Tanrım," diye neredeyse inliyor.

"Büyük olasılıkla iyi bir iş ahlakına ve kesinlikle iyi bir aile ismine sahip. Landry'ler kesinlikle iyi insanlar." İçkimi yudumlamaya başladım ama durdum. "Ve siki de kocaman."

Violet dramatik bir şekilde köşedeki pembe kanepeye düşer, bir eli alnına düşer.

Şarap zahmetsizce aşağı iniyor, alkol benim heyecanlı halimle eşleşmiyor. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Oyununuzda utanılacak bir şey yok," diyor Violet yüzünde bir tiksinti ifadesiyle. "Size katılmam gerektiğini hissediyorum ama kutlama yapmadığınıza dair bir şüphem var."

"Neyi kutluyor olabilirim Vi?"

"Bana deli diyebilirsiniz ama sizin dışınızda tanıdığım herhangi bir kadın, bu kadar iyi görünen bir erkek tarafından yemeğe davet edilseydi, kutlama yaparlardı."

"Çoğu kadın, bu kadar iyi görünen bir erkeğin neden olabileceği yıkım hakkında hiçbir fikre sahip değil."

Ona attığım bakış işe yarıyor. Kaşlarını çatıyor, teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırıyor.

Azarlamayı kestiği için minnettarım. Kafam çok fazla yöne gidiyor ve onun iğnelemeleri beni döndürmeye devam ediyor.

Yanına uzanıp derin bir nefes alıyorum, artık Landry kokusu almadığım için memnunum.

"Bugün için planladığım şey bu değildi," diyorum iç çekerek. "Ya da bu konuda hiç."

"Onu görmeyeli ne kadar oldu?" "Neredeyse on yıl."

"Vay canına."

Başımı omzuna yaslıyorum. "Onunla neredeyse on beş yaşındayken çıkmaya başladım. Tüm lise boyunca birlikteydik. Ben devlet okuluna gidiyordum, o ise şehrin öbür ucundaki özel okul Providence'a gidiyordu. Tanıştığımız günden ayrıldığı güne kadar neredeyse her akşamımızı ve tüm hafta sonlarımızı birlikte geçirdik."

"Oh," diye söze başladı, her şeyi bir araya getiriyordu. "O bir ..."

"Evet. Hayatımın en kötü birkaç haftasından sonra orduya kaydolup giden oydu."

Bu acıma ifadesi tam da kaçınmaya çalıştığım bir ifade. Bu yüzden Ford'la olan ilişkimin iç yüzünü hiç anlatmadım. Adını bile söylemememin sebebi de bu.

Acınmak istemiyorum çünkü zavallı görünmek istemiyorum. Geçmişte beni mahvetmiş olsa da, bu yüzden olduğum yerdeyim. Onun yüzünden.

"Çok üzgünüm, El. O olduğunu bilseydim, bu kadar gaza gelmezdim."

"Evet, yapardın," diye gülüyorum.

"Şey, muhtemelen," diye kıkırdıyor. "Ama bu kadar iyi olmazdım. Nasıl yani?"

"Bu adil." Başımı kaldırarak gerçek bir gülümsemeyi başarıyorum. "Ona baktığında tek bir şey düşündüğünü biliyorum. Seni suçlamıyorum. Ama aynı gemide olmadığım için beni de suçlama."

Sırıtıyor. "Aynı gemide olmadığın için seni suçlamıyorum. Onun yatağında olmadığın için seni suçluyorum."

"Berbat bir arkadaşsın," diye gülüyorum, ayağa kalkıp buzdolabına geri dönüyorum. "İyi bir arkadaş benim arkamı kollar.

Şimdi."

"Sana ne yapmış olmalı?" Nefes nefese kaldı. "Seni aldattı mı? Eğer seni aldattıysa, bu kadar. On birden yediye düştü."

"Sadece yedi mi?" Bir şişe şarap daha çıkardım.

"Yedinin altına inip yalan söyleyemem."

"Hile yapmadı. Aslında hile yapacağını sanmıyorum. Bu onun yapısında yok."

"Güzel. Suçunu duyana kadar onu 9'a yükselteceğim."

Violet dünyadaki en iyi arkadaşım olabilir ama ona ayrıntıları anlatmamamın bazı nedenleri var. Kimseye söylemedim. Söyler miyim bilmiyorum. Bu çok utanç verici ve beni çok zayıf, aşık bir ergen gibi gösteriyor.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye soruyor.

Yanındaki kanepeye geri çöküyorum.

Sonunda bana baktı ve gülümsedi. "Belki de bu evrenin sizi tekrar bir araya getirme yöntemidir."

"Belki de bu Mallory'nin işgüzarlık yapma şeklidir," diye karşı çıkıyorum. "Ya da evren bana onsuz da iyi olduğumu söylüyor."

Violet'ın içindeki romantik bunun için ölüyor. Şimdiden aşk romanımızın planlarını yapıyor. Neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyor.

"Bu sen ve Luca gibi değil," diye uyarıyorum onu. "İkinizin her yıl yaptığı gibi fırtınalı bir yeniden birleşme olmayacak."

"Ama olabilir," diye ısrar ediyor "O adama aşıksın, haklı olarak, seni tanıdığım günden beri."

Kalbim biraz kırıldı. Bunu kabul etmeyeceğim ve inkar da etmeyeceğim. İkisi de bir fark yaratmaz.

"Aşk her zaman yeterli değildir," diyorum. "Ayrıca, onu sevdiğim fikrine de pek inanmıyorum. Belki onun fikrini sevmişimdir ya da henüz atlatamadığım bir ilk aşk olayıdır. Bence bu normal."

Violet ikna olmamış bir şekilde bana bakıyor.

"Buraya beni görmeye gelmedi, Vi. Buraya iş yapmaya geldi."

"Onun işi olabilirdin, sanırım."

"Beni bir kez yak, utan," diyorum ayağa kalkarak. "Beni iki kez yak, utan benden."

"Beni üç kez yak, çok ateşli olmalı," diye göz kırpıyor Violet.

Kolunu bana doluyor ve bugün söylediği ilk mantıklı şeyi söylüyor. "Şu diğer şarap şişesini de alıp işe dönelim."

Ford

Kapının kapanma sesi Graham'ın evinin fuayesinde yankılanıyor. Mermer koridordan geçip arkadaki ışıklara doğru yürüyorum. Ev kişniş ve biber gibi kokuyor ve bu midemi guruldatıyor. Öğleden sonra yaşadığım şoktan sonra öğle yemeği yemeyi unutmuştum.

Bugün Graham'ı Ellie konusunda aramaktan kendimi üç nedenden dolayı alıkoydum. Bir, onların -yani Mallory'nin- saldırısıyla karşılaşmadan önce beynimi en azından yarı yarıya toparlamam gerekiyordu. İki, bir telefon beklediklerini biliyordum ve ne düşündüğümü bilmemek onları çıldırtacaktı. Üç, bunu yüz yüze yapmak istiyordum.

Kendime hakim olmam buna değdi. Mutfağa girdiğimde yüzlerinde hayal ettiğim her şey vardı. Şok. Beklenti. Belki biraz da korku.

Buna değer.

Graham adanın arkasında duruyor, bana bakıyor, bir elinde büyük bir bıçak ve önünde sebzelerle dolu bir kesme tahtası var. Mallory ocağın başında ama sanki pişirdiği şey dünyadaki en önemli şeymiş gibi hızla bana doğru dönüyor.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. Tahtadan bir parça karnabahar aşırıp yemek masasına doğru ilerliyorum. Oturmadım. Rahatlayamayacak kadar gerginim.

Kanım damarlarımda kalp krizi temposunda dolaşıyor. Kızgın olduğumdan değil, çünkü değilim. Ofise döndüğümde bir kağıt parçası kadar bile iş yapamamamın nedeni Ellie. Hoda'nın bugün eve erken gitmesinin sebebi o. Onu gördüğüm için kendimi havada yürüyormuş gibi hissediyorum ve beynimin tüm silindirleri çalışıyor.

Bakışlarımı kardeşimin üzerine diktim.

"Güzel bir gün geçirdim," diyor Graham dikkatle. "Peki ya sen?"

"Günüm çok güzeldi." Mallory'yi işaret ediyorum. "Peki ya sen Mal? Senin günün nasıl geçti?"

"İyiydi." Neşeli görünmeye çalışıyor ama ses tonundaki stresi duyuyorum. Neredeyse gülecektim.

Graham elindeki yeşil bibere bakarak, "Beni bugün arayacağını sanıyordum," diyor.

"Neden böyle düşündün?" "Oh,

sadece ... bilirsin ..."

"Bugün yaptığınız şey bir telefon görüşmesinden çok daha fazlasını hak ediyor. Bu kişisel bir ziyareti hak ediyor."

Graham biberi keserken yüzünü buruşturuyor. Hâlâ elini nasıl oynayacağını anlamaya çalışıyor ve ben ona devam etmesi için hiçbir şey vermiyorum. Hayal kırıklığına uğramış, bu çok açık. Meraklı da. Ama bunu onun için daha kolay hale getirmeyeceğim. Kıvranışını izlemek çok eğlenceli.

Ayak sesleri duyduğumuzda tekrar konuşmaya başlıyorum ve sadece birkaç saniye sonra Camilla içeri giriyor.

"Aranızda kapı çalan var mı?" Graham, Cam ve benim aramıza bakarak soruyor.

"Benim evimde yok," diye belirttim.

"Ya da benimkini," diyor Cam, kardeşimizin önündeki sebzelere de yardım ederek. "Bir dizi soru olmadan bir randevuya çıkma becerisine bile sahip değilim. Yani, evet, sanırım

evinize girmek kabul edilebilir." Bir havucu çıtırdatıyor. "Nasılsın Mallory?"

Yanlışlıkla benim bakışlarımla karşılaşmadan önce omzunun üzerinden kız kardeşime bakıyor. Hızla ocağa geri dönüyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

"Neden oturmuyorsun, Swink?" Camilla için aile lakabını kullanarak sordum.

"Elbette. Ama neden?"

"Soru soran ben olacağım." Dik duruyorum ve kardeşime bakıyorum. "Bunun için seni suçlamak isterdim G, ama suçun başka bir yerde olduğunu hissediyorum."

Mallory omuzlarını aşağı yukarı oynatıyor ama yine de arkasını dönmüyor. Dudaklarımın kenarında bir sırıtış beliriyor ama buna karşı koyuyorum. Onlara henüz devam edecekleri bir şey vermek istemiyorum.

Bir sonraki hamlemi beklerken iğne atsan yere düşmez.

"Yoga nasıl gidiyor, Cam?" "Yoga nasıl gidiyor Cam?" diye soruyorum.

Graham'ı daha da çıldırtmak için. "Düzenli olarak derslere katılıyor musun? Esnekliğin üzerinde gerçekten çalışıyor musun?"

"Evet, amuda kalkma akrebim üzerinde çalışıyordum," diyor. "Bu ilgi neden?"

"Sebebi yok. Peki ya sen Mal? Derslerin nasıl gidiyor?"

"Harika. Kayıtlar arttı. Her şey iyi gidiyor."

Graham iç çekerek bıçağı bırakır. "Bunu kaldıramam. Kes şu saçmalığı. Ellie'yle nasıl gitti, Ford?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Camilla, patlayacakmışım gibi benden uzaklaşarak.

"Bundan haberin var mıydı?" Ona sordum. "Sayılır mı?"

"Anladığım kadarıyla suç ortağı olduğunuza göre hepinize sorayım: Hiçbir uyarı yapmadan beni onu görmeye göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüren şey neydi?"

Hepsi birden konuşmaya başlar, Mal'ın elleri havada uçuşur, Camilla sandalyesinden zıplar, Graham

Ellerini savunmaya kaldırdılar. Elimden geldiğince yüksek sesle ıslık çalıyorum ve onlar da cümlenin ortasında duruyorlar.

"Mallory? Kalkmışsın," diyorum, ona bir bakış atarak.

"Birkaç gün önce ikiyle ikiyi bir araya getirdim."

"Nasıl? Benim hakkımda bir şey mi söyledi?"

"Tam olarak değil," diye itiraf ediyor. "Buralı olduğundan bahsetti ve adını vermediği bir adam hakkında Graham'ın ya da senin bana anlattıklarınla örtüşen şeyler söyledi. Elimde değildi Ford. Kızacağını düşünmemiştim."

Masaya yaslanıp nefesimi dışarı veriyorum. "Bu bir tanışma randevusu değil. Ellie ve ben birbirimizi tanıyoruz. Aramızda bir geçmiş var ve bu da olayı görücü usulü bir randevudan çok daha karmaşık hale getiriyor. Ve sen," diyorum Camilla'ya dönerek. "Sen de mi bu işin içindeydin?"

"İşin içinde olduğumu söyleyemem," diyerek yüzünü buruşturdu.

"Sen de öyleydin!" Mallory ağlıyor. "Planı bir araya getirmeme yardım ettin."

"Ve sen de onunla birlikte gittin." Graham'a baktım. "Lanet olsun, G. Senden bunu beklemiyordum. Benim ne ya da kimle ne yaptığımla ilgilenmekten başka yapacak işin yok mu senin?"

"Başta buna karşı olduğumu bilmeni isterim," diyor ağzına bir çeri domates atarken. "Ama Ellie olduğunu fark ettiğimde, bu ikisinin bir kez olsun bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüm. Belki de onu görüp bir kapanış yapman gerekiyordu ya da her neye ihtiyacın varsa."

Mallory yüzünde kararlı bir ifadeyle bana doğru adım atıyor. "Bunun haddimi aşmak olduğunu düşünmemiştim ama belki de öyledir. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Ford."

"Belki de benim mutluluğum senin mutluluğuna benzemiyordur," diye öneriyorum.

Graham'ın yanına gidip kollarını ona doluyor. "Bana yalan söyleme. Sahip olduğumuz şeyi o kadar çok istiyorsun ki tadını alabiliyorsun."

"İstediğim kadar tadına bakabilirim ve bunun sorumluluğunu taşımam," diye göz kırpıyorum.

"Sen-" Telefonunun çalması sözünü kesti. Tezgâhın üzerindeki ekrana ve sonra da bana baktı. "Ben Ellie."

"Cevap ver."

"Ama-"

"Mallory . . ." Uyarıyorum.

Kucağına alır ve havada tutar. "Tamam. Ama onunla oturma odasında konuşacağım." Ellie'yi selamladığını duyuyorum ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Graham beni izliyor, Camilla da öyle, ama ben zihnimde Mal'le birlikte diğer odaya doğru yürüyorum.

Ellie'nin ne söylediğini ve kızgın mı, eğlenmiş mi yoksa üzgün mü olduğunu merak ediyorum. Bütün gün Halcyon'a geri dönmemek ya da telefon numarasını bulup onu aramamak için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım. Ama neden arayayım ki? Özür dilemek için mi? Bugün geldiğim için değil. Bu, Mallory'ye onunla biraz uğraştıktan sonra teşekkür edeceğim bir hediyeydi.

Mallory buraya geri gelir ve Ellie'nin bir daha gelmemem konusunda kararlı olduğunu söylerse, bugünkü karşılaşmamızdan sonra beni bir daha görmek istemediğine karar verirse ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatıma devam edip onun Savannah'da yaşadığını ve çalıştığını bilmiyormuş gibi davranmamın hiçbir yolu yok. Bu, son birkaç yıldır umut etmeye bile cesaret edemediğim bir şey ve işte buradayım, onunla aynı şehirdeyim. Anladığım kadarıyla ikimiz de bekârız. Ve ikimiz de her zaman sahip olduğumuz bağı hissediyoruz. Bunun bir gerçek olduğunu biliyorum.

Camilla'nın eli pazuma çarptı. "İyi misin?"

"Evet."

Camilla araya girmeden önce Graham, "Bu ikisi bana bu fikirle geldiler-" diye söze başladı.

"Suçlama oyununda yavaş ol, G."

"Onlara işinize karışmamalarını söyledim," diye devam ediyor. "Ama sonra düşündüm ve haklı olduklarını anladım."

"Teşekkür ederim!" Cam öyle diyor. "Mallory beni arayıp Ellie'yi sorduğunda ve gerçekten o olabileceğini anladığımda her zaman yaptığım gibi sabahki ders yerine geç derse gittim. Tabii ki öyleydi. Biriyle çıkıp çıkmadığını ya da onu son gördüğümden beri dibe vurmuş gibi görünüp görünmediğini öğrenmek için tüm kirli işleri Joy'a yaptırdım. Ev ödevimi yaptım, Ford." "Bana geldiklerinde beni gururlandırdılar. Graham neredeyse ışınlanıyor."

"Dikkat et yoksa işini elinden alırım," diye gülüyor Camilla.

İleri geri şakalaşıyorlar ve ben Mallory'nin konuşmasının sonunu duymakta zorlanıyorum. Sesi mutfağa sızıyor ama kelimeleri seçecek kadar yüksek değil. Kapı aralığında belirdiğinde rahatlıyorum. Telefonu yanı başındaydı. Ellie'nin hâlâ telefonda olduğunu ve benimle konuşmak istediğini umarak gözlerimi telefona dikiyorum. Ama Mal'in yüzüne dönüp baktığımda bunun doğru olmadığını anlıyorum.

"Ne dedi?" Ses tonumda biraz gerginlikle soruyorum. "Çok değil ..." Odanın içinde yürümeye devam ediyor Graham'ın yanında durana kadar. "Sanırım biraz kızgın. Belki de daha çok şoktadır. Pek emin değilim."

"Özellikle benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Bunu düşünüyor. "Evet. Tabii ki. Ama . . ." "Ama bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Yapamam," diye iç geçiriyor.

"Bunu sen yaptın," diyerek Graham'a da hızlı bir bakış attım. "Olduğumdan çok daha fazla kızgın olmalıyım çünkü hâlâ bunun etkisindeyim. Ellie sıradan bir kız değil ve siz ikiniz," diyorum kardeşlerimi işaret ederek, "bunu biliyorsunuz."

Göğsüm beyaz gömleğimin altında yükselip alçalıyor. Birdenbire yeterince derin nefes alamadığımı hissediyorum. Üstteki iki düğmeyi açmaya çalışıyorum ama parmaklarım beceriksizce hareket ediyor. Camilla bana acıyor ve uzanıp bana yardım ediyor.

"Bana şunun cevabını verin: Bir ilişkisi olmadığından emin misiniz?" diye sordum.

"Öyle değil," diye yanıtlıyor Cam. "Joy'a uzun zamandır ciddi bir ilişki yaşamadığını söyledi."

Beynim kükreyerek canlanıyor, birkaç dakika içinde binlerce anıyı, milyonlarca fikri işliyor. "Oraya tekrar gittiğimde ciddi bir sorun yaşayacak mı?"

"Gerçekten gidecek misin?" Mallory geniş bir gülümsemeyle soruyor. "Bundan bahsettiğini söyledi ama senin sadece ağzından kaçırdığını düşünmüş."

"Bunu hiç yaptım mı?"

"Evet," diyor Camilla, aynı anda Mallory de "Hayır," diyor.

"Üçünüz bunu farklı şekilde ele almalıydınız." Bakıyorum Graham'a işaret etti. "Bu kadar zeki olmana rağmen gerçekten aptal olabiliyorsun."

"Ama . . ." Mallory kışkırtıyor.

"Ama şu anda bunun için endişelenemem çünkü oraya geri döndüğümde beni Halcyon'dan atmamasını nasıl sağlayacağımı bulmam gerekiyor."

Camilla ellerini çırparak ciyaklıyor. "İşe yaradı!"

Mallory sırıtarak, "Henüz işe yaramadı," diye uyarıyor. "Ford'un işi başından aşkın olabilir."

"Sanırım çalışan bir adam olmam iyi bir şey, değil mi?" Göz kırpıyorum. Adanın yanından geçerken bir parça karnabahar daha koparıyorum. "Bu konuyu daha sonra tekrar ele alacağız."

"Hey, Ford!" Mallory sesleniyor. Dönüp ona bakıyorum.

"Sana en iyisini sona sakladığımı söylemiştim," diye göz kırpıyor. "Bu haklı olduğum anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diyorum kapıya doğru giderken. "Bu, boka bastığın ve gül gibi kokarak çıktığın anlamına geliyor."

Ellie

Eğer uyuduysam bile BOK GİBİ UYUDUM.

Bütün gece, sanki bir cezve kahve içmişim gibi vızıldadım durdum. Mutfak dolaplarını temizledim, banyodaki yerleri fırçaladım ve çamaşır odasının etrafına saçılmış çorapları bulup eşleştirdim. Kısacası, yerimde duramadığım için ertelediğim tüm işleri yaptım.

Duygularım dalga dalga yayıldı.

Birinci Aşama: Ford'un sırıtışının görüntüsü ya da kokusunun fısıltısı hafızama kazındığında heyecandan karnıma ağrılar giriyordu.

İkinci Aşama: Geleceğimizi planlıyordum, bir köpek ve online düğün kayıt defterinden eşleşen tencere ve tava setiyle birlikte.

Üçüncü aşama: Bebekli halimizin görüntüleri zihnimde titreşmeye başlar ve heyecanım azalırdı. Neredeyse anında, uzun zamandır bildiğim bir öfkeyle beslenen ekstra bir güçle fırçalamaya başlardım.

"Ford?" Adını tereddütle, tadını alabildiğim bir korkuyla söylüyorum. Dün gece öğrendikten sonra yaptığım plana sadık kalmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne oldu?" Ben ona bakarken saçlarımı yüzümden çekip alıyor. Kamyonetinin arkasında uzanırken başım onun kucağında. O kadar huzurlu, güneş o kadar sıcak ki gözlerimi kapatıp tüm bunlar gerçek değilmiş gibi davranmak istiyorum.

Gözyaşları gözlerimi öpüyor. Bana hafif bir sırıtışla bakıyor, sanki bugün yine öğle yemeğimi olmayan bir çocuğa verdiğimi ya da kimyadaki kızlardan birinin yine bana kötü davrandığını söylememi bekliyor. Onun yerine, tüm dünyasını sarsıyorum.

"Sanırım hamileyim."

"Dünyadan Ellie'ye," diye şarkı söylüyor Violet. "Bugün süslendiğini biliyorum ama benim gibi bir işçi arı gibi davranabilirsin."

"Özür dilerim." Elindeki mavi kartı işaret ediyorum, anının geride bıraktığı boşluğu silkelemeye çalışıyorum. "Bunu sevdim. Kırmızı çok cesur."

"Mavi olsun," diye iç geçiriyor. "Bir kahve daha ister misin? Bugün la-la diyarındasın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece çok yorgunum."

Dudaklarını büküyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Yorgunum çünkü dün gece evi temizlediğim için uyuyamadım." Masadan kalktım. "Duymak istediğin bu muydu?"

"Hayır. Uyumadığını duymak istedim çünkü sen-"

"Sakın söyleme."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun!" "Evet,

biliyorum," diye gülüyorum.

"O zaman söyle bana."

"Onun adını söylemiyorum."

"Kimin adını?"

"Kes şunu, Violet."

"Yani . . . Ford'un adı mı?"

Ona attığım bakış dostça değildi. Umurunda değil. Gülüyor ve önündeki formu doldurmaya devam ediyor. "Bu

Rimel ve dudak parlatıcısı, tam olarak makyaj malzemesi olmasa da, bu sabah oldukça şaşırtıcıydı."

"Huh." Bununla nereye varacağını biliyordum ve o yöne gideceğini de biliyordum. Kirpiklerime üçüncü bir kat siyah-kahverengi eklerken Violet'in beni azarladığını duyabiliyordum.

Ben makyaj yapmam. Dudaklarımı ısırmamı engelleyecek bir dudak kremi, bazen de tadı kiraz veya çilek gibiyse renkli bir dudak kremi, düzenli kozmetik rutinimin başlangıcı ve sonudur. Peki biraz parlatıcı ve maskara eklesem ne olur? Bunun bir önemi var mı?

Violet'e baktığımda sırıtıyordu. "Bugün birisinin uğramasını mı umuyorsun?"

"Olmasını ummak mı? Hayır. Gerçekten gerçekleşmesi durumunda süper küçük bir yüzdeye sahip olma ihtimaline karşı hazırlanmak mı? Evet."

"Makyaj, dar siyah gömlek ve stratejik olarak yırtık kot pantolonla birleşince, endişelenme. Dünkü uslanmazlığın için seni kesinlikle affedecektir."

"Onun beni affetmesini istemiyorum," diye hayıflanıyorum. "Umarım varlığımı unutur ve onu bir daha asla görmem."

Beni bu konuda azarlamasın diye ayağa kalktım ve ön tarafa doğru ilerlemeye başladım.

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyorsun ve bu konuda çok kötüsün." Köşeyi dönerken Violet'in sesi beni takip ediyor.

Mağazanın önü hala dağınık ve içindekileri düzenlemeyi günlerdir ertelesem de Violet'i dinlemekten daha iyi. Fiziksel şeyleri düzenlemek genellikle zihnim dağınık olduğunda onu da toparlamama yardımcı oluyor, bu yüzden umarım bugün ikiye bir bir gün olur.

Violet ortaya çıktığında dört uzun kutu boşaltılmış, içindekiler etrafıma saçılmıştı. Bankaya gitmesi gerektiğini söylüyor ve yan taraftaki fırından yaban mersinli kek almayı teklif ediyor. Bu onun barış anlaşması teklif etme şekli.

Envanterde kolayca çalışıyorum, eşyaları seçiyorum ve onları aşağıdaki kombinasyonlarda kutulara koyuyorum

mantıklı geliyor. Peru'da el yapımı bir yığın eşarbı kaldırırken içlerinden biri gözüme çarpıyor. Onu çıkarıp en üste yerleştiriyorum.

Gökyüzünde altın rengi bir güneşin asılı olduğu turkuaz bir deniz. Su neredeyse parıldıyor, sizi sahnenin içine çekiyor.

Violet'in çoktan döndüğünü haber veren zil çaldığında, başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. "Sana kızgın değilim," diyorum ona. "Sadece git yapman gerekeni yap ve bana karbonhidratları geri getir."

"Bildiğim iyi oldu."

Eşarp ellerimden kurtulup yere düşüyor.

Ford'un sırıtışı kulaktan kulağa yayılıyor. Bir eli koyu renk kot pantolonunun cebinde, siyah düğmeli gömleği ise beline kadar sıyrılmış. Elinde bir fincan kahve var.

Sesimi bulmam itiraf etmek istediğimden biraz daha uzun sürüyor.

"Oh, sensin." Yerdeki yerimden başımı kaldırıp nefes alış verişimin ne kadar titrediğini fark etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Fransız tostu mu yoksa çikolata parçacıklı krep mi?" diye sorar. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Karbonhidrat istediğini söylemiştin. Acele edersek Hillary'nin Evi'ne onlar öğle yemeğine geçmeden önce varabiliriz."

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkarken. "Neden buradasın?"

"Sana Frank's'ten vanilyalı latte getirdim."

Tercih ettiğim içkiyi hatırladığı için gülümsememek mümkün değil. Bana attığı çocuksu sırıtışın kalbimin etrafındaki buzların bir kısmını eritmediğini iddia etmek de umutsuz.

Yine de iyi oynamak istemiyorum.

"Bugün zaten kahve içtim. Ama teşekkür ederim," diyorum kibarca. "Alınma ama bu sabah biraz sinirlisin. Belki bir doz daha kafein alabilirsin." "Şimdi de sinirli olduğumu mu düşünüyorsun? Devam et."

"Hiçbir zaman sabah insanı olmadın," diye gülüyor. "Bazı şeyler asla değişmez."

Ona bir bakış atarak "Bazı şeyler de öyle," diyorum. "Cidden, neden buradasın?"

"Violet ile işim var. Hatırladın mı?"

"Bu zaten saçmalık, ama o burada değil. Daha sonra gelmeniz gerekecek."

"Bu bir davet mi?" diye gülüyor.

"Kulağa öyle mi geliyordu?" Kollarım göğsümün üzerinde çapraz duruyor ve bunun göğüslerimi daha büyük gösterdiğinin farkındayım. Gözleri düşüp göğüs dekoltemin üst kısmını yakaladığında, bakışları gözlerime doğru yükselirken bir iz bırakıyor.

Memnuniyet yüzüme kendini beğenmiş bir ifade çiziyor ve arzu kalçalarımın tepesinde yanıyor. Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde, onun gözlemi altında zonklamaya başlayan ağrıyı biraz bastırmak için bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Bakışlarımız buluştuğunda, onunki çatırdıyor. Tek bir kaşını kaldırıyor. "Umarım bu gelecek bir tekliftir. Eğer değilse, elimizde bir sorun var demektir."

"Hayır, senin elinde bir sorun var," diyorum omuz silkerek. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Olabilir."

Böyle zamanlarda ağzımdan ilk çıkanın her zaman beynim olmadığını bilecek kadar akıllıyım. Mantık bazen libidom kadar hızlı değildir. Bunu bildiğim için cevap vermiyorum ve bunun yerine dizlerimin üzerine çöküp envanteri toplamayı bitiriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Ford da yerde bana katılıyor. Birkaç dakika önce oluşturduğum yığınlara uzanıp gerinirken kol kasları gömleğinin kolları altında şişiyor. Bakmamaya çalışıyorum, kazara ona sürtünmemek ya da herhangi bir fiziksel temasta bulunmamak için her türlü çabayı gösteriyorum. O anda yanabilirim.

Bir sonraki sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Baban nasıl?"

Elimde son birkaç eşarbı tutarak duraklıyorum. "O iyi." Zorla yutkunuyorum. "Dayanıyor."

"Biliyor musun, ne zaman balığa çıksam o adamı düşünüyorum." Kollarının üzerine yaslanıp uzun bacaklarını önüne doğru uzatıyor. "Longs Chapel Yolu'na gittiğimizde o kocaman olta yemini eline sıkıştırdığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Bunu unutmuşum," diye gülüyorum. "Çok iğrençti. Paniğe kapılmıştım, hatırlıyor musun? Ağlıyordum ve onu acil servise götürmen için seni ikna etmeye çalışıyordum."

Ford'un kahkahası benimkiyle birleşiyor. "Evet, baban da 'Beni kardeşimin evine götür' dedi. Larry amcan onu bıçakla kesti."

Amcamın banyo tezgahında yapılan sözde ameliyatı hatırlayarak aynı anda irkiliyoruz.

"Bu yüzden elini kaybetmediği için şanslı," diye belirttim. "Bir şampiyon gibi karşıladı. Sadece bir ağız dolusu viskiyle ve irkilmedi bile." "Ben yaptım," diye kıkırdıyorum.

Kutuların üzerinden birbirimize bakıyoruz, odanın üzerine bir sıcaklık çöküyor. Bir an için ondan nefret etmiyorum. Bir anlığına, rastgele bir Pazar öğleden sonrasında ormanın ortasındaki bir gölde aşık olan çocuklar gibiyiz. Ama artık bitti.

Ayağa kalkmak, aramıza biraz mesafe koymak için yana doğru hareket ediyorum ki elim keskin bir şeye değiyor. Geri çekilince yanmışım gibi irkildim. Orta parmağımın ucu kiraz kırmızısı ve ortasında küçük mor bir nokta var.

Ben itiraz edemeden Ford elimi avucunun içine alıyor. "Ne yaptın sen?" diye soruyor, avucumu kendi avucunun içinde döndürüyor ve rahatsız edici parmağımı inceliyor.

"Bilmiyorum..." Kekeliyorum.

Eli benimkinin neredeyse iki katı büyüklüğünde. Pürüzlü, nasırlı ve onları bu hale getirmek için ne iş yaptığını merak ediyorum. Benimkini avucunun içinde tutarken, kalbimin düştüğünü hissediyorum. Nazikçe, başparmağını yaranın üzerine sürtüyor. Acıtması, beni zıplatması gerekirdi ama dokunuşunda bir tür sakinleştirici etki.

"Bu yaptı." Elimi hâlâ avucunun içinde tutarak yanıma uzanıyor. Kolu yan tarafıma sürtünüyor, göğsümün üst kısmına doğru zar zor kayıyor. Meme uçlarım tişörtümün altında zirve yapıyor, göbeğim o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Gördün mü?"

Bazı ürünlere bilgi notu iliştiren bir iğneyi havaya kaldırıyor. Ona bakıyorum, sonra birbirine kenetlenmiş ellerimize dönüyorum.

"Bir eldiven gibi uyuyoruz," diyor onları ileri geri çevirerek.

"Tutuşun biraz zayıf." Kavrayışından sıyrılıp boğazımı temizliyorum. "İşe geri dönmem gerek."

Bana biraz zaman tanımak ya da söylediklerimi dikkate alıyormuş gibi yapmak yerine daha da yaklaşıyor. "Sanırım başka bir şeye ihtiyacın var."

Dudakları bastırılmış bir sırıtışla kıvrılıyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor.

"Birçok şeye ihtiyacım var, hiçbirini karşılayamazsınız," diye karşılık veriyorum.

"Belki de ne kadar çok yönlü olduğumu unutmuşsundur," diye alay ediyor, daha da yaklaşarak. "Tonlarca farklı şey sağlayabilirim. Sen söyle, ben gerçekleştireyim tatlım."

"Bana ihtiyacım olanı veremeyecek kadar çıkarcısınız," diyorum elimden geldiğince emin bir şekilde.

"Bu hiç hoş değil." Dudakları yanağıma yaklaştı, neredeyse yanağıma değecekti. Ağzını ağzıma almak için başımı tamamen çevirmeme bile gerek yoktu. Sadece küçük, hafif bir hareket yeterli olacaktı. O kadar kötü olur muydu?

Nefesimi içime çekerek ağzıma doğru ilerlediğini hissediyorum. Tutuyorum, bekliyorum, ancak temas etmeden hemen önce geri çekiliyor.

Nefesim yüksek sesle, sinirli bir şekilde çıkıyor. Mantık ve duyarlılık beynime geri döndüğünde, oyuna getirildiğimi fark ediyorum.

Kendini beğenmiş pislik sırıtıyor.

"Sen çok bencil bir piçsin," diyorum ayağa fırlayarak.

"Oh, sen . ." diye başlar ayağa kalkarken. "Seni öpeceğimi mi sandın?"

"Aletine yumruk yemek istemiyorsan bunu yapmadığına memnun ol." Az önce ne olduğunu ikimiz de biliyoruz ama bu itiraf edeceğim anlamına gelmiyor.

"Aletim her türlü temastan mutlu olurdu," diye kıkırdıyor.

"Eminim istekli birini bulabilirsin. Bu senin için zor olamaz."

"Yani, seni öpmemi istediğini söyleme şeklin bu mu?" diye soruyor, şaşırmış gibi yaparak.

"Pek sayılmaz." Bir kutuyu kaldırarak arka duvar boyunca ilerliyorum. O da beni takip edince biraz sinirlendim.

Vücudunun hareketlerini izlememek, eğilip sırtının alt kısmındaki deri parçasını ortaya çıkardığında gömleğinin kaymasını beklememek için mücadele ediyorum. Hareketliliği nedeniyle artık daha güçlü olan kolonyasını duyularımdan uzaklaştırmak için mücadele ediyorum. Yanımdaki adama değil de elimdeki işe odaklanmak tam bir kabus.

Geri kalanları tek kelime etmeden taşıyoruz. Sonuncusu da yerine yerleştiğinde kendimi toparlamayı başarmıştım.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Aslında birazdan Heath ile bir öğle yemeği toplantım var."

"Heath kim?"

Sırıtma sırası bende. "Bana buralarda birkaç konuda yardım eden bir arkadaşım."

Gözleri kısıldı. "Sana yardımcı olduğumu söyledim." "Ben de sana işe dönmem gerektiğini söyledim."

Başını sallıyor ve bir elini kısa sarı saçlarında gezdiriyor. "Benim de var aslında. Birazdan Barrett adına aldığım bir randevu var."

"Violet'e burada olduğunu haber veririm," diye teklif ettim.

Kapıya doğru yöneliyor ama eli kapı kolundayken geri dönüyor. "Akşam yemeği mi? Bu gece mi?"

"Planlarım var." "Yarın

gece mi?" "Hayır,

Ford."

Kolu çeviriyor. Güneş ışığı odaya doluyor ve gözlerimi kısıyorum. Yine de yüzündeki ifadeyi kaçırmadım.

"Heath'e ellerini kendine saklamasını söyle," diyor. "Bunu

neden yapayım ki?"

"Şehirde olduğumu bilmiyor

olabilir." "Neden umursasın ki?"

"Çünkü aramızdaki bu şey uzun zaman önce başladı. Bittiğini düşünmüş olabiliriz ..." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ama bitmedi. İyi günler tatlım."

Beni odanın ortasında bıraktı ve az önce ne olduğunu merak ettim.

Ellie

"HEY, BABA!"

Paravan kapıyı açıyorum ve babamı mutfaktaki masada otururken görüyorum. Bir ucunda küçük bir televizyon duruyor. Yeni bir tane almayı reddediyor. Oturma odasında büyük bir düz ekran var ama o zamanının çoğunu burada geçiriyor. Her zaman öyleydi.

Büyürken, onun mutfakta kaldığını düşündüm çünkü en çok aksiyon orada oluyordu. Ayrıca, evde olan oydu; daha böyle bir şey yokken evde kalan bir babaydı. Başlangıçta annemden on yaş büyüktü ama ordudan atılmasına neden olan bir yaralanma ve ardından demiryollarında bir kariyerden sonra, ben daha küçükken emekli oldu. Bu benim için sorun değildi. İlkbahardan sonbahara kadar neredeyse her günümüzü dışarıda bahçeyle uğraşarak, ormanda ve boş arazilerde yürüyerek ve balık tutarak geçirirdik. Tanıdığım en havalı adamdı.

Sonra ben on dokuz yaşındayken, Ford gittikten kısa bir süre sonra annem öldü ve babam içine kapandı. Tek arkadaşıyla takılmayı bıraktı. Eskiden yaptığımız şeyleri yapmak için kendini çok yaşlı ilan etti. Masasında oturup eski Western filmlerini tekrar tekrar izliyordu.

"Selam balkabağım." Öpebilmem için yanağını uzatıyor, ben de masayla buzdolabı arasındaki boş sandalyeye kaymadan önce öpüyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Artık bir iş kadını olduğum için biraz çaba göstermem gerektiğini düşündüm," diyorum, Ford'un beni en kötü halimle görmesini istemediğimi söylemek yerine.

"Dükkan nasıl gidiyor?"

"Güzel! Bir ara gelip görmelisin."

Omuz silkiyor, gözleri ekrandaki kovboya geri dönüyor. Yanakları zor bir hayat yaşamış bir adamın hikayesini anlatıyor, teni şimdi beni biraz sinirlendiren bir sarıya işaret ediyor gibi görünüyor. Saçları son birkaç yılda hızla azalmış ve bir zamanlar siyah olan teller şimdi gümüşi bir griye dönüşmüş. Güneş lekeleri ve benler var ve bu kadar kısa bir sürede onda nasıl bu kadar çok şeyin değiştiğini merak ediyorum. Bu durum içimdeki suçluluk duygusunu kabartıyor.

"Bu evden çıkman gerek," diye ısrar ediyorum. "Bu odadan en son ne zaman çıktın?"

"Ben burada uyumam."

"Tamam. John'u en son ne zaman gördün? Ya da Kenny's'e gittin," diyorum, yalnız arkadaşından ve dört sokak ötede sık sık gittiği bilardo salonundan bahsederek.

"Nesin sen? Bekçim mi?" diye sırıtıyor. "Ben iyiyim, Ellie. Benim için endişelenme."

"Tabii ki senin için endişeleniyorum! Sen benim babamsın." Bu onu gülümsetti. "Öyleyim."

Odaya göz gezdirirken, her gün kullanılmayan her şeyi kaplayan toz ve örümcek ağlarını fark ediyorum. Annemin baykuş koleksiyonu tüm bu kir yüzünden her zamanki parlaklığından yoksun. Bir zamanlar bembeyaz olan duvarlar yer yer soyulmaya başlamış ve tavanda bir zamanlar bir sızıntı varmış gibi görünüyor.

"Buraya gelip burayı temizleyeceğim," dedim ona. "Eşyaları yıkamamız, biraz boya yapmamız gerekiyor."

"Şehir merkezinde ellerin dolu." "Ama sana her zaman zaman ayıracağım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzatırken yüzünü buruşturarak, "Boşuna uğraşma," diyor. "O işlerle ben ilgileneceğim."

"Tabii ki yapacaksın."

"Beni iğnelemeyi bırak da neler olduğunu anlat. Dükkan nasıl gidiyor?"

"Yakında açmayı hedefliyoruz," diyorum. "Belki bir ay kadar. Düşündüğümden biraz daha uzun sürüyor."

"Seni uyarmıştım."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Beni hayatımdaki pek çok şey hakkında uyardın."

Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. Derin bir nefes alarak karnımdaki küçük çırpınışı yatıştırmaya çalışıyorum, beynim Ford'un bugün erken saatlerdeki gülümsemesini tekrar oynatmayı talep ederken babama bakıyorum. Elbette tereddüt ettiğimi fark etti.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye soruyor.

Ona yalan söyleyebilirdim. Ya da daha doğrusu, ona yalan söylemeye çalışabilirim. Yine de anlayacaktır. Her zaman bilir.

Nefesimi tutup, devam ediyorum. "Ford şehre geri döndü."

Yüz hatları pasif kalıyor ama gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. "Öyle, ha?"

"Halcyon'dan geldi." "O

nasıl?"

"Bilmiyorum," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde.

Alay ediyor, dirseklerini masaya dayamak için öne doğru eğiliyor. "Böyle yapma, Ellie."

"Ne gibi olmayın?"

Göğsünden kısık bir kıkırdama yükseliyor ama eğlenmiyor. Bu daha çok bir kızgınlık, küçük kızının itiraf etmek istediğinden biraz daha fazla kendisine benzemesinden dolayı sinirli bir oflama.

"Hayat bunun için çok kısa," diye uyarıyor.

"Hayat, kalbinizi kıran biriyle derinlemesine bir konuşma yapmak istememek için çok mu kısa?"

"İkiniz de gençtiniz."

"Umurumda değil. Umrumda değil," diye kükrüyorum, gerçeği bilse hemen benim tarafımı tutacağını biliyorum. Ama ona hiç söylemedim ve kendime karşı dürüst olursam, bunun bir nedeni de Ford'a kızmasını istememem. Neden istemediğimi bilmiyorum. Sadece istemiyorum. "Ondan her zaman hoşlandığını biliyorum ama en azından benden daha çok hoşlanıyormuş gibi davranabilirsin."

Bu seferki gülüşü gerçek ve neredeyse karşılık veriyorum. "O iyi bir adam. Seni tanıyorum-"

"Baba, şimdi başlama."

"Ellie Dawn, bir saniyeliğine babanı dinle," diyor az sonra başıma gelecekleri anlamamı sağlayacak şekilde. "Bu dünyada sevdiğim tek insan sensin. Şu anda annenin yanında yatmamamın tek nedeni sensin," diyor bana. "Senin için sadece en iyisini istiyorum. Dolu dolu, mutlu bir hayatın olsun istiyorum."

"Bunu biliyorum."

İç çekiyor. "Tek bir pişmanlığım var, o da seni bana çok fazla benzeyecek şekilde yetiştirmiş olmak."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tıpkı benim gibisin," diyor gururla. "Bir katır kadar inatçısın ve bunun uğruna tartışmaya hazırsın."

"Bana iyi hizmet etti."

"Ama benim yaşıma geldiğinizde, bunun yalnız bir hayat için bir tuzak olduğunu fark ediyorsunuz."

Yüzünde anıların titreşimini izlerken kalbim göğsümde sıkışıyor. Uzanıp, zorlu bir çalışma hayatının koyu lekeleri ve nasırlarıyla beneklenmiş elini tutuyorum.

"Yalnız mısın?"

"Pek sayılmaz," diye yalan söylüyor. "Western filmlerimi buradan alıyorum."

Elini tutarken kelimeler ağzımdan kaçıyor, teni ne eskisi kadar sıcak ne de gençliğimde hatırladığım kadar güçlü.

"Bana bak," diyor sonunda. "Ne hale geldim ben? Annen öldü ve ben her gün burada oturuyorum,

Hayatımı boşa harcıyorum. Bir gün öleceğim ve tabutumu taşıyacak altı arkadaşım bile yok."

"Bu konuda konuşma," diyorum, gözyaşlarımı geri kırparak. "Çok uzun bir süre daha ölmeyeceksin."

Bana öyle bir gülümsüyor ki ne düşündüğünü ve hissettiğini merak ediyorum. Ama sormuyorum. Soramam. Ağlamaya başlarım ve bu onun kaldıramayacağı bir şey.

Elini benimkinden çekip parmak eklemlerimin üstünü okşuyor. Konuştuğunda boğazındaki yumruyu duyabiliyorum. "Neden şimdi gitmiyorsun? Şovum tekrar başlıyor."

Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve parmaklarımla saçlarını karıştırıyorum. "Bu hafta Halcyon'u görmeye gelmeni istiyorum, tamam mı?"

Sadece başını sallıyor.

"Seni seviyorum baba."

Tekrar başını sallıyor ve televizyonu işaret ediyor. Arabama doğru giderken omzunu sıkıyorum, kalbim içeri girdiğim andakinden hem daha ağır hem de daha hafif.

Ford

Sabahın geç saatlerinde hava biraz serin, golf sahası hala çiyden biraz ıslak. Yine de günün bir enerjisi var ve bunu sadece ben hissetmiyorum. Kardeşlerim de bunu hissediyor.

Gün, Mallory'nin çöpçatanlık girişiminden bu yana giderek yaygınlaşan Ellie ile ilgili bir rüya ile başladı.

"Dani'nin seni evden kovmasını eğlenceli buluyorum." Graham golf arabasının kaputunun üzerinden Lincoln'e sırıtıyor.

"Beni kovmadı. Tam olarak değil."

"Hayır, az önce beni aradı ve 'Hey, Ford. Yeni doğan çocuğunu görmeye gidemeden bir gün önce gelip kardeşini al' dedi." Omuz silkiyorum. "Nasıl istersen öyle de." Golf çantamdan sopamı çıkardım ve golf sahasına doğru ilerledim. Sopamı geri çekip topa vururken kardeşlerim golf görgü kurallarına aldırış etmiyor ve arkamdan konuşmaya devam ediyor. Yelken açıyor.

Etrafımda hafif bir meltem esiyor, hava güzel bir Cumartesi sabahının çam kokusu gibi kokuyor.

Arkamı döndüğümde Lincoln sürücü koltuğunda telefonuyla bir şeyler yazarken Graham sırıtarak beni izliyor.

"Ne yapıyorsun, Linc?" Graham'la karşılıklı sırıtarak soruyorum.

"Dani'yi kontrol ediyordum."

"Mallory onunla birlikte," diye gülüyorum. "O iyi olacak."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını bana doğru çevirdi. "O dokuz aylık hamile, Ford. Bebek her an gelebilir. Bana ihtiyacı var. Bunu yapamaz-"

"Senin yüzünden çıldırmış olamaz," diyorum ona. "Ciddiyim kardeşim. Biraz rahatla. Dışarıda geçirdiğin zamanın tadını çıkar, temiz havayı içine çek. Bebek doğduğunda ..."

"Seni bir daha asla göremeyeceğiz," diye bitiriyor Graham. Lincoln'ün şapkasını gözlerinin üzerine çekerek telefon ekranını görmesini imkânsız hale getiriyor.

"Hey!" Lincoln inliyor. "Siktir git, G."

Graham ve ben dört koltuklu yeni ve süslü golf arabasına tekrar binerken kıkırdıyoruz. Graham sürücü koltuğunu Lincoln'den devralıyor ve yeşil alana inen araba yoluna doğru ilerliyoruz.

"Bu hayatımın en sinir bozucu durumu," diyor Linc, bize değil, sadece yüksek sesle. "Bu işin nasıl ters gidebileceğini düşünüp duruyorum. Doğumla ilgili bir kitap okudum ve eğer küçük bir şey ters giderse ..." Soluklaşıyor.

"Bak, Linc. O tek şey ters gidebilir," diyorum, kusacakmış gibi bakarken suratını asmamaya çalışarak. "Ama ne var biliyor musun? Çoğu zaman her şey yolunda gider. Bundan çıkacak iyi sonuçlara odaklanmalısın."

"Şu anda bunu düşünmek çok zor."

"Tamam," diyor Graham, arabayı bir çukurun etrafından dolaştırırken Linc'e bakarak. "Bebek hakkında konuşalım. Bir erkek çocuğa mı yoksa kız çocuğa mı hazırsın?"

"Keşke ne olacağını bilseydim ama Dani bunu öğrenmeyecekti. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

"Eğlenceli olacak," diyorum ve bir sonraki delikten çıkmadan önce omzumla ona çarpıyorum. "Adını ne koyuyorsun?"

"Eğer kız olursa, adını o koyacak. Eğer erkek olursa, adını ben o."koyacağım.

"Sana o kadar mı güveniyor?" Şaka yapıyorum. "Evet, güveniyor."

"Kısa liste nedir?" Graham dikkatini dağıtmaya çalışarak sorar. Onu.

Lincoln omuz silkiyor. "O şeyi bir kolumda, Dani'yi de diğer kolumda tutup bu işi bitirmek istiyorum. Başka çocuğumuz olmayacak. Bunu tekrar yapamam."

"Hiçbir iş yapmadığının farkındasın, değil mi?" Graham gülüyor. "İkiye bölünecek olan o."

Lincoln sopasını düşürünce Graham ve ben kahkahayı patlattık. "Siz ikinizden nefret ediyorum."

Dört denemeden sonra topu tee üzerinde dengede tutuyor. Ona vurmak yerine, orada kıpırdanarak duruyor.

"Sence iyi olacak mı?" Graham bana sessizce sordu. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"O iyi olacak. Sadece kimseyi umursamaya ya da herhangi bir konuda ciddi olmaya alışık değil. Yani, ciddi şeyler için sen varsın."

"Çok komik."

"Komiklik yapmıyordum," diye esnedim.

Graham kaşlarını çatıyor. "İyi uyuyamıyor musun?"

"Bunu bana gerçekten soracak mısın?"

"Bu adil bir soru."

"Hayır, pislik, senin yüzünden iyi uyuyamıyorum." "Benim sayemde mi?"

"Evet, sen. Onu bu kadar çok istemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun, tadını alabiliyorum ama yine de ona sahip olamıyorum." Yarım saniye düşündüm. "Henüz. Henüz ona sahip olamam."

Sırıtıyor. "İyimserliğini seviyorum."

"Evet, şey ..." Sahaya doğru bakıyorum. "Ondan hoşlanıyorum." Graham koltuğuna yerleşir ve rahatlar. "Peki,

Bütün gece çalıştın mı o zaman? Uyuyamadığım zaman yaptığım şey bu."

"Biraz. Ayrıca birkaç yüz şınav çektim, birkaç yüz mekik çektim çünkü korkak değilim."

Graham'ın eli omzuma yapışıyor ve hafifçe sıkıyor. "Ellie olayı için gerçekten çok üzgünüm."

"Sen lanet bir yalancısın."

"Haklısın. Bunu yaptığım için pişman değilim. Ama bilmelisin ki, eğer düşünmediysen, hiçbir şeyi enine boyuna düşünmeden yapmam, buna bu da dahil."

Yüzümü ona döndüm. Benden biraz daha kısa ve çok daha esmer. Yine de kardeş olduğumuz çok açık. O gülümsediğinde benim de dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. Bunu enine boyuna düşünmüştü. Doğru karar olduğundan kesinlikle emin olmadan beni bu işin içine atmazdı.

Lincoln bir dizi küfürle anı bozar. Topu savuruyor ve ıskalıyor, sonra da ona her türlü ismi takmaya devam ediyor. Gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz.

"Biliyor musun," diyorum, "Mallory genellikle tam bir baş belasıdır. Ama bugün onun hakkındaki bu küçük gerçeği takdir ederek uyandım."

"Eminim öyledir." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Bunu nasıl yapacağınızı hiç düşündünüz mü? Mal, Ellie'nin bütün bu olanlar karşısında pek de sevinçten havalara uçmadığını söyledi."

"Tek düşündüğüm bu," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Yıllarımı ona ne olduğunu merak ederek ve keşke o zamanlar işleri farklı şekilde ele alsaydım diyerek geçirdim. Ve şimdi karşımda duruyor, her zamankinden daha güzel görünüyor ve biliyor musunuz? Onun gözlerine baktığımda, tıpkı o zaman hissettiklerimin aynısını hissediyorum."

"Vay canına."

Lincoln'ü işaret ederek, "Sadece benim ona dönüşmeme izin v e r m e ," diyorum.

Graham gülüyor. "Bir anlaşma yapmalıyız. Eğer ikimizden biri bu kadar sert bir şekilde kırılırsa, onu arabaya atıp

onları denize at."

"Anlaştık."

Linc'i golf sopasına yaslanmış, telefonu tekrar elindeyken izliyoruz. Öfkeli bir şekilde yazıyor, alnı çizgilerle gölgelenmiş.

"Bunca yıldır Ellie'yi ilk kez mi görüyorsun? Onu hiç izinli falan görmedin mi?" Graham soruyor.

"Hayır. Ayrıldım ve eğitim kampına katıldım ve ..." Telefonlarıma cevap vermediğinde hissettiğim duyguyu ve cevap verdiğinde yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "Onu birkaç kez aradım ama evde değildi. Sonra bir kez ona ulaştım ama pek iyi gitmedi. Çok kızgın ve kırgındı, ben de onu kendi haline bırakırsam daha iyi olacağını düşündüm." Omuz silkiyorum. "Üniversiteye gittiğini duydum ve o kadar. Bir daha ondan haber almadım."

Lincoln'ün tişörtün yanında durup telefonunu cebine geri sokmasını izliyorum. "Onu seviyorum, G. Onu hep sevdim. Oraya girip onu Halcyon'da gördüğümde sanki gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı ve 'Uyan, göt herif' dedi. Aradığın şey buydu' dedi. Kulağa aptalca mı geliyor?"

"Anlıyorum," diyor usulca. "Mallory'den başkasını asla sevemezdim. Ne şimdi, ne de onunla yaşadıklarımdan sonra. Bir şey olsa ve beni terk etse bile, onu on yıl sonra tekrar görsem, yine böyle hissederim. Sahip olduklarımızı silip atamazsın ya da," dedi kaşlarını kaldırarak, "Ellie'yle sahip olduklarınızı, belki de."

Sadece kardeşlerin yapabileceği bir bakışı, tarif etmek için kelimelere ihtiyaç duymayan bir bakışı değiş tokuş ediyoruz. O anladı. Ben deli değilim, öyle hissetmeme rağmen.

Lincoln geriye uzanıp sopasıyla topa vurduğunda sessizleşiyoruz. Top çılgınca yoldan çıkıyor, bir ağaca çarpıyor ve kum tuzağına düşüyor.

"Siktir et bu oyunu," diye homurdanıyor Lincoln, yanımızdan geçerken.

Graham cebinden telefonunu çıkarıp cevap verirken "Lincoln," diyorum. "İçecek bir şey ister misin?" I

onu arabaya kadar takip ettim ve yanına oturdum. Bana kasvetli bir yüzle bakıyor.

"Ford, sana karşı acımasızca dürüst olacağım."

"Tamam."

Derin bir nefes alır. "Ödüm bokuma karıştı."

"Bunu anlıyorum. Savunmasız ve savunmasız başka bir insanın hayatından sorumlu olacaksın. Sen-"

"Yardım etmiyorum. Yardım ediyorum," diye inliyor. "Yani benim bir deli olduğumu düşünmüyorsun?"

"Hayır," diye kıs kıs gülüyorum. "Senin deli olduğunu düşünmüyorum. Baba olacaksın dostum. Bu büyük bir şey."

Golf sahasına bakıyorum, ağaçların ve çimlerin yeşili, gökyüzünün mavisi bana parlıyor. Kendimi onun durumunda hayal ediyorum, karımdan bir çocuk sahibi olmayı bekliyorum. İki şey çok açık: Birincisi, bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel duygu ve ikincisi, bunu sadece Ellie ile birlikte görebiliyorum.

Kalbim sıkışırken yutkunmaya zorluyorum kendimi. "Bir aile kurmanın eşiğindesin. Bir aile. Bu harika bir şey, Linc."

Cevap vermiyor. Ona birkaç dakika veriyorum ve hiçbir şey söylemeyince sonunda başımı çevirip ona bakıyorum.

"Berbat olan ne biliyor musun?"

diye soruyor. "Ne?"

"Hiçbirinizin ailesi de yok. Hep çocuklarımızın birlikte oynayacağını düşünmüştüm. Tıpkı bizim çocukluğumuzda olduğu gibi. Kargaşa çıkararak, birlikte gizlice kaçarak, birbirlerini korumak için bize yalan söyleyerek büyüyeceklerini düşünmüştüm," diye kıkırdıyor. "Ve altımız arasında sıradaki olmaya en yakın olanın kim olduğundan emin değilim."

Tişörtün yanında bir ileri bir geri yürüyen Graham'a bakıyorum. "Paramı ona yatırıyorum. Barrett politikacılıkla çok meşgul. Lafı açılmışken, Başkanlığa adaylığını koyma konusunda seninle konuştu mu?"

"Pek sayılmaz. Kısa bir süre bahsetti ama sanırım şu anda biraz meşgul olduğumu biliyor." Graham'ın telefonundaki bir şey yüzünden sinirlenmesini izliyor.

"Graham'ı baba olarak hayal edebiliyor musun? Bu görülmeye değer bir şey olurdu."

"Değil mi? Bunu programına koyamayacağını anladığında ne yapacağını bir düşünsene," diye gülüyorum. "Her yere oyuncaklar dizildiğinde ve kravatlarına bebek kusmuğu bulaştığında tam bir sinir krizi geçirirdi."

Gülüyoruz, ses Graham'ın dikkatini çekiyor. Bize bir bakış fırlatıyor ama ben elimle onu geçiştiriyorum.

"Peki ya sen?" Lincoln sessiz bir sesle soruyor. "Yakında durulacağını düşünüyor musun?"

Sorunun ciddiyetini hissettiğimde göğsüm gümbürdüyor.

"Doğru," diyor ve beni cevap vermek zorunda bırakmıyor. Graham bize doğru yürürken sandalyesinde doğruldu. G önce bana, sonra da kardeşimize bakıyor.

"Arayan Mallory'ydi," diyor Graham çok dikkatli bir şekilde. "Sakin ve mantıklı bir şekilde kulüp binasına geri dönmeliyiz."

"Neden?" Lincoln havlıyor, gözleri kocaman açılıyor.

Derin bir nefes alır. "Karınız doğum yapıyor."

"Aman Tanrım," der Lincoln, bembeyaz kesilerek. Golf arabasını vitese takar ve havalanır, Graham son anda arabanın arkasına atlar.

"Yavaşla!" Graham gülerek bir koltuğa tırmanır. "Doğum saatler sürebilir, Lincoln. Cehennemden çıkmış yarasa gibi sürmemize gerek yok."

"Doğum yapıyor," diye bağırıyor Lincoln neredeyse. "Ve ben orada değilim." Bana baktı. "Canın cehenneme Ford, beni bugün buraya getirdiğin için. Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Tiradına devam ediyor, yeşillikleri kesiyor ve biz kulüp binasına geri dönerken oyunlarını böldüğü için diğer golfçülerden bağırışlar alıyor.

Lincoln daha arabayı durduramadan arabadan atlar ve Graham'ın cipine doğru çılgınca bir koşu yapar.

Kardeşimizi takip ederken Graham'a "Arabayı sen kullanacaksın," diyorum. "Zapt edilmesi gerekirse diye serbest kalmalıyım."

Lincoln'ün kollarını havaya kaldırarak ileri geri adım atışını izlerken Graham bana dirsek atıyor. "Belki de onu şimdi bayıltmalısın. Hastaneye daha huzurlu bir yolculuk olur."

Ford

"FORD AMCA ORADA." LINCOLN'un fısıltısı Danielle'e bağlanan makinenin bip sesinden zar zor duyuluyor. Annem ona biraz sıvı verdiklerini söyledi. Doğum hızlı ve oldukça kolay geçmesine rağmen yine de çok kan kaybetmiş ve ona göz kulak olmak istiyorlar.

Kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Danielle yatakta yatıyor, gözleri kapalı. Lincoln yatağının yanındaki plastik mavi sandalyede oturmuş, kucağındaki battaniyeye bakıyor ve yeni doğan oğluna benim duyamayacağım şeyler fısıldıyor. Kapının hemen önünde duruyorum ve her şeyi içime çekiyorum.

Odadaki duygu, şimdiye kadar hissettiğim en huzurlu şey. Pencere kenarındaki çiçek sepetlerinin arasında o kadar çok sevgi dolaşıyor ki neredeyse uzanıp dokunabilirsiniz.

Lincoln ve ben yıllar boyunca tartışmalardan payımıza düşeni aldık. Landry ailesinin en küçük iki erkek çocuğu, grubun en atletik ve fiziksel iki üyesi olarak, gerçekten kafa kafaya verdiğimiz anlar oldu. Ama bunu görmek - bir ahır kadar geniş omuzları olan All-Star profesyonel beyzbol oyuncusu küçük kardeşim, bu küçük çocuğu tutuyor

dev ellerinde bir ebeveyn şefkatiyle tuttuğu bebek inanılmazdır.

Birkaç saat önce onu gördüğümden beri Lincoln'de bir şeyler değişti. Her nasılsa onu hiç görmediğim kadar vahşi ama aynı zamanda da hiç olmadığı kadar nazik.

Gözümün kenarını silerken başını kaldırıp bakıyor. Sırıtarak sadece başını sallıyor. Gerçekten söylemesi gereken tek şey bu.

"Nasılsın?" Boğazımda birikmeye başlayan duyguları temizleyerek soruyorum.

"O mükemmel, Ford. Kesinlikle mükemmel." Battaniyenin altından bebeğin elini kaldırıyor. "Şuna bak, orta saha oyuncusu eli görmedim."

Usulca gülüyorum, uzanıp küçük avucuna dokunuyorum. Parmakları benimkini sarıyor ama tamamen kapatacak kadar uzun değil. Lincoln'e bakıyorum ve o da gülümsüyor.

"Bu tutuşla babasından daha iyi bir vurucu olabilir," diye fısıldıyorum.

Lincoln kıkırdıyor.

"Ona ne isim verdin?" Ben sordum.

Linc kıpırdanmaya başlayan Danielle'e kısa bir süre bakar. Danielle sakinleşene kadar onu dikkatle izlerken bir yutkunmaya zorlar.

"Ben gidebilirim. Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ford," diyor kirpiklerini kırpıştırarak. Bana uykulu bir gülümseme gönderiyor. "Yeni adamımızla tanıştın mı?"

"Hazırlanıyorum." Parmağımı bebeğin elinden kurtarıyorum ve yatağının yanına doğru yürüyorum. "Yorgunsan gidebilirim. Ya da size akşam yemeği getirebilirim?"

Gülümsüyor. "Ryan'la tanışana kadar olmaz."

Döndüğümde Lincoln'ün battaniye demetini çenesinin altına sıkıştırmış halde durduğunu görüyorum. "Onu tutmak ister misin?"

"Kesinlikle." Birkaç saniye sonra Ryan kollarıma yerleşiyor. Göğsüme yaslanıp tekrar uykuya dalmadan önce bir an için inliyor.

Hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tüm kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Bana sarılmış bu küçük şey, çekilebileceğini bilmediğim parçalarımı çekiyor.

"Adı Ryan Lincoln Landry," diyor Lincoln battaniyeyi yüzünden indirip hafifçe kalkık burnunu ve dolgun dudaklarını ortaya çıkarırken yumuşak bir sesle. "Ryan güzel annesinin, Lincoln ise muhteşem babasının adı."

"Merak etme Ryan," diyorum. "Onun kibri genetik değil. İyi olacaksın."

Hepimiz gülüyoruz, bu da Danielle'in öksürmesine neden oluyor. Lincoln bir anda onun yanına geldi.

Yatağın ayak ucunda boş bir sandalye var ve oraya doğru ilerliyorum. Yerleştikten sonra battaniyeleri biraz daha aşağı çekiyorum.

Ryan, Danielle'in tenine sahip, zeytinimsi bir teni var ve bunu takdir edecek kadar büyüdüğünde ona iyi hizmet edecek. Ayrıca Danielle'in uzun kirpiklerine de sahip.

Ona bakmadan duramıyorum.

O, iki insan arasındaki bir aşkın, neredeyse parçalanmak üzere olan bir aşkın yarattığı mükemmel küçük bir şey. Lincoln'ün neredeyse Kaliforniya'ya taşındığı ve Danielle'in neredeyse ondan ayrıldığı zamanları düşünüyorum ve bunların hiçbirinin önemli olmadığını fark ediyorum. Bunların hepsi onları buraya getirmek için bir basamaktı. Şu anda. Bu çocukla.

Şimdiden, bu çocuk için ölebileceğimi biliyorum. Yüz hatlarında benim ve kardeşlerimin pırıltılarını görebiliyorum ve o küçük gözlerini açtığında sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi beni izliyor. Bu inanılmaz bir şey ve ben onun sadece amcasıyım. Lincoln nasıl hissediyor olmalı?

Yeğenime, "Yemeyi öğrenip doğrulduktan sonra sana ailemiz hakkında bilgi vereceğim," dedim. "Sen şanslı bir ufaklıksın. Bu aile en iyisi, yani buraya gelmeden önce bir seçeneğin varsa, iyi yapmışsın dostum. Ama bazı hızlı ipuçlarına ihtiyacın olacak. Mesela ... seçim zamanı Barrett'a dikkat et ve ne yaparsan yap Graham'ın masasındaki hiçbir şeye dokunma."

Lincoln güler ve bebeğe uzanır. "Babasına dönme zamanı geldi."

Danielle, "Linc tam bir bebek domuzu," diye şaka yapıyor. "Onu sadece birkaç kez kucağıma alabildim."

Lincoln, "Çünkü uyuyorsun ve bu güvenli değil," diye belirtiyor.

Ryan'ın yumuşak alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra onu tekrar babasının kollarına bırakıyorum.

"Sizi biraz dinlenmeniz için yalnız bırakayım," diyerek ayağa kalkıyorum. "Diğer herkes eve gitti. Annem, Cam, Sienna, Ali ve Mallory," diye gülüyorum, "bir şeye ihtiyacınız olursa onları aramanızı söylediler."

"Graham'ı ararız," diye omuz silkiyor Lincoln.

"Doğal olarak," diye gülüyorum. "Tebrikler çocuklar."

"Teşekkür ederim, Ford." Ben kapıya yönelip kendimi dışarı atarken Danielle yataktan el sallıyor.

Asansör yolculuğu kısa sürüyor ve otopark lambalarının altında kamyonetimi bulduğumda hava hâlâ ılık ve ılık. Otomatik pilotta kapının kilidini açıyorum, anahtarımı kontağa sokuyorum ve yola çıkıyorum.

Bütün gün hastane bekleme salonundaki sandalyelerde oturmaktan kaslarım ağrıyor ama zihnim aşırı yoğun.

Bu gece Ryan'ı görmek ve Lincoln ile Danielle'i izlemek ruhumda bir şeyleri yaktı. Bundan önce, Ellie geçmişimin bir parçasıydı ve ileride birlikte olmak istediğim biriydi. Şimdi, onun benim geçmişim olduğunu fark ettim. Ve geleceğim. Bunun başka bir yolu yok.

Kız kardeşlerimin arkadaşları hafta sonları alışveriş merkezlerini gezerken, Ellie yırtık bir kot pantolonla patikalara gelir ve dört tekerlekli aracımın arkasına tırmanırdı. Onlar saçlarını yaptırırken, o babasıyla ilgilenirdi. Onlar pullu ayakkabılar giyip makyaj yaparken ve havuzda dikkatimi çekmek için kendilerini parçalarken, ben parmak arası terlik giyen ve dağınık at kuyruğu olan bu kızı çamurlu bir gölün kıyısında otururken beni görmezden gelirken buluyordum.

Soyadımın Landry olmasına aldırış etmeyen ilk kızdı. Ne zaman tanıştığımızdan bile emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, bunu fark ettim. Ellie bana meydan okudu, şimdiye kadar düşündüğüm her şeyi sorgulamamı sağladı. On altı yaşında olmasına rağmen ruhu çok daha yaşlıydı.

Annemle birlikte bir hayır kurumunun davetine katılmak için yeni bir smokin almak zorunda olduğumdan yakındığımda, kıyafetlerimize harcadığımız parayı alıp hayır kurumuna bağışlamanın daha yararlı olacağını öneren Ellie'ydi. Hayatımdaki insanlar başkalarına yardım ettiklerini gösterirken, Ellie tek kışlık montunu okuldaki küçük bir kıza verdi çünkü onun montu yoktu ve her gün öğle yemeklerini yolun aşağısında yaşayan ve hiçbir şeyi olmayan bir çocukla paylaştı.

Bunu nasıl sevmezsin? Özellikle de gördüğünüz en doğal güzel kızsa? Sadece ona bakmak bile kalbinizde doğuştan var olan ve başka türlü dolduramayacağınız bir boşluğu dolduruyor gibi görünüyorsa.

Aklım Ryan'a ve az önce çıktığım odadaki duygulara gidiyor. Lincoln'ün yüzündeki ifade ve Danielle'in kardeşime ve oğluna bakarken gözlerinde taşıdığı sevgi. Sadece bir kişi bana böyle bakmıştı ve ben de sadece bir kadın için böyle hissetmiştim.

Direksiyonu tuttum ve otoyolun ortasında bir U dönüşü yaptım.

Ellie

"AH!" Kalbim göğsümde atarken aynı anda arkadan gelen bir sesle sıçrıyorum. "Kahretsin," diye yüzümü buruşturuyorum. "Büyü artık, Ellie."

Karanlıkta yalnız kalmak söz konusu olduğunda tam bir korkağım. Beni gecenin bir yarısı ormana koyun, sorun olmaz ama Savannah'da ana caddede bir dükkana koyun, koca bir bebek olurum.

Beni korkutan insanlar. Çılgın seri katiller ya da perde kapalıyken banyoya gizlice giren ya da siz uyurken tepenizde dolaşan kaçıklar. Ayrıca sarı saçlı, inanılmaz mavi gözlü ve çarpık sırıtışlı gülünç derecede yakışıklı erkekler de beni korkutuyor. İkinci tanıma uyanlar içlerinde en tehlikeli olanlardır.

Bir melodi mırıldanıp silkeleyerek tavaya biraz daha boya döküyorum ve ruloyu elime alıyorum. Duvara eşit şekilde yayılıyor. Hareketin akışkanlığında sakinleştirici bir şey var.

Violet ve benim bugün izinli olmamız gerekiyordu. Hafta sonunu evinin son birkaç parçasını bir araya getirerek geçirmek istiyordu. Boş bir gün kulağa mükemmel geliyordu ama sessizlik bana düşünmek için çok fazla zaman kazandırdı.

Son on saattir buradayım.

Sokak lambaları, biz dükkânı açmaya hazır olana kadar meraklı gözleri uzak tutmak için pencerelerin önüne astığımız siyah kâğıdın diğer tarafında parlıyor. Dışarıdaki trafik yavaşladı. Sadece arada sırada rastgele bir arabanın yolda dolaştığı duyuluyor.

Fırçayı tekrar boyaya sürüyorum ve neredeyse duvara değecekken kapı çalınıyor. Anında kalbim göğsümde sıkışıyor.

Telefonumu bulmak için çabalarken merdane boyaya sıçrıyor, ayakkabılarıma nane yeşili damlalar sıçrıyor. Kapı tekrar çaldı, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

"Kahretsin!" Cihazımı kaptığım gibi kapının önünde duruyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. 911'i aramalı mıyım? Şimdi çığlık atmaya başlamalı mıyım? Ne de olsa kimse burada olduğumu bilmiyor. Bu iki anlama geliyor: Birincisi, kimse beni aramıyor olmalı ve ikincisi, yarına kadar kimse aramıyor olacak, ki o zamana kadar bedenim buz kesmiş olacak.

Ben öldüm. Gidiciyim. Kayıp kişi raporu hazırlanıyor.

Pencereye doğru sürünerek kağıdı biraz geriye çekip dışarı bakıyorum.

Ve bir nefes al.

Ford ön taraftaki ışığın altında duruyor, elleri haki pantolonunun ceplerinde. Yeşil polo tişörtü göğsüne kadar uzanıyor. Yorgun görünüyor, duruşu normalde olduğu kadar mükemmel değil.

Başını yana eğiyor ve beni dikizlerken yakalıyor. Omuzları kalkıyor ve sonra düşüyor, sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi - o da neden burada olduğundan emin değil.

Hain bedenim içten içe geriye doğru dönerken yüzümü mümkün olduğunca ayık tutmaya çalışıyorum.

Bu şekilde tepki verdiğim için kendime kızmak istiyorum. Hissetmem gereken şey hayal kırıklığı, heyecan değil.

Bir elini cebinden çıkarıp bana doğru yaklaşıyor. Camın diğer tarafına, benimkinin yanına yerleştirdi.

Parmaklarım bükülüyor, sanki onunkilerle temas kurmaya çalışıyormuş gibi. O da aynısını yapıyor.

Geri çekiliyorum.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

Yutkunmaya zorlayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Neden?"

Yine omuz silkiyor ama cevap vermiyor. Bu bana çalışacak bir şey vermiyor.

"Meşgulüm," diyorum.

"Resim yapmakla."

"Nereden biliyorsun?"

Bir parmağını alnımın diğer tarafındaki cama dikkatlice bastırıyor. "Boyadığın şeyden daha fazlasını giyiyorsun," diye gülümsüyor.

Yüzüm kızarıyor, başka tarafa bakıyorum. İşte karşımda duruyor, bir erkek mağazasının soyunma odasından çıkmış gibi görünüyor ve ben de balo elbisesi hariç Sindirella gibi görünüyorum. Bırakmak istediğim izlenim bu değildi.

"Yardım edebilirim," diye teklif ediyor. "Ellerimi iyi kullanırım." Sırıtışını gizlemeye çalışıyor ama beceremiyor.

Gittikçe artan şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Eminim öyledir."

"Hatırlamıyor musun?"

Aramızdaki çift camlı bölme, az önce bedenlerimiz arasında yükselen ateşle eriyerek parçalanıyor gibi görünüyor. Elbette hatırlıyorum. Varlığımın her hücresi onun dokunuşunu hatırlıyor. Parmağının tek bir dokunuşunun içimdeki enerjiyi nasıl harekete geçirdiğini unutmam mümkün değil.

"Zar zor," diye yalan söyledim.

"Sana

hatırlatabilirim."

"Gidebilirsin."

"Haklısın. Yapabilirim. Ama istemiyorum." Yüzü tam karşıma gelene kadar bana doğru eğiliyor. "Ve senin de beni gerçekten istediğini sanmıyorum."

Gözleri bana yalvarıyor, kalbimin tellerini çekiyor. Ve ona ne kadar kızgın olmak istesem de, ne kadar

Bu özel adam benim varlığım için tehlikeli.

"Tamam." Mantıklı davranamadan kapıyı açıyorum. Açar açmaz da pişman oluyorum.

Kolayca içeri süzülüyor, mis gibi kokuyor ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir özgüven taşıyor. Bu kibir ya da küstahlık değil, ya da senden daha kutsal bir kişilik de değil. Bu bir karizma, kendinden emin olma hali, kendine olan inancı tam ve mutlak bir kolaylıkla üzerinden akıp gidiyor.

"Beni içeri aldığın için teşekkürler. Gireceğinden emin değildim."

"Ben de öyle olduğumdan emin değildim," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen yapmamalıydım ama kimse beni iyi bir karar verici olmakla suçlamadı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum, kendimi toparlamaya çalışmak için arkamı dönüyorum. Beynim yıpranmış bir tel gibi, her duygu bir diğeriyle kesişiyor ve beni yürüyen dev bir felakete dönüştürüyor. Kendime toparlanmam ve yerimde durmam için yalvarıyorum. Ona onsuz daha iyi olduğumu göstermek için yıllarca bekledim. Şimdi benim için bir şans.

"Madem buradasın, Violet'le konuştuğumu ve onun da aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim diye düşündüm - güvenliğe ihtiyacımız yok." Duvardan aşağı yuvarlanan küçük bir boya damlasına bakıyorum. "Sadece zamanınızı boşa harcıyoruz."

Ayakkabılarının yere vurduğunu, yaklaştığını duyuyorum. "Zamanımı boşa harcayacak hiçbir şey yapmam."

Elini omzuma koyduğunda nefesim kesiliyor. Avuç içi ağır ve sıcak; başımı birkaç santim yana eğip koluna yaslayabiliyorum. Bunu yüzlerce kez yaptım.

"Bilmeni isterim ki," diye başladı sert bir ses tonuyla, "eğer beni gerçekten burada istemiyorsan, gelmem. Bunu yapamayacak kadar sana saygı duyuyorum."

"Öylece çekip gideceksin. Güven bana, buna inanıyorum."

Bu doğrudan geçmişe bir gönderme, ona en çocukça şekilde bir sataşma. Anladığını biliyorum ama görmezden geliyor.

"Ben öyle bir şey demedim." Tam önümde durana kadar etrafımda dönüyor. "Seni yalnız bırakacağımı hiç söylemedim. Sana bunu burada, senin iş yerinde yapmayacağımı söyledim."

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Okumak istediğimden bile emin değilim. Sadece yanaklarımın cehennem gibi sıcak olduğunu ve midemin her türlü şekilde döndüğünü biliyorum.

"Ne istiyorsun, Ellie?"

"Benim istediğim senin gitmen, böylece bir voodoo ışık çubuğuna bakabilir ve seni hafızamdan tamamen sildirebilirim, böylece senin var olduğunu bilmeden bir hayat yaşayabilirim."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye kıkırdıyor ve elini omzumdan kaldırıyor. Anında onu özlüyorum. "Görüyorum ki hâlâ baban gibi patavatsızsın."

Gözlerindeki bakış, sesindeki berraklık gibi gerçekti. Her zaman iyi anlaşırlardı, çene çalacak çok şeyi olan iki taşralı çocuk. Onun endişesi beni mutlu ediyor.

"Bugün o taraflardaydım," diyor Ford. "Sence bir ara uğrayıp ona merhaba diyebilir miyim?"

Hayır demek istiyorum çünkü bu çok kişisel. Babam benim alanım ve Ford'un bu alana girmesine izin vermek riskli geliyor. Yine de babamın onu sevdiğini ve Ford'u görmenin onu mutlu edeceğini biliyorum. "Muhtemelen buna bayılırdı."

"Ben de öyle."

Boya rulosunu tekrar kaldırıyorum ve Vi ile seçtiğimiz nane yeşiliyle duvarı kaplamaya konsantre olmaya çalışıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden baktığımda ceketini çıkardığını görüyorum. Ceketini yakındaki bir kutunun üzerine attığında gömleğinin etekleri kalktığında neredeyse boğulacaktım ve kalçasından kasıklarına doğru uzanan çıkıntının kenarını gördüm.

"Pek sayılmaz," diyorum kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak.

Yardım etmesine izin vermeme konusundaki inadımdan başka bir şey fark etmiş gibi görünmüyor. Bana onaylamayan bir bakış attı.

Fırçayı duvarda bir aşağı bir yukarı gezdirmeye devam ediyorum.

"Konuş benimle, Ellie."

"Ne hakkında?" Kurumuş dudaklarımın arasından soruyorum.

"Ne olursa," diyor. "Sadece sesini duymak istiyorum." "Ya senden nefret ettiğimi söylersem?"

"Kimse benden, benim kendimden nefret ettiğim kadar nefret edemez."

"Yaklaşmış olabilirim. Ayrıca," diye ekliyorum, "bence kendinden nefret etmek için fazla bencilsin."

"Bana üçüncü kez bencil diyorsun."

"Evet. Ne olmuş yani? Ne demek istiyorsun?"

Çenesi sıkıca yerine oturuyor. "Bazı hedonist şeyler yaptığımı kabul ediyorum, yani sana, ama ben ego gezisine çıkmış bir pislik değilim, El."

"Beni kandırabilirdin."

Ondan uzaklaşıp, resme geri dönüyorum. Fırçayı elimden aldığında duvara yarım kulaç atmıştım. "Hey!" diye itiraz ediyorum, fırçayı bir gümbürtüyle tavaya bırakırken. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bana doğru bir adım attı. Birini geri alıyorum.

Beni masanın diğer ucundaki bir rakibiymişim gibi izliyor, hazır, istekli ve iradesine boyun eğdirebileceği bir rakip.

Omuzlarımı geriye atarak ona doğru baktım. "Sana bir soru sordum."

Tekrar bana doğru ilerliyor ama yeni boyanmış duvara dokunmadan daha fazla geri gidemiyorum.

"Özür dilerim."

İngiliz dilindeki hem en basit hem de en zor kelimelerdir ve duyması en tatlı ya da en acı olabilirler. Gözlerindeki o ateşle ağzından dökülmelerini izlemek karışık bir çantadır.

"Eminim öylesindir." Sözlerimde bir kasılma, saklamaya çalışmadığım bir azim var. "Cahil değilsin. Sadece tipik bir erkeksin."

Gözlerinin mavisi koyulaşırken kıkırdaması tenimde dans ediyor. "Ne söylememi istiyorsun? Her şeyi berbat ettiğimi mi?"

Kollarını iki yana doğru uzatıyor. "Duymak istediğin bu mu?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Hayır değil. Senden hiçbir şey duymak istemiyorum. Seni burada bile istemiyorum!"

Yaklaştıkça boğazım yanıyor, bir sonraki hamlesini beklerken gözlerim açılıyor. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değil. Emin olduğum tek şey, yıllardır merak ettiğim bir konuşmanın sonuca varmak üzere olduğu.

"On dokuz yaşındaydım, Ellie. Ne yapacağımı bilmiyordum."

"On sekiz yaşındaydım. Ben de ne yapacağımı bilmiyordum," diye belirtiyorum.

"Hamile olduğunu söyledin ve birdenbire gerçekler yüzüme çarptı."

"O kadar kötü mü olurdu Ford?" Omzumdaki çip güzelce otururken soruyorum. "Bana bağlı olmak, özgür olduğunu anladığında eyaletten kaçmak zorunda kalacak kadar korkunç muydu? Hatta benim hayatımdan tamamen kaçmak zorunda kalır mıydın?"

"Olan bu değildi-"

"Olan bu," diye homurdandım. "Atladığımı ve adetimi geciktirenin hamilelik değil stres olduğunu anladığımızda buradan gitmiştin."

"Ellie," diye başladı, "beni dinle. Düşündüğüm şey bu değildi."

"O zaman bir hafta sonra bana gelip benden ayrılmanı ve 'kendini bulman' gerektiği gibi saçma bir bahane uydurmanı nasıl açıklıyorsun?" Öfkeyle gülüyorum. "Ne yaptığını biliyordum. Benden kaçıyordun."

O ileri atılıyor ve ben geri çekilirken gömleğim yeni boyanmış duvara yapışıyor. Bu uzaktan bir gözlem çünkü alev alev yanan gözleri ondan başka bir yere bakmama izin vermiyor.

Beni olduğum yerde sabitliyor, vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Bir sonraki sözlerini düşünürken dudakları seğiriyor. "Ben alıyordum

senden uzakta," diye itiraf ediyor. "Çünkü seni mahvettiğime emindim. Sana karşı çok dikkatsiz, çok kibirliydim. Bana hamile olduğunu sandığını söylediğinde, kardeşlerimden pek de farklı olmadığımı fark ettim El. Burada, her zaman basit bir adam olmakla gurur duyan, gümüş kaşığa ihtiyacı olmayan, diğerleri gibi hak sahibi gibi davranan bendim."

Gözlerinde bir duygu dalgası birikiyor. "Bu bir mazeret değil, ama biraz kırıldım. Hangi üniversiteye gideceğim, beni Landry'nin onayladığı bir kariyer yoluna sokacak hangi bölümün peşinden gideceğim konusunda üzerimde büyük bir baskı vardı ve ben sadece kendim olmak istiyordum. Ama 'ben'in ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse kendimi berbat hissediyordum."

"Sen asla berbat biri olmadın," diyorum ona. "Buna inanmış olmana imkân yok."

"Yaptım," diyor sessizce. "Ve tek düşünebildiğim, bu çukurdan aşağı yuvarlanırken seni de yanımda götürdüğümdü. Kendim için endişelenmiyordum Ellie. Senin için endişeleniyordum."

"Gerçekten mi, Ford?"

"Evet." Şefkatle uzanıyor ve yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Sonra sana söylediğim o kavga. . ."

Yutkunuyorum. "En iyi anım

değil." "Benim de."

İkimiz de anılarımızı gözden geçirirken hüzünlü bir gülümseme paylaşıyoruz. Onun yüzüne bile bakamıyorum.

"Bunu konuşmamıza gerek yok," diyorum, boğazıma bir yumru takılmış bir halde etrafından dolaşmaya çalışarak. Yoluma çıkıyor. "Hiçbir şey fark etmez. Sadece nefesimizi boşa harcıyoruz."

"Belki bir şey fark etmez," diye itiraf ediyor, "ama üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, seninle nasıl kalacağımı bulurdum. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

O sert ben gitti ve yerine yetişkinliği boyunca bu sözleri duymak isteyen on sekiz yaşında bir kız geldi.

Hayat. Aramızdaki duyguyu hafifletecek esprili bir karşılık vermek istiyorum ama hiçbir şey yok.

"Beni seviyor musun, Ellie?"

"Seni tanımıyorum bile," diye fısıldıyorum. "Seni nasıl sevebilirim ki?"

"Eskiden beni sever miydin?" "Evet."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve uzun bir süre öyle kalıyor. Gözlerini açtığında, daha önce görmediğim bir ateş var. Bana doğru uzanıyor, ama elini havada yakalıyorum. Bir şey dikkatimi çekiyor.

Başparmağı ve işaret parmağı arasında, derisine dövme olarak işlenmiş küçük bir yıldız var. Elinin kıvrımına yerleşmiş. Dövme için garip bir seçim ve daha da garip bir yer gibi görünüyor, özellikle de onun gibi bir adam için.

"Bütün bunlar ne için?" Başparmağımı üzerinde gezdirerek soruyorum.

Ona baktığımda, yüzünde beni neredeyse eriten bir nezaket görüyorum.

"Komşunun samanlığının tepesine tırmandığımız geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Orada saatlerce oturduk, konuştuk, güldük ve sen bana takımyıldızlarını göstermeye çalıştın ve her şeyi karıştırdın?"

"Evet," diye fısıldadım. "O gece bizim ... ... ilk gecemizdi. Um . . ." Yere bakıyorum.

"Birlikte olduğumuz ilk gece." Parmağını çenemin altına koyuyor ve ona bakmam için kaldırıyor. "Bu dövme bana seni hatırlatıyor."

Söylediklerini anlamaya çalışırken göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor.

"Burada, sağ elimin kıvrımında duruyor, bu yüzden onu görüyorum ve ne yaparsam yapayım - yemek yerken, yazı yazarken, silahımı ateşlerken - seni görüyorum." Yanakları kızardı. "Pek sayılmaz. Ama seni düşünüyorum. Seni hatırlıyorum."

"Ford, buna ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum, elini bırakarak. Yaz ortasındaki çöl gibi bir sıcaklıkla dolup taşan küçük yıldıza bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yüzü kızarıyor. "San Diego'da geç bir geceydi ve içkiyi fazla kaçırmış olabilirim. Çocuklar beni bir dövme salonuna sürükledi ve hepsi bir şeyler yaptırıyordu ve ben de bunu alıp çıktım." Yıldıza bakıyor, dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. "Bir dövme seçmek sandığınızdan çok daha zor."

"Dövme yaptıramadım. İleride seçtiğim şeyden nefret etmekten korkuyorum."

"Ben de yapabileceğimi sanmıyordum." Elini bıraktı ve bana baktı. "Eğer istediğim bir şey varsa, bunun asla pişman olmayacağım bir şey olması gerektiğini biliyordum."

Gözlerimiz birbirine kilitlenirken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Seninle ilgili bazı şeylerden, hatta pek çok şeyden pişmanlık duyuyor olabilirim. Ama bu pişmanlıkların hepsi benim davranış biçimimden kaynaklanıyor." Bana doğru bir adım atıyor, göğsü daha hızlı inip kalkıyor. "Hayatımda sadece kendim olmama izin veren tek kişi sensin. Yani, ailemi seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama her zaman çok fazla şey hissettim."

"Basınç."

"Evet," diyor nefesini üfleyerek. "Vardı, var
iyi seçimler yapmam, doğru olanı yapmam, yapmak
istemediğim bazı şeyleri yapmam için üzerimde baskı var."

"Annen hâlâ o süslü hayır işlerini yapıyor mu?" Sırıtarak sordum.

"Evet," diye gülüyor. "Onları şimdi daha iyi anlıyorum. Bu onun anladığı şekilde geri verme yolu."

"Ben hala burayı kurmak için harcadığınız tüm parayı Savannah Barınaklarına ya da Gıda Kilerine bağışlayabileceğinizi düşünüyorum."

"Lincoln ve Danielle'in şehirde bir hayır kurumu kurduklarını bilmek sizi mutlu edecektir," diye sırıtıyor. İşin iç yüzünü bilmiyorum ama Dani'nin ayrıcalıklı olmayan çocuklar konusunda tutkulu olduğunu ve bu tür şeylerle ilgili pek çok hayır işi yaptıklarını biliyorum."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum. "Belki bir araya gelip birlikte okula dönüş gezisi falan yapabiliriz."

"Buna bayılırdı. Annem her zaman yardım etmek ister ve sonra bu cazibeli bir şeye dönüşür. Dani daha çok senin gibi."

"Göz alıcı olmadığımı mı söylüyorsun?" Alay ediyorum.

"Üzerine boya sıçramış spor ayakkabıların çok ama çok göz alıcı, Ellie."

Gülüyor, sıcak, zengin, büyüleyici bir ses, pek çok yarama merhem gibi geliyor. Hiçbir şeyi düzeltmiyor tabii ki ama beni bir şekilde rahatlatıyor.

"Kelimelerle aran her zaman iyiydi," diye şaka yapıyorum ve dramatik bir etki yaratmak için iç çekiyorum.

"Sana kelimelerle ne kadar iyi anlaştığımı göstermem için bana bir şans vermelisin." Bana öyle günahkâr bir gülümseme fırlatıyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Eminim öyledir."

"Pek çok şeyde daha iyi oldum," diye fısıldıyor.

İzin ister gibi gözlerime bakıyor ve o anki heyecanımla sağlıklı düşünemiyorum... çünkü gülümsüyorum. Kişiliğimdeki küçük bir çatlaktan faydalanıyor.

Ford beni içine hapsederken sırtım arkasındaki boyaya sürtünüyor. Her iki ayağımın dış tarafında birer ayak, yüzümün iki yanındaki duvara dikilmiş birer el. Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken dizlerim hafifçe titriyor.

Hatırladığım kadar yumuşak ve çenem ona doğru eğilirken gözlerim kapanıyor, daha fazlasını istiyorum. Birlikte zahmetsizce hareket ediyoruz, sanki bunu en son yaptığımızdan bu yana on yıl geçmemiş gibi.

Alt dudağım açılıyor ve öpücüğü derinleştirmesi için tek gereken bu. Dili benimkini buluyor, ağzımı keşfediyor, nefesinin sıcaklığı ateşimi yüzlerce kat artırıyor.

Öpücüklerinin kan dolaşımıma karıştığını ve bacaklarımın arasında yeniden toplandığını hissedebiliyorum. Vücudunu benimkine yaklaştırdığında kalçalarım eğiliyor ve sertliğini hissediyorum

giysilerimizin kumaşından. Kıyafetlerim çekiliyor, arkamdaki yapışkan duvara yapışıyor.

Ağzına doğru inlerken vücudum gevşiyor. Birkaç dakika önce bunu kontrol altında tutmak için sahip olduğum her türlü his -bir şekilde öpücüklerle sınırlı tutmak- çoktan yok oldu. Bunun yerine ellerim gömleğinin altında dolaşıyor ve yontulmuş karnının üzerinde geziniyor.

Yüzümü iki elinin arasına alıp dudaklarıma lezzetli saldırısını sürdürürken, ellerimi vücudunun her yerinde gezdiriyorum. Karnı boyunca, kasların mükemmel bir şekilde kesildiği kalçaları boyunca, yanlarından yukarı ve sırtına doğru. Her hareket o kasların avuçlarımın altında esnemesine neden oluyor ve her dalgalanmada biraz daha kararımı kaybediyorum.

O kadar hızlı gidiyoruz, sahip olmadığımız onca yılı bu sahip olma anına sığdırmaya çalışıyoruz ki, ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları kotumun düğmesini karıştırıyor. Kalçalarımı sallayarak yere düşmelerine yardım ediyorum. Müstehcen bir şekilde sırıtıyor.

"Bacaklarını aç." Bu bir komut, bir emir, öyle bir otoriteyle verilmiş ki ürperiyorum.

Ayaklarımda biriken kot pantolonun izin verdiği ölçüde duruşumu genişletirken neredeyse nefes nefese kalıyorum. Duvar çıplak tenime sıcak geliyor, saçlarım arkamdaki boşluğa yapışmış gibi hissediyorum. Vajinamdan göğüslerime kadar her yerde arzu birikirken bunların hepsi unutuluyor.

Sağ elini kaldırıp boyasız olduğunu gösterdi. Bu noktada umurumda değil. Acil servise bile giderim, yeter ki önce ben ineyim.

Dokunuşunu beklerken neredeyse heyecandan titriyorum. Parmağı içime girdiğinde nefesim kesiliyor, bacaklarım neredeyse bükülüyor. Parlak mavi gözleri tepkimi izlerken parmağını yarığımdan geçiriyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, bu his karşısında sırtım kamburlaşıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek yüzünü kendime yaklaştırıyorum. Bu sefer tatlı bir şey yok; çılgınca,

Önce bir, sonra iki parmağını içime sokarken ağzının içinde bir inilti duyuyorum.

Vücudum Ford'un yerleştirmelerinin melodisiyle mırıldanıyor. Hızını artırıp karışıma bir parmak daha eklediğinde, sanırım kendimi kaybedeceğim.

Ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum ve elinden aşağı damlıyor olmam gerektiğini biliyorum. Uyluklarımın iç kısımları, yolda olan orgazmın birikiminden dolayı ağrıyor.

Kalçalarım parmaklarına karşı çalışırken, alabildiğim her sürtünme parçasını emerken beni açlıkla, hatta doyumsuzca öpüyor. Boştaki eliyle gömleğimi kaldırıp göğüslerimi dantelli sütyenden kurtarırken her şey saatte milyonlarca mil hızla hareket ediyor. Beni kıyafetlerimden kurtarmak için acele ederken boya saçlarıma ve yüzümün yan tarafına bulaşıyor.

"Ford," diye nefes alıyorum, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. Diğer eli amıma saldırmaya devam ederken parmaklarıyla meme uçlarımdan birini yuvarlıyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara," diye fısıldıyor.

Bakışlarını üzerimde, onun herhangi bir parçasını hissettiğim kadar yoğun hissediyorum. Aynı cennet gibi hissettiriyor.

Kalçalarımı daha da eğerek, doruğa ulaşmak için son birkaç adımı arzulayarak dudaklarıma basit bir öpücük konduruyor.

Eli göğsümden karnıma doğru kayıyor ve elini bacaklarımın üstüne koyuyor. Başparmağını kullanarak klitorisime bastırıyor. Tek bir dokunuş beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Siktir," diye inliyorum içimde bir patlama başlarken. Ani bir sel gibi, hiçbir uyarı olmadan içime çöküyor. "Ford!"

Ona karşı koyuyorum, itişine itişle karşılık veriyorum. Bir coşku kıvılcımı ortaya çıkaracağını bildiği her yerime bastırıyor ve itiyor. Sanki beni nasıl boşaltacağının kitabını yazmış gibi üzerimde çalışıyor. Bir bakıma, belki de yazmıştır.

Beni yukarı çıkardığı gibi ustalıkla aşağı indiriyor. Yavaşça, bulutlardan düşmeme ve titreyerek kendi ayaklarımın üzerine inmeme izin veriyor.

Gözlerimi açtığımda, kulaktan kulağa sırıtıyordu.

"Bu ... idi." Ne diyeceğimi bilemediğim için kıkırdıyorum.

"Bu harikaydı."

"Bundan bir şey çıkmaz."

"Oh, tatlım. Ben senden daha çok şey öğrendim." "Ama ..."

Başka bir şey yapmak için harekete geçmiyor.
bunun geldiği yerde daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Sanki aklımı okumuş gibi başını salladı. "Bu gece olacakların hepsi bu."

Kotumu kalçalarımın üzerinden geri çekerken merakla ona bakıyorum. Boyaya yapışıyor ve yerine oturması normalden daha zor oluyor. "Nasıl istersen," diyorum düğmeyi iliklerken. "Harika hissettirdi."

Sırıtışı hınzırlaşırken fermuarın ortasında duruyorum. Elini havaya kaldırdı. Sularım her tarafa yayılmıştı, parmakları döllerimle kaplıydı.

Gözleri benimkilerde, parmaklarını ağzına götürüyor. Parmaklarını yalarken çenem açık kalıyor. "Tadı hissettiğimden daha güzel."

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için çabalarken yanaklarım kızarıyor. Bu durumda her türlü üstünlük onda ve şimdi bu kadar sinirli olmadığıma göre dezavantajlı durumda olduğumu görüyorum. Ve tam bir karmaşa.

Saçlarım başımın bir tarafına keçeleşmiş, at kuyruğumun uçları küçük fırçalar gibi davranıyor ve yeşil malzemeyi omuzlarıma sürtüyor.

Ne diyeceğimi bilemeden ceketine doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Saçımı bir şekle sokmaya çalışarak soruyorum.

"Eve gidip yatmam gerekiyor," diyor umursamaz bir tavırla. "Sabah ilk iş golf sahasında bir toplantım var. İki gün golf oynamış olacağım ve zaten pek de sevdiğim söylenemez."

"Oh."

Etrafta dolaşmasını ya da beni kahve içmeye ya da duşa götürmeyi teklif etmesini bekliyor muydum, bilmiyorum. Ama ben beklemiyordum.

Bu her neyse.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor, ceketini omzuna atmış. "Bu bencil olmadığımı kanıtladı mı?"

Ben cevap veremeden kapıdan çıktı.

Ford

Havluyu başımdan geçirip lavaboya atıyorum. Trigger'ın esnemesi mermer döşeli odada yankılanırken kömür grisi keten kâsenin içine düşüyor. Sarı labrador köşede, çok fazla para verdiğim ama seveceğini bildiğim bordo halının üzerinde kıvrılmış yatıyor.

Tezgâha yaslanıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Saçlarım duştan dolayı her tarafa yapışmış, gözlerim uzun süredir uyanık olmama rağmen faltaşı gibi açılmış.

Saat neredeyse sabahın ikisi ve şu anda uyumaya saatler öncesinden daha yakın değilim. Kaslarım iflas edene kadar çalışmayı, Landry Security için güvenlik planları üzerinde kafa yormayı, Sienna'nın sıkılma bahanesiyle getirdiği tacoları yerken onunla atışmayı denedim. Dedikodu aradığını biliyorum. Ona hiçbir şey vermedim.

Midemde sanki büyük bir şey olmuş gibi çılgınca bir his var. En sevdiğim grubun kapalı gişe konserini izlemek için bilet almışım ya da beş mil rekorumu kırmışım gibi.

Gözlerimi kapatıp yüzünü görür görmez sikim yeniden canlanıyor. Başı arkaya eğik, seksi-as-fuck

Günahkâr bedenine tam erişimimi sağlarken boğazından sesler çıkıyordu.

"Bu kızı çözmem lazım," diyorum Trigger'a. "Bana bazı ipuçları vermek ister misin?"

Bir gözünü açar ve tekrar kapatır.

"Hadi ama. Sadece bir tane. Bana onu kazanacak bir şey s ö y l e ."

Bu sefer sadece ağzı esnemek için açılıyor.

"Sen berbat bir en iyi arkadaşsın."

Kulaklarının arkasını okşayarak ışığı kapatıyorum ve koridorda ilerliyorum. Duvarlarda ailemin, ordudaki arkadaşlarımın ve dünyanın dört bir yanında çektiğim bazı fotoğrafların resimleri asılı.

Benim evim kardeşleriminkine benzemez. Onlarınki modern ve şık, bazıları zarif ve sofistike iken, benimki rahat. Elbette, mermer tezgahlarım ve son teknoloji ses sistemlerim ve bunun gibi şeylerim var, ayrıca oturma odasında bir bilardo masam var. Arka güvertede bir jakuzi. Egzersiz odası ve saunası olan bir bodrum katı.

Yatak odama girip çikolata renkli battaniyenin üzerine uzanıyorum. Gözlerimi kapatarak Ellie'nin burada olmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Onu yanımda hissettiğimi, duşta şarkı söylediğini duyduğumu, sabah uyanmadan önce kahvesini kokladığımı hayal ediyorum. Eskisi kadar dağınık olup olmadığını ve hala yatakta kahvaltı etmeyi sevip sevmediğini merak ediyorum.

Trigger içeri girdi ve köşeye kıvrıldı. Daha fazla rahat edemeden onu uyarıyorum.

"Buralarda başka bir kadın olması fikrine alışsan iyi olur," diyorum ona, yorganın altına girerken. "Ne olursa olsun, onu tekrar benim yapacağım. Sadece bekle ve gör."

Ellie

Uzun zamandır sabahın bir buçuğunu görmemiştim.

Kanepeye uzanmış, yün battaniyeyi üzerime çekmiş bir halde televizyondaki sonsuz kanallar arasında geziniyorum.

"Binden fazla kanal var ve izleyecek tek bir şey bile yok," diye inliyorum.

Acaba bu doğru mu, yoksa kafam o kadar meşgul ki bakır kaplarla ilgili bir reklam dışında hiçbir şeyle ilgilenemiyorum mu diye merak ediyorum. Onları gerçekten istiyorum.

Ekranda açık renkli saçları ve geniş omuzlarıyla bir adam beliriyor ve bu beni yeniden uyandırmak için yeterli oluyor. Tabii ki Ford değil, ama zihnimin tekrar aşırı hızlanmasına neden olacak kadar yakın.

Bedenim hâlâ şarj olmuş durumda, bacaklarımı her birbirine sürttüğümde ya da karnımı her sıktığımda ona övgüler düzüyor. İyi ve sert bir orgazmın verdiği o lezzetli çekim hâlâ içimde.

Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Kontrolünü bu şekilde tamamen kaybettiren, içinde patlayan duygular dışındaki tüm düşünceleri tamamen silip atan son erkeği hatırlayamıyorum. Bu gece böyle hissettim.

Gözlerimi kapatıyorum ve anında onun yüzünü görüyorum. Şimdiki Ford'u değil, o zamanki Ford'u. Arsız sırıtışı ve sporcu vücuduyla çok sevimliydi. Aşık olmanın eşiğinde ona tapıyordum. Bu yüzden çok acıttı. Bu yüzden bu kadar yıkıcıydı.

Onu kaybetmek neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyordu. Sadece şans eseri Florida'ya gelebildim ve sadece birkaç şans eseri okulu bitirebildim. Başka hiçbir sebep olmasa bile, ona inat kendim için bir şeyler yapmaya kararlıydım. Bunu başardım. Ve çok daha fazlasını.

Dolambaçlı bir şekilde, Ford'a beni bu hale getirdiği için teşekkür edebilirim. Açıkçası kasıtlı değildi. Ama hayatımdaki başarılar, asla bir kadın olmama ihtiyacından kaynaklanıyor.

Birine yük olmak ve asla birine güvenmek zorunda kalmamak ... ve bu onun sayesinde.

Belki de genç olduğum ve hayatı anlamadığım için çekip gitmesi daha yaralayıcıydı. Ya da belki de ilk aşkım olmasından kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, Ford'da her zaman işleri neredeyse ölümcül derecede karmaşıklaştıran özel bir şeyler olacağını gösteriyor.

Bu yüzden tekrar yapamam.

Ellie

"Seni burada GÖRMEYİ BEKLEMİYORDUM."

Mallory'nin sesi arkamda çınlıyor, doğal neşeli tonu yoga stüdyosunda bir güneş ışığı patlaması gibi. Başımı kaldırdığımda onun mor yoga pantolonu ve limon yeşili bir üst giymiş sıkı vücudunu görüyorum.

"Patlıcana benziyorsun," diye gülüyorum. "Muhteşem bir patlıcan ama yine de patlıcan."

"Temiz olan tek şey buydu," diye itiraf ediyor. "Çamaşır yıkamaktan nefret ederim." "Çamaşır yıkamayı seven birini tanımıyorum."

Esneme hareketimi tamamladıktan sonra bacaklarımı kendime doğru çekiyorum ve onun da minderde bana katılmasını bekliyorum.

Mallory'nin haftanın her günü dersleri var ama sabahları en az yoğun olan ve benim en sevdiğim saatler. Sessizliği seviyorum. Özellikle bugün zen'e ihtiyacım var. Ayrıca Mallory'ye ona kızgın olmadığımı göstermek istedim.

Yanıma oturdu ve gülümsedi. "Geldiğine sevindim. Halcyon'a uğrasam mı yoksa beni patlıcan kıçımın üstüne mi atarsın diye merak ediyordum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Seni bırakmayı düşündüm," diye göz kırpıyorum. "Ama stresliyim ve yoga iyi geliyor ve burası da en sevdiğim stüdyo. Bu yüzden seni henüz bırakmasam daha iyi olur diye düşündüm."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun," diye iç geçiriyor. "Lütfen Ford olayında seni kızdırmak istemediğimi bil. Bazen harika bir planım olduğunu düşünüp ona göre hareket ediyorum ve daha sonra sınırları aşmış olabileceğimi fark ediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Derin bir nefes üflüyor, yanakları pembeleşiyor. "Belki ikinizi tekrar bir araya getirebilirim diye düşündüm. İyi bir aşk hikayesini severim ve bu bilginin kucağıma düşmesinin bir nedeni olduğunu hissettim."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum." Ayak parmaklarımı tutup dizlerime doğru eğiliyorum, bunun bana başka ne söyleyeceğimi bulmak için bir dakika vermesini umuyorum.

"Meraklı biri olabilirim ama işler nasıl gitti? Onun tarafını biliyorum ama seninki ne?"

Doğrulup ona bakıyorum. İlk tepkim benim hakkımda ne dediğini sormak oluyor ama kendimi bundan vazgeçiriyorum. Tepkimi, onun ve onunkilerin zaten olduğundan daha fazla karışmasına gerek kalmadan kabullenmek istiyorum.

"Onun hakkında gerçekten karışık duygular içindeyim," diye itiraf ediyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ayrıca," diyorum, ayağa kalkarak, "muhtemelen saatlerce konuşabilirim ve kafam zaten olduğum kadar karışık."

O da gülüyor ve ayağa kalkıyor. "Bir sınırı daha aşıp başka bir şey söyleyebilir miyim?"

"Her şekilde yapacaksın, değil mi?"

"Muhtemelen," diye sırıtıyor. "Bak, Ford'la gerçekten çok fazla zaman geçirmeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum. Graham yıllar geçtiğini söylüyor."

"Neredeyse on."

"Doğru. Ford'un büyürken nasıl biri olduğunu bilmesem de şimdi onu tanıdığımı bilmenizi isterim. Tam bir baş belası, bütün turtaları yiyor ve Graham'ı düzenli olarak o kadar sinirlendiriyor ki kalp krizi geçirip öleceğini düşünüyorum."

Ağzından çıkan kelimelere rağmen Mallory'nin yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir gülümseme var.

"Ayrıca gülünç derecede zeki, çok komik ve gruptaki en nazik Landry." Mallory'nin sesi yumuşar. "Kimsenin Ford'dan daha büyük bir kalbi yok. Kimse onun gibi insanlara bakıp kötüyü değil, iyiyi göremez. O çok özel biri, Ellie. Öyle olmasaydı onu sana göndermezdim."

Omuzlarım çöküyor. "Ona kızgın olarak çok uzun yıllar geçirdim. Başlarda zehir gibi kızgındım, sanırım zaman geçtikçe daha da acı çektim. Bu kadar uzun süre böyle hissettikten sonra şimdi onu yüz yüze görmek çok garip."

"Eminim öyledir ve ben bunu hiç düşünmemiştim."

Derin bir nefes alıp veriyorum, beynimdeki karmaşayı biraz olsun uzaklaştırmayı umuyorum. "Ondan nefret ettiğimde, en azından bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Bir bakıma neredeyse güvendeydim. Ama şimdi ..."

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi nasıl hissettiğimden emin değilim."

Söyleyebileceğim en dürüst şey bu. Saatlerce düşündükten sonra, rastgele zamanlarda gülümsemesi aklımdan geçerken, benzin istasyonunda onunla karşılaşmayı umarken - nasıl hissettiğimi bilmek isteyip istemediğimi bilmek istemiyorum.

"Ondan hoşlanmak çok kolay," diye kabul ediyorum. "Beni etkileyen o çocuksu sırıtışı."

"Baktığımdan değil çünkü bakmıyorum, ama senin yerinde olsaydım beni etkileyen onun vücudu olabilirdi," diye göz kırpıyor.

Ne kadar haklı olduğunu bildiğim için gülmekten kendimi alamıyorum. Ama fiziksel cazibe benim sorunum değil. Ne de olsa ben kırmızı kanlı bir kadınım. Sorun daha derinlerde, görülmesi daha zor bir şey.

"Sana bir şey sorayım, Mal."

"Tabii. Ne istersen."

"Gerçekten söylediğiniz gibi iyi bir insan mı? Demek istediğim, çok fazla kadınla çıkıyor mu? Deli gibi kadın mı değiştiriyor? Bilirsiniz, insanlara karşı iyi mi?"

Sorumu düşünürken nefesimi tutarak, tamamen dürüst olup olmayacağını merak ediyorum. Beni hoşlandığı adama satmaya mı çalışacak yoksa derinlere inip adamın bir kez pislik yaptığını mı bulacak, tıpkı onunla birlikte olmak istemediğini anladıktan sonra bir kızı ortada bırakmak gibi.

Bana yaptığı gibi.

Yüz hatları yumuşuyor. "Onu tanıdığımdan beri ciddi olarak kimseyle çıkmadı. Tabii ki kızlarla birlikte oldu ama hiçbirini yanımıza getirmedi. Bu da sorunuzun bu kısmına cevap veriyor olmalı."

"Peki ya diğeri?" Göğsüm beklentiyle gerilerek soruyorum.

"Tanıdığım en iyi adam."

İfadesindeki sadelik her şeyden daha yüksek sesle konuşuyor. Sanki o birkaç kelime söyleyebileceği her şeyi söylüyor. Eklenecek başka bir şey yok.

Ses tonundaki samimiyet karşısında omuzlarım çöküyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diye fısıldıyorum.

"Biriyle, herhangi biriyle ilişki kurmanın zor olduğunu biliyorum. Gerçekten kalbinizi ortaya koyuyorsunuz ve nazik davranmalarını umuyorsunuz. Graham'a teslim olduğumda, aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğine karar verirse bana sözleşmeyi feshetmişim gibi davranmayacağını umduğumu hatırlıyorum. Bu konuda endişeliydim."

"Mesele de bu. Ford bana daha önce de böyle davranmıştı. Artık benimle birlikte olmak istemiyordu ve sadece 'güle güle' dedi," diye iç geçiriyorum. "Bunu daha önce de yapan erkekler oldu. Hepimiz yaşadık. Ama o sıradan bir adam değil. O Ford. Dürüst olmak gerekirse o benim ilk aşkım, ilk her şeyimdi. Onunla ilgili çok daha fazla şey var. Bir yanım, Halcyon'un kuruluş aşamasında olduğu ve eve yeni taşındığım şu günlerde onunla ilişki kurmayı düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyor. Neden olası bir dramı davet edeyim ki?"

"Hayat karmaşıktır, Ellie. Etrafında tanıdığın insanlara bir bak. Hiç birinin hayatı kolay mı?"

"Seninki şu anda oldukça rahat görünüyor," diye takılıyorum.

"Bu sabah Graham ile dün gece lavaboda unutulan bir fincan hakkında tartışarak bir saat geçirdim," diyor gözlerini devirerek. "Graham'ı dünyada kimseye değişmem ama şunu söyleyeyim, onun gibi biriyle çıkmak kolay değil."

"Oldukça gergin, değil mi?"

"Ve çok bakımlı," diye gülüyor. "Erkek her şeyi belli bir şekilde yapmak zorundadır. Kıyafetlerinin dolapta belirli bir yöne bakması gerekir. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Ciddi misin?"

"Evet, ama onu kırıyorum. Yavaş yavaş."

Birkaç müşteriyi karşılamak için koşarak uzaklaşırken onun sözlerini düşünüyorum. Ford kesinlikle karmaşık biri ama onunla birlikte olmak da çok kolay. Hep öyle olmuştur. Ama belki de bu, çok derin bir şey olmadığı için bu kadar kolay olduğu anlamına geliyordur. Belki de bu, hayatlarımızın zaman zaman kesişeceğinin bir işareti, ama kök salacak bir şey yok.

Mallory'nin eli omzuma konuyor ve sıçramama neden oluyor. "Derse başlama vakti geldi. Ama sana Graham'la tanıştığımdan beri öğrendiğim son bir tavsiyede bulunmak istiyorum."

"Ateş et."

"Eğer Ford'dan uzaklaşabiliyorsan, uzaklaş. Bu onun senin için doğru kişi olmadığı anlamına gelir."

Onu bir daha göremeyeceğimi düşündükçe kalbim sıkışıyor. Onu tekrar yörüngeme almadan günler, aylar, yıllar geçireceğimi düşünmek şimdiden acı veriyor.

"Yaşadığım diğer tüm ilişkilerde," diye ekliyor Mallory, "her zaman istersem ayrılabileceğimi ve hayatta kalabileceğimi hissettim. Graham'ı terk etmeye kalkarsam peşimden geleceğini biliyorum. Ve bunu yapmasını isterdim. Ona ihtiyacım var."

Bununla birlikte, müşterilerini selamlamak için ön tarafa yöneldi ve ben düşünmek için minderde oturmak zorunda kaldım.

Ford

Öğleden sonra güneşi vuruyor ve Graham'ın cipinin içini ısıtıyor. Klimayı açıyorum ve kardeşimden bir hırıltı duyuyorum.

"Senin klimayla derdin ne?"

"Burası doksan derece," diyorum yakamı boynumdan çekerek. "Orospu çocuğu gibi terliyorum."

"Hatırlat da bir dahaki sefere ayrı ayrı sürmeni sağlayayım," diye gülüyor.

"Memnuniyetle, özellikle de bizimkinden sonra bir toplantınız olduğunu ve benim beklemem gerektiğini bana bildirmediğiniz için."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Arabaya binene kadar bundan haberim yoktu. İki haftadır bu adamla konuşmak için bekliyordum. Anlaşmak zorunda kalacaksın."

Bir tabela gözüme çarpıyor ve güneş ışığında gözlerimi kısarak bakıyorum. "Hey, Halcyon iki sokak ötede."

"Yani?"

"Beni oraya bırak."

Graham huffs. "Baban olduğumu mu sanıyorsun? Yani, 'Hey, Graham. Beni buraya götür ve sonra gelip beni al' gibi mi?"

"Bu seni öldürür mü?" Ben deadpan.

Bir anda, SUV sağa dönüp kuzeye yöneliyor.

"Ah, teşekkürler, G," diye sırıtıyorum. "Tam bir çocuk olabiliyorsun."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diye gülüyorum bir kez daha sağa dönüp Ellie'nin dükkânının önüne geldiğimizde, "bu çocuğu çok mutlu ettin."

"Geç kalmadan arabamdan in," diyor gülümseyerek. "Seni almaya geldiğimde mesaj atarım."

"Evet, baba."

Dışarı çıkıp kapıyı çarparken "Pislik" diye mırıldandı.

Ön kapıya doğru birkaç adım koşuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Kendime bunun efor patlaması yüzünden olduğunu söylüyorum ama daha iyisini biliyorum.

Onu boyayla kaplı halde bıraktığımdan beri aramızda hiçbir şey geçmedi. Onu aramamak ya da mesaj atmamak beni öldürdü. Kahretsin, evine gidip onu kucaklamamak ve her zamanki gibi onu öpmemek neredeyse imkansızdı.

Engeli aştığımda her şeyin değişeceğini biliyordum. Onun bana böylesine samimi bir şekilde karşılık verdiğini görmek, gardını indirip beni içeri almasını izlemek hislerimi daha da pekiştirdi.

O benim.

Alaycı bir mağara adamı gibi değil. Hiç de öyle değil. O benim çünkü o bana ait olduğu kadar ben de ona aitim. Sorun şu ki, bir sürü aptalca şey söyledim, bir sürü söz verdim ve yerine getirmediğim bir sürü şey ayarladım. Sözüme güvenmiyor. Güvenmemeli de. Ona kim olduğumu ve nasıl hissettiğimi göstermek benim elimde.

Onu sevdiğimi.

İçeri adımımı attığımda Halcyon'un serin havası yüzüme çarpıyor. Violet ve Ellie yerde yatıyor, önlerinde sandviçler ve cipsler var.

"Selam hanımlar," diyorum ve Violet'e hızlıca başımı salladıktan sonra gözlerimi Ellie'ye dikiyorum. Kesik kot şortu bacaklarını sergiliyor ve üzerinde düz siyah bir atlet var.

geniş göğüslerine doğru uzanıyordu. Dağınık at kuyruğuyla günlerce izleyebileceğim bir manzara.

"Hey, Ford," diye cıvıldıyor Violet.

"Merhaba." Ellie bana gülümsüyor, dalgın bir şekilde eliyle saçlarını tarıyor. Koyu renk saç tellerinin arasında yeşil lekeler var. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur," dedim. "Graham ile birlikteydim ve onun bir toplantısı vardı. Kim bilir ne kadar süre arabada beklemek yerine yardıma ihtiyacınız var mı diye bir bakayım dedim."

"Biz de tam öğle yemeğini bitiriyorduk," diyor Violet, gözlerinde muziplikle. "Yine de iyi bir ressam olduğunuzu duydum."

"Violet!" Ellie tıslayarak hepimizi güldürdü.

"Demek öyle diyor, ha?" Alay ediyorum.

Violet arkadaşının fırlattığı su şişesinden kaçarken, "Öyle yaptı," diye devam ediyor. "Dedi ki-"

"Sakın buna cüret etme!" Ellie yüzünde bir gülümsemeyle ayağa fırlıyor. "İkinizin arasında, beni sonsuza kadar utandırıyorsunuz."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Bebeğim, kesinlikle utanılacak bir şey yok."

Yanakları pembenin daha koyu bir tonuna bürünüyor. "Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Evet," diye teklif ediyor Violet. "Ford'un kolundaki, saçındaki yeşille dikkat çekici bir şekilde eşleşen küçük yeşil boya lekesi hakkında konuşalım."

Ben kıkırdarken Ellie, Violet'i tehdit ederek geri saldırıyor. Cebimden telefonumu çıkarırken ekranda Sienna'nın adını görüyorum.

Onlara telefona bakmam gerektiğini işaret ediyorum ve arka tarafa gidiyorum. "Alo?"

"Hey, Ford! Meşgul müsün?"

"Ne istediğinize bağlı." "Şey, bir

araca ihtiyacım var."

"Neden?"

Sıraya girerken dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Camilla'yla manikür yaptırmaya gittik ve ilk o gitti. Ben daha yeni başlamışken o bitirmişti, bu yüzden birkaç işi halledip beni almak için geri döneceğini söyledi. Şu anda mesajlarıma cevap bile vermiyor ve ben burada oturmaktan yoruldum. Landry Security'den sadece birkaç blok ötedeyim, belki küçük kız kardeşine acır ve beni almaya gelirsin diye düşündüm."

"Yürüyebilirsin," diye teklif ettim.

"Dışarısı yüz derece!"

Ellie'nin sesi arkaya doğru kayıyor ve aklıma bir fikir geliyor. "Seni hemen arayabilir miyim?"

"Beni de burada otururken bırakmayacaksın, değil mi?"

"Tavır yaparsan seni bir Uber'e bırakabilirim." "Beni ara,"

diye homurdanır ve telefonu kapatır.

Ön t a r a f a doğru yürürken gözüme ilk çarpan Violet oluyor. Ona bir göz kırpıyorum.

"Kimdi o?" Violet dikkatle soruyor, bunu yapmasını istediğimden emin olmaya çalışıyor.

"Kız kardeşim Sienna. Çivi çakılan bir yerde mahsur kaldı ve bir araca ihtiyacı var."

A bak . anlamak titriyor aracılığıyla Violet'in gözler. "Sen buraya bırakılmadın mı?"

"Evet. Ona taksiye falan binmesi gerektiğini söyledim."

Violet Ellie'ye bakar. "Neden Ford'u alıp onu getirmiyorsun?"

Ellie'nin önce Violet'a sonra da bana bakarken çenesi düşüyor. "Şey, ben ..."

"Kesinlikle zorunda değilsin," diyorum. "Gerçekten. Başka birini arayabilir. Sorun değil."

"Ama sen de tam dışarı çıkıp raptiye falan almam lazım diyordun, değil mi?" Violet dürtüyor. "Ben işimi bitireyim, sen de Ford'a koşup kız kardeşini al."

"Ama ben ..." diye yutkunuyor. "Emin misin?"

"Evet," diyor Violet, onu bana doğru iterek.

"Eğer istemiyorsan Ellie, sorun değil," diye sırıtıyorum.

Yüzüme bakıyor ve neredeyse çarkların döndüğünü görebiliyorum. Sonunda omuzlarını geriye atıyor ve gülümsüyor. "Anahtarlarımı alayım."

Ellie

Ne halt ediyorum ben?

Anahtarları kontağa sokmak için iki deneme gerekiyor. Ford çok yakın, çok günahkâr görünüyor ve sağlıklı düşünemeyecek kadar güzel kokuyor.

Küçük arabamda, alana tamamen hükmediyor. Sanki beynim o yanımdaki yolcu koltuğundayken çalışmayı reddediyor. Uzanıp bana dokunabileceği bir yere. Ve parmaklarını benim-

"Ellie?"

"Ah!" diyorum, koltuğumda geriye sıçrayarak. Ellerim göğsümde duran kalbimin üzerinde kenetleniyor. "Beni korkuttun!"

"Adını mı söylüyorsun?" diye gülüyor. "Senin neyin var böyle?"

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum ve kızardığımı görmemesini umarak güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine çekiyorum. "Sienna nerede?"

Bana adresi verdi ve ben de arabayı sokağa çektim. Violet'in bu sabah açtığı hip-hop kanalını sessizce çalan radyodan başka ses olmadan birkaç mil gidiyoruz.

"Bunu dinliyor musun?" diye soruyor, sesi açarak. "Bu korkunç."

"Hepsi Violet'tı," diye gülüyorum. "Ben genelde country dinlerim." "Seni sevdiğimi biliyordum."

Yutkunarak, bu sözlerin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin vermeye çalışıyorum. Eminim ki bu sadece bir dil sürçmesiydi, insanların her gün söylediği kelimelerin sıradan bir kullanımıydı.

Seni sevdiğimi biliyordum.

Tekrar yutkunuyorum.

Radyoda popüler bir sanatçının şarkısı çalıyor ve o da ritmik bir şekilde ayağını döşeme tahtasına vuruyor. Israrlı vuruşlar beni çileden çıkarmaya başlıyor.

"Tamam," diyorum, radyoyu kapatıyorum. "Hadi konuşalım." "Tamam. Konuşalım," diye tekrarlıyor.

"Nesin sen? Kanarya mı?"

"Kanarya mı?" diye gülüyor. "Papağan demek istiyorsun." "Hayır, bir kanarya. Kanaryalar konuşur."

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum."

"Araştırın," diye gülüyorum. "Ben küçükken bir kanaryamız vardı ve konuşurdu."

Bana en şirin, en aptal bakışını attı. "Eminim öyledir."

Omzuna bir şaplak attım. Havanın değişmesi için tek gereken buydu. O da hissetmiş olmalı ki klimayı çalıştırdı.

"Bütün gün ateşim vardı," diye homurdanıyor.

Onu her gördüğümde çok seksi göründüğünü söylemek istiyorum. Ona vurduğumda omzunun ne kadar sert olduğunu ve ellerimi pazularından aşağıya doğru gezdirmek ve o benimkine yaslanırken vücudunu esnetmesini hissetmek istediğimi not edebilirim. Ya da benimkinin üzerinde. Ya da benimkinin altında. Ya da içimde.

"Hey!" diye gülerek direksiyonun üst kısmını tutuyor. "Dikkat et yoksa ben sürerim."

Kanımın her zerresinin yüzüme hücum ettiğini hissettiğimde araba geri çekiliyor. "Özür dilerim."

"Bugün kendini iyi hissediyor musun?" diye sırıtıyor.

"Kızarmışsın." "Ben iyiyim."

"Evet, öylesin," diye ıslık çalıyor. "Dün geceyi düşünüp duruyorum."

"Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diye yutkunuyorum.

Omzumun üzerinden ona baktığımda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye başladım.

"Bana ne olduğunu biliyorum. Aslında her yerimden..."

"Kahretsin Ford," diye kızardım. "Kes şunu."

"Tamam. Özür dilerim. Devam edin."

O üzgün değil. Hem de hiç. Yanaklarının derinliklerine yerleşmiş sırıtış gerçeği söylüyor.

İç çekerek salona doğru sola döndüm.

"Bak, El. Ne düşündüğünüzden emin değilim ama olanlar için üzgün değilim" diyor. "Eğer bunun bir hata olduğunu söylememi ya da bir şey için özür dilememi istiyorsan-"

"Hayır," diyorum aceleyle. "Ben, özür dilemeni istemiyorum. Sadece bunun olmasını beklemiyordum ve ne tür bir sinyal verdiğinden emin değilim."

Yüzü bana dönük olacak şekilde koltukta kayarken sırıttığını görebiliyorum. "Ne tür bir sinyal veriyor?"

"Evet."

"Cehennem kadar seksi mi? Bu işe yarar mı?"

Ona bakmıyorum. Eğer bakarsam ve düşündüğüm gibi gözlerini üzerimde görürsem, kenara çekip yolun kenarında onun ırzına geçebilirim.

"Eğer bunun o anda sana verebileceğim bir şeyi istemenden başka bir anlama geldiğini düşündüğümü ima ediyorsan, düşünmüyorum," diyor, ses tonundaki tüm alaycılık gitmiş. "Dürüst olacağım ve bunun benimle biraz zaman geçirme fikrine açık olduğun anlamına geldiğini umduğumu söyleyeceğim."

"Kaygan bir zemin gibi görünüyor."

"Bununla büyük bir imada bulunduğumu bilmenizi isterim," diye gülüyor.

"Bugün aklın bir karış havada," diye

sırıtıyorum. "Bu senin hatan."

Sağımda bir hareket hissediyorum. Gözümün ucuyla, avucu uyluğumun çıplak tenine değmeden hemen önce kolunun öne doğru uzandığını görüyorum.

Tüylerim diken diken oluyor, göle atılan bir taş gibi. Her dalgada bedenim canlanıyor.

Hem rahatlamama hem de pişman olmama rağmen elini oynatmıyor.

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, zihnim seninle her zaman iki yönlüdür," diye neredeyse fısıldıyor. "Özel olduğunu bu şekilde anlıyorum."

Sanki evren sonunda bana bir şans tanıyormuş gibi, bir alışveriş merkezinin arka tarafında yer alan bir kuaför salonunun kaldırımına yanaşıyorum. Muhteşem sarışın bir kız, elinde büyük boy pembe bir çanta ve mor saç uçlarıyla ön tarafta duruyor.

"Sienna mı o?" Ben soruyorum.

Elini bacağımdan çekiyor, tenim anında soğuyor. Klimanın sesini kısıyorum.

Camını indirir ve kız kardeşine el sallar. Kızın yüzü aydınlanır ve arabaya doğru yarı koşar.

"Teşekkür ederim," diyor arkaya tırmanırken. "Cam'i öldüreceğim."

"Nereye gitti?" Ford soruyor.

Sienna sadece rulolar onu gözler içinde Cevap. "Teşekkürler "Beni almaya geldiğin için teşekkürler Ellie," diyor. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum. Cam yoga stüdyosunda senin bir simit olduğunu söyledi." "Bilmek istediğim şeyler var," diye mırıldanıyor Ford Sienna'dan önce. ona bir bakış atar.

Onu görmezden gelerek yola geri çekiliyorum. "Sadece birkaç yıldır çalışıyorum. Kız kardeşin kadar iyi değilim."

Sienna gülüyor ve tepki vermesi için Ford'u izliyor: "Sanırım bugünlerde akrobasi konusunda çok pratik yapıyor," diyor. Ford ona ters ters bakıyor.

Ne kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yok ama ben de gülüyorum. "Egzersiz yapıyor gibi görünüyor."

"Bana güvenin, eğer cihazı görseydiniz, keşke-"

Ford sivri bir bakışla onu susturur.

Sienna sırıtarak, "Özür dilerim," diyor ve koltuğa geri kayıyor. "Ah! Buradan sağa dön!"

Söyleneni yapıyorum ve birkaç dakika içinde siyah panjurlu, şirin, küçük, beyaz bir evin önünde oturuyoruz.

"Burada kim yaşıyor?" Ford soruyor.

"Bir arkadaşım," diyor ve eğilip onu yanağından öpüyor. "Endişelenme."

"Kapıya kadar size eşlik edeyim mi?"

Bu sefer onu bir bakışıyla susturan kadın olur.

"İyi. Uslu dur," diye mırıldandı. "Ve Cam'den haber alamazsan beni ara."

"O iyi. Hayır, iyiden de öte." Sienna kardeşinin bakışlarını görmezden gelerek gülüyor. "Beni almaya geldiğin için tekrar teşekkürler, Ellie. Gerçekten minnettarım."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye cevap veriyorum.

"Ben de."

Son bir parlak gülümsemeyle küçük evin merdivenlerini çıkıyor. Ford içerideki kişiyi görmeye çalışamadan geri çekiliyorum. Bu onu sinirlendiriyor ama bundan bahsetmiyor.

"Duydun mu?" diye inliyor, önündeki küçük alanda bacaklarını uzatarak.

"Hayır. Neden bahsediyorsun?"

"Karnım gurulduyor."

"Zavallı şey." Trafiğin içinden sıyrılıp bir sonraki s a p a ğ a girdim.

"Kesinlikle zavallı şey. Beni beslemelisin."

Alay ederek omzumun üzerinden bakıyorum. "Bir kıza çıkma teklif etmenin yolu bu değil."

"Sana çıkma teklif etmiyordum."

"Etmiyor muydun?"

"Hayır," diyor, son ünsüzü abartarak. "Sen hayır derdin."

"Muhtemelen," diye sırıtıyorum.

"Yani sana çıkma teklif etmiyordum," diye devam etti, "ama birbirimizle çıkma dışı bir yemeği paylaşmamızı öneriyordum."

"Yani randevu buzunu arabaya servis yemekle mi kırıyordun?"

"Aynen öyle," diye kıkırdıyor. "Hadi bir hamburger alalım."

Ben cevap veremeden cebini karıştırıp telefonunu çıkardı. "Lanet olası Graham."

"Ne?"

Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Beni almaya geliyor."

Kıkırdamalarım arabanın içinde dolaşıyor, ruhumda sonsuza dek tutmak istediğim bir hafiflik var. "Çocuk gibi konuşuyorsun."

"Graham da öyle dedi."

"İkimiz de yanılıyor olamayız."

Sola dönüyorum, Halcyon'a geri dönüyorum ve yolun sağ tarafını süsleyen fast-food zincirlerinden uzaklaşıyorum.

"Sanırım o randevuya gitmek zorunda kalacağız," diyor kolayca, sanki varsayılan cevap buymuş gibi.

"Ya da değil."

"Hadi Ellie," diyor sahte bir sesle. "Zaten parmaklarımı-"

"Dur!"

"İyi, iyi," diye iç geçirir. "Sadece bu akşam benimle yemeğe çık. İzin verin sizi bayıltmak için bir dakikamı ayırayım."

"Beni bayıltmak mı?" Yüzüm yanaklarımı sızlatacak kadar geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Beni bayıltmak mı istiyorsun?"

"Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum, ama önce iyi bir baygınlığa razı olacağım."

Arabamı simsiyah bir cipin arkasına çekip kontağı kapatıyorum. "Yapamam."

"Bana bunu yapma."

"Gelemem," diyorum ona. "Bu gece için planlarım var."

"Haydi!" Ford'un kara kafalı bir versiyonu cipin penceresinden bağırıyor.

"Şerefsiz." Ford yolcu tarafındaki kapıdan çıktı. Kafasını tekrar içeri soktu ve beni kazanmak için son bir girişimde bulundu. "Seni istediğin yere götürebilirim. Güzel bir akşam yemeği? Piknik mi? Milkshake ve patates kızartması? Sen söyle, ben gerçekleştireyim."

"Gerçekten yapamam, Ford."

Yüzü düştü. "Tamam. Daha çok

çalışacağım." "Ford-"

"Sonra görüşürüz, güzelim."

Önümüzdeki arabaya doğru koşuyor, biniyor ve beni arkalarında baygın bir halde bırakarak yola koyuluyorlar.

Ellie

AKŞAM HAVASI KALIN VE SICAK. Arabadan iner inmez alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. İnşaat alanına doğru yürürken yeni yontulmuş ahşap, yağ ve çimento kokusu havaya siniyor.

"Hey, Ellie!" Şantiye şefi Bernie beni geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Halcyon'da birkaç işim çıktı. Üzgünüm geciktim." "Özür dileme! Geldiğinize sevindik." O benim yanımda yürüyor Ofis olarak kullandıkları küçük karavana doğru ilerlerken. "Dükkân nasıl gidiyor? Açmaya hazır mısın?"

"Oraya varıyoruz. Çok fazla iş var." "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

"Teşekkürler," diye sırıtıyorum. "Bu gece bana nerede ihtiyacınız var?" "Bu gece bana nerede ihtiyacın var? ev pedi olacak."

"Oh, Bernie. Bana yol tarif etmek için kuzey gibi kelimeler kullanma. Sen daha iyi bilirsin."

İçtenlikle gülüyor. "Özür dilerim. Pede gidin ve etrafında yürüyün. Son ağaçları, büyük taşları ve bunun gibi şeyleri sürükleyen bazı insanlar göreceksiniz."

"Harika. O tarafa gideceğim."

Panoya kayıt yaptırdım, baretimi buldum ve sahaya geri döndüm. Sevdiğim tüm hayır kurumları arasında bu, kalbime en yakın olanlardan biri.

Ben küçük bir kızken evimiz yandı. O zamanlar beş ya da altı yaşında olmalıyım. Çatımızdan, pencerelerimizden ve eskiden ön kapının olduğu yerden çıkan turuncu ve mavi alevlerin çığlıklarını izlediğimi hatırlıyorum. Kıyafetlerim, oyuncak bebeklerim ya da oyuncak ayılarım için endişelenmiyordum. Nerede yaşayacağımız konusunda dehşete düştüğümü hatırlıyorum.

Savannah Barınakları ailemin evsiz kalmamasının nedenlerinden biridir. Onların cömertliği sayesinde yeniden toparlanabileceğimiz sıcak ve güvenli bir yerimiz oldu ve olağanüstü nezaketleri sayesinde yeniden inşa edebildik. Çok fazla sevgi, ter ve gözyaşıyla inşa edilen o ev, babamın bugün hala yaşadığı evdir.

Köşeyi döndüğümde, Bernie'nin söylediği gibi bir alanı temizleyen gönüllüler ekibini görüyorum.

"Hey, millet!" Cebimden eldivenlerimi çıkararak söylüyorum. "Nereden başlasam?"

Wendy öne çıkıp bir el arabasını molozla doldurmamı ve çöp kutusuna taşımamı istediğinde hepsi selam veriyor.

İşe koyuluyorum, taşları, çöpleri ve molozları toplayıp arabaya yüklüyorum. Botlarım toprağa biraz batıyor. Öte yandan kalbim havadan daha hafif.

Uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bir yanım Ford'la yemeğe gitmiş olmayı dilese de, daha büyük bir yanım burada olmaktan büyük mutluluk duyuyor. Geri vermek. Bize gösterilen iyiliğin karşılığını vermek.

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun,"

diyor Wendy. "Peki neden?"

"Burada senin yaşında çok fazla kızın kirlendiğini görmüyoruz."

"Ah, sanırım bu benim genlerimde var," diye omuz silkiyorum. "Hiçbir zaman kız gibi bir kız olmadım."

"Bu bizim için iyi sanırım."

Adımlarımda bir sıçrama ile dolu el arabasını alıp toprağın üzerinde itmeye başlıyorum. El arabasının ağırlığı toprağa batmasına neden oluyor ve çöpe ulaşmayı çok zorlaştırıyor. Gönüllüler yanımdan arı kovanı gibi geçiyor, herkes daha büyük bir iyilik için üzerine düşeni yapıyor.

Çöpün yanına yanaşıyorum ve topladıklarımı taşımaya başlıyorum. Kenardan düşen metal bir kutuyu almak için döndüğümde, elim havada duraklıyor.

Alanın diğer tarafında uzun boylu, sırık gibi bir adam var. Bir çukura kürekle çakıl yığıyor.

Konserveyi tamamen unutarak durup onu izliyorum. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve önünde ARROWS yazan mor bir tişört var. Beyaz bir şapka kafasında aşağı doğru çekilmiş.

Vücudu uzun, zarif vuruşlarla hareket ediyor. Uzaktan bile, gömleğinin arkasından sızan terin parlaklığı altında kaslarını görebiliyorum.

Çok seksi. Ve

Ford.

İnanamayarak gülüyorum. O burada. Burada. Rastgele bir günde, rastgele bir mahalledeki rastgele bir aile için bir Barınak alanında. Neden?

"Hey, Wendy," diye sesleniyorum yanımdaki ağacı çekerken. "Buraya sık gelir mi?"

"Kim, tatlım?"

"O." Ford'u gösteriyorum. "Sık sık burada mı? Onu daha önce hiç görmedim."

Dolgun dudaklarını bir gülümseme kaplarken başını yana eğiyor. "Bildiğim kadarıyla özellikle buraya hiç gelmedi. Son bir yıl içinde şehrin güney tarafında birkaç kez birlikte çalıştık." Kaşlarını çatıyor. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? O bir Landry."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, onu çalışırken izliyorum.

"Böyle bir adamı burada bizimle birlikte pek göremezsiniz. İnsanlık için bize biraz umut veriyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

Wendy görevine devam ediyor ve beni el arabamla ayakta bırakıyor.

Ford'un aletinin ucundan bir kürek dolusu taş düşüyor ve sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi, başı yavaşça benimkine doğru yükseliyor. Bakışlarımızın kilitlenmesi hiç zaman almıyor. Sanki bir bant bizi birbirimize çekiyormuş gibi, ikimiz de birbirimize doğru yürüyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" Ortada buluştuğumuzda sordum.

"Seninle aynı şey sanırım." Eldivenlerini çıkarıyor. Bir eli yüzümün yan tarafına geliyor ve nazikçe fırçalıyor. "Seni ne zaman vahşi doğada bulsam yüzünde bir şey oluyor. Seni ilk gördüğümde de her yerin çamur içindeydi. Hatırlıyor musun?"

"Evet. O gün neredeyse kendimi gölün içinde hissediyordum."

"Seni bulduğumda o gömlek ıslak olsaydı . . ." Kaşlarını oynatıyor. "Yüzünde her zaman kir olması ikimiz için de muhtemelen daha iyi."

"Belki de bana dokunmak zorunda olduğun için hep oradadır." "Sana dokunmak için bir nedene ihtiyacım yok, tatlım."

Aramızda bir sır varmış gibi yumuşak bir sırıtışla birbirimize bakıyoruz. "Eğer sen olurdu söyledi Ben sen vardı geliyor Burada, I bize piknik getirirdi," diye kıkırdıyor. "Bunu yapabilir ve sonra akşam yemeği yiyebilirdik. Ben kolay biriyim, biliyorsun."

"Ben de öyle duydum," diye şaka yapıyorum. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Evet," diye hafifçe omuz silkerek itiraf ediyor. "Bazen. Bir zamanlar tanıdığım bir kız ellerinizi kirletmeniz gerektiği ve tüm bu saçmalıklar hakkında atıp tutuyordu."

"Öyle mi yaptı?"

"O yaptı. Akıllı biriydi." Gözleri kararıyor. "Ve o kadar güzeldi ki... yüzünde kir ve saçında hala boya varken bile."

"Yok," diye kıkırdıyorum.

"Oh, var," diye gülüyor. "Ama o kadar güzel anıları geri getiriyor ki, bence onu orada kalıcı olarak bırakmalısınız."

Bir taşı tekmeleyip toprakta yuvarlanışını izliyorum. Yutkunmaya zorlayarak, aptalca bir şey yapmadan önce zihnimde birbirine dolanan düşünceleri çözmeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, libidomun mantığımdan daha hızlı çalıştığı anlardan biri ve beynim ne olduğunu anlamadan kelimeleri dudaklarımdan duyuyorum.

"Bunu duydun mu?" Ben sordum.

"Neyi?"

"Karnım gurulduyordu."

Yakışıklı yüzünde yanak yanağa bir gülümseme yayılıyor. "Bunu duydum aslında. Burada işimiz bittikten sonra düzeltmeme izin vermelisin."

Göğsümde bir çarpıntıyla gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Ford

Ayağım gaz pedalına ağır basıyor, çünkü kısmen sıçıp batırdığımdan endişeleniyorum.

Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydim.

Yirmi sekiz yıllık hayatımda bir kez bile ekilmekten korkmadım. Onuncu sınıftaki en seksi kız olan Brittany Belview'le bile. Ama bu gece? Biraz korkuyorum.

Kamyonetim evinin önünde durdu. Tek katlı küçük bir tuğla ev ve önündeki çitler düzgünce kesilmiş. Verandaya çıkan basamakların boyanması gerekiyor ve kendimi bu hafta sonu bu görevi yerine getirmek için zamanım olup olmadığını hesaplarken buluyorum.

Ön kapıya yönelirken "Yavaşla," diye mırıldandım.

Zili çalmadan önce kıyafetlerime bakarak gömleğimdeki hayali bir kırışıklığı düzelttim. Açık mı yoksa kapalı mı giyinmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü bunu gerçekten kararlaştırmamıştık. Herhangi bir yönlendirme yerine, bir çift haki pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek giydim. Çok fazla bir şey beklemediğimi ama yine de çaba gösterdiğimi düşünerek, kapı ziline basarken şu anda tam olarak bulamadığım bir özgüvenle evden çıktım.

Kapı açıldı ve ben rahat bir nefes aldım. Üzerinde bir çift tayt ve vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran kırmızı bir bluz vardı. Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı, yüzünde makyaj yoktu.

Bakıyor olmalıyım çünkü yüzü kızardı. "Berbat göründüğümü biliyorum ama-"

"Ben de tam burada durmuş hiç bu kadar güzel görünmediğini düşünüyordum."

Yere bakıyor. "Teşekkür ederim, Ford."

"Annene teşekkür etmelisin." Eşikten adımımı attım ve onun evine girdim.

Duvarlar beyaz, yerler bal rengi parke. Her yerde resimler, mavi ve altın rengi küçük vurgu parçaları var. Bana kendi evimi hatırlatıyor ama Ellie havası var.

Kapıyı arkamdan kapatırken "Evini sevdim," diye yorum yapıyorum.

"Evim diyebileceğim bir yer bulmak için sonsuza kadar şehirde dolaştım. Emlakçımın işi bırakacağını düşünüyordum. Neyse ki burası piyasaya çıktı ve ben de aşık oldum."

"Benim de kendi evimi bulmam çok uzun sürdü. İstediğim şeylerin bir listesi vardı ve emlakçım çok seçici olduğumu söyledi," diye kıkırdıyorum.

"Bir evde ne olmasını isterdin?"

Pencerenin altında yastıklarla kaplı bir kanepede oturuyoruz. Çocukken yaptığı gibi bacaklarını altına topluyor. Bu beni gülümsetiyor.

"Şehir sınırlarının dışında olmak istedim. İlk şey buydu," diyorum ona.

"Bu beni şaşırtmadı. Sen her zaman taşralı bir çocuk oldun."

"Bu kadar yakın komşularla yaşamaya dayanamıyorum. Mahremiyete ihtiyacım var. Ayrıca sadece ağaçlar ve çalılar değil, büyük bir bahçe alanı da istedim. Koşabileceğim ve Trigger'ın oynamasına izin verebileceğim bir yer istiyorum."

"Trigger kim?"

"Bebeğim," diye takılıyorum. "O benim sarı labradorum ve seni delicesine kıskanıyor."

Gözleri büyüyor. "Benden mi?"

"Hayatımın aşkı olarak yerinin tehdit altında olduğunu biliyor."

Gülüyor, başını sallıyor. "İyi oynadın. Bilgin olsun, ben de şehirde olmayı pek sevmiyorum. Ama burası babama yakın, Halcyon'a yakın ve Violet'e yakın. Bu yüzden mantıklı."

"Bana yakın değil."

"Nerede yaşadığınızı bilmiyorum," diyor tatlı bir şekilde. "Bunu yakında düzeltmemiz gerekecek."

Sessiz bir duraksamayı paylaşıyoruz, aramızda ikimizin de kırmak istemediği bir şey hareket ediyor. Elini uzattım ve o da almama izin verdi. Parmaklarımız birbirine dolanıyor, narin avuç içi benimkine yerleşiyor, ben de onları uyluğuma koyuyorum.

"Savannah'ya geri dönmek sizin için kolay bir seçim miydi?" diye soruyor.

"Günün sonunda, evet," diyorum. "Ailem burada ve onlara yakın yaşamayı ve onlarla günlük olarak çalışmayı seviyorum. Bunun değerini şimdi daha iyi anlıyorum. Bu konuda gerçekten organik ve tatmin edici bir şey var."

"Hepinizin bu kadar iyi anlaşması inanılmaz. Yani, altınızdan kimse kimseden nefret etmiyor. Bu etkileyici."

Başımı sallayarak tüm kardeşlerimi düşünüyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum. "Hiçbirimizin bir başkası hakkında kötü bir şey hissettiğini sanmıyorum. İçimizden biri ne yaparsa yapsın, diğerlerinin onun arkasında olduğunu biliriz. Aslında," diyorum elini sıkarak, "Barrett bugün beni aradı. Partisi birkaç yıl içinde Başkanlığa adaylığını koyacağından bahsediyormuş."

"Bu harika," diye sırıtıyor.

"Öyle. Sanki son seçim yeni bitmiş gibi geliyor ama sanırım siyasette işler hızlı yürüyor."

"Öyle derler," diye omuz silkiyor.

"Ama daha önce de belirttiğiniz gibi, aday olması halinde güvenlik ekibine katılıp katılmayacağımı soruyordu."

Bu konuda bir şey onu hazırlıksız yakaladı. "Gerçekten mi? Bu neyi gerektirir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım bu bekleyip meyvesini verip vermeyeceğini görmemiz gereken bir şey."

Biraz garip bir sessizlik oluyor ve elini benimkinden çekmesiyle son buluyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Gelecekte seni neler bekliyor?"

"Ben de bilmiyorum," diye itiraz ediyor. "Halcyon'u hayata geçirmek istiyorum. Belki bu öğrenci kredilerini ödedikten sonra bir noktada yüksek lisansımı tamamlarım."

Bir şey söylemeye başlıyorum ama ağzımı kapatıyorum.

"Şu anda hayatıma girdiğimi hissediyorum, anlıyor musunuz?" diye soruyor. "İşler benim için yoluna girmeye başlıyor. Eve döndüm. Babama yardım edebilirim. Çok sevdiğim bu topluma geri verebilirim."

"Anlıyorum. Ben de öyle hissediyorum. Bunun hayatımın bir sonraki bölümünün uçurumu olduğunu hissediyorum. Göçebelik, dünyayı dolaşma kısmını bitirdim. Artık yerleşik hayata geçmeye, çocuk sahibi olmaya ve tüm bunları yapmaya hazırım."

"Bunun için hazır değilim."

Kelimelerden çok ses tonu dikkatimi çekiyor. Gözlerimin içine bakıyor, kararlılığı inkar edilemez.

Her ne kadar duymak istediğim şey bu olmasa da, açıklamasına karşı olabildiğince pasif kalmaya çalışıyorum. "Eskiden arabalı sinemanın olduğu yerden geçiyordum. Orayı hatırlıyor musun?"

"Beni 4 Temmuz'da Jaws'ı izlemeye götürmüştün. Hatırladın mı?" diye gülüyor. "Bir çocuk havuzu almış ve banyodaki kovalarla doldurmuştuk."

"Seni o bikiniyle görmek için her şeyi yapardım," diye göz kırpıyorum. "Dostum, çaresizdim."

"Öyleydin. Ama biraz sıcaktı."

"Sadece biraz sıcak mı? Vay be. Zor bir satıcısın."

"Emlakçılık gibi," diyor, sesi biraz alçalıyor. "Her şey karşılaştırmalarla ilgili."

"Beni neyle kıyaslıyorsun?"

Bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Belki de seni . . . seninle."

Bakışları kanımı ısıtıp sikimde birikirken pantolonum aniden çok dar geliyor.

"Yani şimdi on yedi yaşımdakinden daha mı seksiyim? Bunu kabul ediyorum," diyorum ona.

Gözlerimin içine bakarak, "Şu anda kesinlikle o zaman olduğundan daha seksisin," diyor.

Elini tekrar tutuyorum. Tekrar bacağıma koymak yerine kucağıma koyuyorum.

Çenesi hafifçe kalkıyor ve şu anda onun için ne kadar çok can attığımı hissettiğini biliyorum. Bakışlarımızı kesmeden elini bana doğru bastırıyor. Uyguladığı baskı öyle bir alaycı ki, onu geriye doğru fırlatıp canına okumamak için kendimi zor tutarken dişlerim birbirine çarpıyor.

"Bence şu anda iki seçeneğimiz var," diyorum, zonklayan uzunluğuma yavaş, işkenceli daireler çizmeye başlarken.

"O da ne?"

"Bu koltuktan hemen kalkıp yemeğe gidebiliriz."

"Yoksa?"

"Ya da hemen şimdi bu kanepede inebiliriz ve sen de akşam yemeği olabilirsin."

Ellie

"İki numaralı seçenek lütfen."

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Geri almak için ağzımı açamadan yere sırt üstü düştüm.

"Ah!" diye bağırıyorum, ani hareket yüzünden kıkırdamam biraz titriyor. "Ford!"

Kendini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve ellerini yüzümün iki yanına yerleştiriyor. Hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Şu anda bu pozisyonda olmamakla ilgili tüm düşüncelerim yok oldu. Ona bunu kastetmediğimi söylemek istesem bile yapamazdım. Libidom resmen kontrolü ele aldı ve gözlerinin içine bakıp pantolonundan taşan kalınlığını hissettiğimde, olduğum yerde iyiyim.

Her iki bacağımı da kaldırıp beline sıkıca sarıyorum ve topuklarımı sırtının alt kısmında birleştiriyorum. Bu amaçlı hareket onun için olduğu kadar benim için de. İkimiz de her şeyin içinde olduğumu biliyoruz. En azından şimdilik. En azından bunun için.

"Bu iş bir santim daha ileri giderse, tamamdır. Seni uyarıyorum," diye sırıtıyor.

"Burada bir fırsat penceren var," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarına dolayarak. Saçları ipeksi ve yumuşak; bir avuç saçını nazikçe çekiştiriyorum, böylece yüzü bana doğru kalkıyor. "Kabul et. Ya da bırak."

"Evet, hanımefendi," diye sırıtıyor.

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar başı yavaşça eğiliyor. Daha fazla dayanamayana kadar bir, iki, üç saniye bekliyorum. Çenemi kaldırıp ağzımı onunkine değdiriyorum ve "Başladı" derken ne demek istediğini anlıyorum.

Yüzeyin hemen altında bir aciliyet var. Bunu kontrol altında tutmak için verdiği mücadele, benimki kadar gerçek, kaybedilen bir çaba. Dili ağzımda uzun bir gezinti yapıyor ve ben inledikçe onunki de benimkine yaylım ateşi açıyor.

Ellerimi yüzünün yan tarafına götürüp yanaklarını avuçlarımın içine aldığımda nefesi sıcak, teni pürüzsüz. Parmak uçlarıma yaslanan çenesinin kıvrımı erkeksi, neredeyse keskin.

O beni anlamsızca öperken, ben de vücudunu boynuna, omuzlarına, kaslı yanlarına doğru dolaşıyorum.

Tişörtünü çekiştirerek ellerimi sırtına koyacak kadar yukarı kaldırıyorum. Vücudunda gezinmek, bir zamanlar her zaman gittiğiniz bir yolu yeniden keşfetmek gibi, sadece tüm çukurları biraz daha derin, virajları biraz daha keskin bulmak. Vücudu çok daha seksi.

"Ford," diye inliyorum dudaklarına karşı, kalçalarını öne doğru sallarken. Aleti bana doğru bastırıyor, bir çelik parçası gibi katı. Tüm vücudum uğulduyor, bana dokunması için yalvarıyor. Beni okşaması için. Benimle sevişmesi için. O kadar heyecanlıyım ki düşünemiyorum. Duyamıyorum. Sonsuza dek ilk kez hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ama geri dönüp beni bir kez daha öpüyor. Sonra bir kez daha. Sonra dördüncü kez. Beşinci öpücükte kıkırdamaya başladım. Geri çekildiğinde gözleri parlıyordu. "Seni bütün gece öpebilirim."

"Umarım öyledir," diyorum pantolonunun düğmelerini karıştırırken. "Ama bunu bunlar olmadan yapabilir miyiz?"

Şınav çekiyor ve kalkışta ayağa fırlıyor. Üzerimde dururken, gerçekte olduğundan daha uzun, daha geniş görünüyor. "Kalk." Elime uzanıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Gömleğimin eteklerini kaldırarak başımın üzerinden geçiriyor. Çıplak renkli dantel bir sutyen ve bir çift taytla onun önünde duruyorum. Kalçalarım o kadar sert bir şekilde zonklayan ve dikkat çekmek için yalvaran ağrıyı durdurmak için başarısız bir girişimle birbirine bastırıyor ki neredeyse tek konsantre olabildiğim şey bu.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor. Bir adım geri çekilip beni tepeden tırnağa süzüyor, bakışları vücudumda gezinirken ateşi andırıyor. "Muhteşem ötesisin."

"Sıra sende," diyorum gömleğini göstererek. "Çıkar onu."

Kumaşı bir saniyede çıkarıp benimkinin yanına atıyor. Vücudu bir erkek sağlığı dergisinin kapağına bakmak gibi. Omuzları geniş, dar bir bele doğru inceliyor. Karın kasları mükemmel kareler şeklinde kesilmiş ve yanlardan aşağı doğru uzun, zayıf çizgiler uzanıyor. Parmaklarım kaşınıyor

Ona dokunmak, tırnaklarımı bronz teninde gezdirmek ve güçlü vücudunun pürüzsüzlüğünü hissetmek.

Tam bunu yapmadan önce, sağ tarafında dikey olarak küçük bir dövme görüyorum. Üstünde savaş kaskı olan bir tüfek. Etrafında üç küçük kırmızı çiçek var. Ona baktığımda yutkunuyor.

"Denizaşırı ülkelerde üç arkadaşım öldü. Bu onlar için."

"Peki ya şu?" Senaryonun bir satırını işaret ediyorum sol kaburgalarının etrafından önden arkaya doğru uzanıyor. "Kim olduğun ve kimin olduğun" zarif bir yazıyla derisine kazınmıştır.

"Bu büyükannemin söylediği bir şeydi. Olayların akışında kim olduğumu ve nereye ait olduğumu hatırlamak için bir hatırlatma olarak aldım. O zamanlar bunun aptalca olduğunu düşünüyordum ama şimdi anlıyorum."

"Şimdi nereye aitsin?" Sustum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, gözleri içimde bir delik açıyor. "Tam burada."

Benim nefes alışım hızlandıkça, onunki de hızlanıyor. Yumrukları sıkılmaya başladığında, benim ellerim de hareket etmeye başlıyor. Son birkaç santimetreyi neredeyse hiç hareket etmeden kapatıyor ve başparmakları kalçalarıma saplanıyor.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi.

Kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, aşağı inerken avuç içleri bana yaslanıyor. Dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken tüylerim diken diken oluyor. Bir bacağını kaldırıyor, taytı çıkarıyor ve sonra diğerine geçiyor. Ayağa kalkarken, parmak uçları sanki teması kesmekten korkuyormuş gibi vücudumda geziniyor.

Pantolonunun ön kemer köprülerinden tutup onu kendime doğru çekiyorum. Gülümsüyor. Mandal açıldı ve fermuar birkaç saniye içinde indirildi. Ben sütyenimi çözüp kenara atarken o pantolonundan ve yeşil boxer külotundan çıkıyor.

Ancak şimdi onu tüm ihtişamıyla görüyorum; yontulmuş, oyulmuş ve mutlak bir hassasiyetle kesilmiş. Aleti uzun, başı şişmiş, hazır olda bekliyor.

Amım zonkluyor, ıslaklık kalçalarımı nemlendiriyor. Aşağı uzanıp baskıyı biraz hafifletmek istiyorum ama kıpırdamaya korkuyorum. Gözlerini kısarken Ford'un vücudunda bir ter tabakası beliriyor.

"Buraya gel," diye emrediyor.

Kolları yanlara doğru uzanıyor ve ben onun kişisel alanına giriyorum. Beni sarıyor, ellerini sırtımın alt kısmında birleştiriyor ve beni tekrar öpüyor. Kollarımın omuzlarından sarkmasına izin veriyorum ve Ford tarafından kuşatılmış olma hissini kucaklıyorum.

Elleri popomun üstünde kayıyor ve her iki yanağımın altını kavrıyor. Yukarı kaldırılıyorum ve içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum. Sikini avucumun içine alıp birkaç kez pompalıyorum. Ford beni bir hırıltıyla ödüllendirirken gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" İyi hissettirdiğini çok iyi bilerek soruyorum.

"Bunun hissettireceği kadar iyi değil." Dizlerinin üzerine çöküyor ve ani pozisyon değişikliği karşısında irkilmeme neden oluyor. Öne doğru eğilip beni dikkatlice sırtüstü yatırırken boynuna tutunuyorum.

Tekrar yere oturduğumda, neredeyse yanmama neden olacak bir bakışla karşılaşıyorum.

Dudağının kenarı muzip bir sırıtışla kıvrılıyor, gözlerinin mavisi üzerimde gezinirken daha derin, daha karanlık görünüyor.

Beni öpeceğini sanıyorum ama öpmüyor. Onun yerine dudakları yüzümün yan tarafını buluyor. Yanağımdan çeneme, oradan da kulağıma doğru bir dizi öpücük konduruyor. Sonra boynumdan aşağı iniyor, dilini tenimde gezdiriyor ve sonra geride kalan ıslaklığa üflüyor.

Titriyorum, kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum.

Öpücüklerine ve göğüslerimi yalamaya devam ederken göğsünden alçak bir kıkırdama yükseliyor.

Saldırısı cennet gibi. Bedenime tapınılacak bir tapınakmış gibi davranıyor. Acele etmiyor. Bundan ne kadar zevk aldığını bana yavaşça gösteriyor.

Tekrar doğrulup bana bakıyor ve gülümsüyor. "Tanrım, çok güzelsin."

"Beni kızartacaksın," diye kıkırdıyorum.

"Seni kızartmak istiyorum. Ve gülümsetmek. Ve böyle kıkırdamanı. Hayatımda duyduğum en güzel ses. Belki de öyledir. Karşılaştırmak istediğim bir tane var."

Uzunluğu açıklığıma oturacak şekilde manevra yapıyor. Aletinin başının benimle alay ettiğini hissedebiliyorum, beni ikiye bölmeyi vaat ediyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, dizlerimin yana düşmesine izin veriyorum. "Lütfen ne?"

"Lütfen sik beni."

Hoş bir şekilde irkilmiş görünüyor. "Bu kadar güzel bir kızdan böyle pis bir ağız beklemiyordum," diye şaka yapıyor. "Ama seni sikmeyi çok isterim." Kalçalarını hareket ettirerek sikini biraz daha içime sokuyor. "Ne kadar sert istiyorsun?"

"Sabahları senden başka bir şey düşünemeyecek kadar zor."

"Bebeğim," diye sırıtıyor, "eğer istediğimi yaparsam, sabah hâlâ yapıyor olacağız."

Cevabım yeterince hızlı gelmiyor. Aklımdan geçen tüm düşünceler onun içimde kayma hissiyle bir kenara itiliyor. Yavaş, şehvetli bir itiş, her seferinde kaya gibi sert horozunun bir inç ıslaklığımda kayıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ama onları açık tutamıyorum. Açarsam, her parçamda titreşen basınç dalgasından fırlayacaklar sanırım.

Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde yukarı doğru eğerken, sonunda arkaya vuruyor. Geri çekilip inişi yeniden başlatmak yerine duraklıyor. Vücudum ağzına kadar dolu, neredeyse ama tam olarak değil, rahatsız edici bir noktaya kadar gerildi.

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi açıyorum. Hâlâ beni izliyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu? Çok sıkısın tatlım," diyor sessizce.

"İnanılmaz bir his," diyorum ona. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve kendimi gözlerinde kaybediyorum. "Hareket et. Lütfen."

Kalçalarını ileri doğru sallamadan ve beni bir kez daha doldurmadan önce bana girdiği aynı yavaş şekilde geri çekiliyor. Her itişinde, sonra çekişinde daha da yükseliyorum.

Beni öpüyor, göğüslerimi okşuyor ve tekrar öpüyor. Ayak bileklerim bir kez daha belinin arkasında kilitleniyor. Kürek kemiklerim yere değecek şekilde kıçımı kaldırıyor. Parmakları kalçalarıma saplanıyor, bedenimi sikinin üzerinde gezdirirken etimi mümkün olan en iyi şekilde kavuruyor.

Çekirdeğimdeki yanmayı hissediyorum, alev kendi başına bir hayat alıyor. Kalçalarıma, bacaklarıma, karnıma ve yukarı, yukarı, yüzüme doğru yayılıyor.

"Ford," diye haykırıyorum, onu itiş kakış karşılayarak, "Boşalacağım. Buna daha fazla dayanamayacağım. Ah!"

İçime daha sert giriyor, sikinin başı vajinamın arkasına çarpıyor. Acımasız. İnatçı. Ve kesinlikle harika.

"Ford!" Renk çizgileri görüşümün üzerinde yüzerken neredeyse çığlık atıyorum. İçimdeki alevler azgın bir orman yangını gibi yanıyor ve başka bir kelime söyleyemeden, bir orgazm beni uyarmadan yırtıyor.

Hayatımın en sert, en muhteşem doruk noktasıyla saldırıya uğradığımda bacaklarım sertleşiyor. Ford'un başparmağı klitorisime yumuşak, küçük daireler çizerek masaj yaparken dişlerim sıkılıyor, vücudum titriyor.

Ben Dünya'ya geri dönene kadar girip çıkmaya devam ediyor, sonra çekiliyor. Boşalması vücuduma yayılıyor, ılık sıvı göğüslerimi ve karnımı süslüyor.

İlgilenemeyecek kadar yorgunum ama izleyemeyecek kadar da yorgun değilim.

Başını arkaya atmış, inlemenin ortasında, Adem elması boğazında patlamış halde inkar edilemeyecek kadar seksi. Homurdanıyor, arzusunun seslerine benim adım karışıyor.

Sonunda elleri yana düşüyor ve yüzü öne doğru çekilerek sırıtıyor. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diyorum, soruyu düşünüyormuş gibi yaparak. "Emin olmak için bunu bir kez daha yapman gerekebilir."

"Bunu anlamana yardım etmekten mutluluk duyarım" diye gülüyor. "Ama prezervatif takmadığımı fark ettim," diyor, sanki kızgın mıyım yoksa sorun yok mu diye beni yokluyormuş gibi. "Cüzdanımda bir tane vardı ama ben ... . Açıkçası unutmuşum."

Yüzümü arayışını izlerken bunun içime işlemesine izin verdim. "Ben temizim. Yani, yıllık testimi yeni yaptırdım ve her şey için test yapıyorlar."

"Ben de," diye sırıtıyor. "Her yıl değil ama temizim." "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum, bu yüzden kendimizi başka bir durum."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, tam olarak okuyamadığım bir bakış. Anlamaya çalışmak yerine esniyorum.

"Açlıktan ölüyor olsam da sanırım biraz kestirmem gerek," diyorum tekrar esneyerek. Şöminenin üzerindeki saate bakınca nedenini anlıyorum. "Geç oluyor. Neredeyse on oldu."

"On geç mi? Ödleğin tekisin," diye gülerek ayağa kalktı ve atılmış giysilerimizi toplamaya başladı.

"Gece kuşu musun?"

"Genellikle saat bir gibi yatıyorum. Geceleri çok çalışırım. İşten sonra da çok çalışırım. Bir sistemim var," diye gülüyor.

"Sisteminizi bölüyor muyum?"

Bir gömleği kaldırırken durdu ve bana baktı. "Sen şimdiye kadar yaşadığım en iyi kesintisin, Ellie."

Şu anda nasıl hissettiğimi inkar edemem, bana bakışının hayatı duraklatmak ve zamanın geri kalanında burada kalmak istememe neden olmadığını iddia edemem.

"Dışarıdan sipariş vermek ister misin?" Teklif ediyorum. "Yoksa bir duş daha almam, saçımı kurutmam, makyaj yapmam gerekecek-"

"Benimle çıkmak için bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin," diyor gülümseyerek. "Ama seninle takılmaya hayır demem.

ve bir kutudan yemek yiyorsun. Aslında bunu tercih ederdim." Başını yere doğru eğiyor. "Sıkıcıyım, biliyorum."

"Sana bir sır verebilir miyim?" Ayağa kalkarak sordum. "Ben de evde kalmayı tercih ederim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Kıçımı izlediğinin tamamen farkında olarak koridorda ilerliyorum. "Ben temizliğe gidiyorum. Sen de akşam yemeğinde ne olduğuna karar ver."

Kıkırdaması beni banyoya kadar takip etti.

Ford

TAVAN VANTİLATÖRÜ dönüyor ve yatağında birlikte uzanırken Ellie'nin ara sıra titremesine neden oluyor. Bunu onu kendime daha da yaklaştırmak için bir bahane olarak kullanıyorum. Direnmiyor, sadece uykusunda gülümsüyor ve yüzünü göğsümde yeniden konumlandırıyor.

Biraz kestirdikten sonra pizza siparişi, duş ve ikinci turun ardından ikimiz de uykuya daldık. Saat sabahın sekizine yaklaşıyor. Genelde kaçta kalkar bilmiyorum ama onu rahatsız etmemin mümkün olmadığını biliyorum.

Kıyafetlerim odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde, telefonum da pantolonumun ceplerinden birinde. Bir saatten kısa bir süre içinde o telefon çalacak. Arayan Graham olacak ve çok kızacak.

Landry Holding'de saat sekiz buçukta bir toplantı var. Bu toplantıyı kaçıracağım çünkü telefonumu almak için bedenlerimizi çözerek bu anı kısaltmaya niyetim yok.

Ona bakarken, öpüşmek istercesine birbirine bastırılmış dudaklarına bakıyorum. Kirpikleri yanaklarına doğru yayılmış, kolu karnımın üzerinde tembelce uzanıyor. Çok güzel bir manzara. Daha da güzel bir duygu.

Başka bir kadınla tam olarak bağ kuramadığımdan şüphelenmiş olabilirdim çünkü kalbim hala onunla birlikteydi. Bu, çıktığım her randevuda, hatta çıkmayı belli belirsiz düşündüğüm her kızda ölümcül bir kusur bulmamın tek açıklamalarından biriydi. Sadece doğru değillerdi. Bir şeyler biraz yanlıştı ve ben bunu tam olarak anlayamıyordum.

Parmağım -hatta tüm elim- şu anda onun üstünde. İki seçeneğim olduğu çok açık: Hayatımın geri kalanında yalnız yaşamak ya da bunun için cehennem gibi savaşmak. Onun için. Bizim için.

İki seçenek olabilir ama tek bir cevap var. Ellie

kıpırdanmaya başlıyor, benden uzaklaşıyor ve geriniyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, onu tekrar yanıma getirmeye

çalışıyorum.

Güzel gözleri açılır. "Bütün gün uyumama izin verecek misin?" diye uykulu uykulu gülüyor.

"Sana sarılabileceğim anlamına gelse bütün hafta uyumana izin verirdim."

"Saat kaç?" "Sekiz civarı."

Sanki yeni uyanmış ve tüm parçaları bir araya getiriyormuş gibi kaşlarını çatıyor. O yorum yapamadan telefonum çalıyor ve sessizlik bozuluyor.

"Kahretsin," diye inliyorum. Gerçeklik resmen ortaya çıktı. "Bunu gerçekten almam gerek."

O yana doğru kıpırdandıktan sonra bedenimi açıp yere doğru ilerliyorum. Telefonumu alıp kulağıma götürdüğümde bakışları sırtıma değiyor ve tenimi yakıyor.

"Alo?"

"Hangi cehennemdesin sen?" Graham soruyor.

"İşgal altındayım."

"Lanet olsun, Ford. Lincoln biraz şekil değiştirdi diye boşluğu doldurmak zorunda değilsin."

"Sakin ol kaptan," diye gülüyorum. "Hoda orada olacak. Dosyalar onda ve dün onunla her şeyin üzerinden geçtik. Nerede durduğumu biliyor. Bana gerçekten ihtiyacınız yok."

Graham'ın tiradını dinliyor, pantolonumu giyiyor ve gömleğimi omuz silkerek çıkarıyorum. Benimkinin ne olduğuna dikkat etmek zor.

Ellie yatakta doğrulup otururken, göğüsleri dikleşmiş, meme uçları sert tepeler halindeyken ağabeyinin söyledikleri.

Yataktan çıkıyor, kıçı o kadar mükemmel yuvarlak ki avuçlamak istiyorum. Graham'ın bir dizi küfür mırıldandığını duyduğumda aramayı hatırlıyorum.

"Sakin ol, Graham. Söylediğin her şeyi duydum."

"Duymadın amına koyayım."

"Tamam. Haklısın. Ben söylemedim. Ama ana fikri anladım."

İç çekiyor. "Böyle anlarda, aranızdaki tek sorumlu kişi olmaktan nefret ediyorum."

"Bunu telafi edeceğim."

"Hesabınıza ekleyeceğim," diyor. "Gitmeden önce, Barrett birkaç gün içinde kasabaya gelecek. Annem herkesi akşam yemeği için Çiftlik'te istiyor. Linc'in zaten bir araya gelmek istediğinden bahsetti, yani mükemmel bir zamanlama. Ne zaman olacağını sana mesaj atarım."

"Orada olacağım. Sonra konuşuruz."

Telefonumu cebime geri koyarken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve Ellie'yi beni izlerken yakalıyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Kardeşlerinle konuşmanı dinlemeye bayılıyorum." "Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor. "Sanırım onlarla kendini çok güvende hissediyorsun. Sanki ne istersen söyleyebiliyormuşsun gibi ve biliyorsun ki şu anda onu geri çağırsan, sana ne kadar kızgın olursa olsun, sana yardım eder."

"Doğru," diyorum. "Yapardı. Herhangi biri yapardı. Belki şu anda Lincoln değil ama onun bir mazereti var."

Bir dolabın içinde kayboluyor ve mor ve beyaz bir bornozla geri dönüyor. Vücudunun örtülü ve gözümden uzak olmasından nefret ediyorum. Beni dışarıda tutmanın bir yolu, bir bariyer gibi geliyor.

"Öğle yemeğinde buluşmak ister misin?" Onu anlamak için teklif ediyorum. "Aslında bir toplantım var."

"Akşam yemeği? Ya da balığa gidebiliriz."

"Uzun zamandır balığa çıkmamıştım," diye itiraf ediyor. "Muhtemelen okul için ayrıldığımdan beri."

"Hadi yapalım o zaman."

"Belki başka bir zaman."

"Özür dilerim. Bir şey mi kaçırdım?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Onun duruşunu taklit ediyorum. "Bütün bunları atlattığımızı sanıyordum."

"Akşam yemeği yiyip orgazm olabilirim ve aklımı kaybetmem, Ford."

"Beni tekrar görmek aklını kaçırmak mı?" İnanmayarak soruyorum. "Bunu açıklamak zorunda kalacaksın, El."

Açıklama yapmaya çalışmıyor, neden şimdi biraz geri ittiğini göstermek için bana doğru atılan hiçbir kelime yok. Sadece orada duruyor ve lanet olası vücudundan söküp atmak istediğim o sevimli küçük bornozun içinde beni izliyor.

"İyi," diye iç geçirdim, cüzdanımı cebime sokarken.

"İyi ne?"

"Seni kazanmanın yollarını düşünmeye devam edeceğim."

Kolları iki yanına düşer. "Denemeyi bırak. Her şeyi oluruna bırak."

"Ve seni kaybetme riskini mi alayım? Umursamadığımı düşünmene izin mi vereyim?

Üzgünüm, bebeğim. Olmaz." "Dinle,

seninle olmayı seviyorum. . ."

"Ve seninle olmayı seviyorum. Peki sorun ne?"

"Sorun şu ki, seks yapmış olmamız aramızdaki ilişkinin bir şekilde değiştiği anlamına gelmiyor."

"Bebeğim. Her şey değişti."

Hava değişiyor, artık her şey bir dakika öncesine göre daha ağır. Gözleri, öpüp uzaklaştırmak istediğim bir belirsizlikle dolu.

"Yalan söylemeyeceğim ve seninle başkalarıyla hissettiğimden daha farklı bir şey hissetmediğimi iddia etmeyeceğim."

"Bildiğim iyi oldu."

Başını iki yana sallar. "Bu da sorunun bir parçası Ford. Bunun ne kadarının sadece bir tür bekletme olduğunu bilmiyorum

Hayatımızın kaygısız bir dönemine ait duygular ve bunların ne kadarının gerçek olduğu."

"Bunun gerçek olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye nefes alıyor. "Umarım öyledir. Ama seninle birlikte bu işe girişmeden önce -bu her ne demekse- bunun bir hevesle yaptığımız bir şey olmadığını bilmem gerekiyor."

"Öyle olsa bile, ki değil, bunda yanlış olan ne El? Biz birlikte vakit geçirmek isteyen iki yetişkiniz."

"Birlikte vakit geçirmek güzel. Seninle vakit geçirmekten oldukça keyif alıyorum," diye ekliyor arsızca. "Ama bunların hiçbiri nereye gitmemizi istediğimi değiştirmiyor. Şu anda değil."

"Ellie, istiyorum-"

"Şövalyeniz sizi bekliyor!" Girişten bir ses, çok erkek bir ses, gürlüyor.

Bakışlarım Ellie'den kapı aralığına kayıyor ve tekrar iri gözlü Ellie'ye dönüyor. "Bu da kim böyle?" diye soruyorum.

"Neredesin?" diye tekrar bağırıyor, sesi çok daha yakından geliyor. "Ellie?" Son hece, adam görüş alanına girerken kapı aralığından dolanıyor. Beni içine aldı ve olduğu yerde durdu. "Peki sen kimsin?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye uyarıyorum.

"Hey, Heath!" Ellie'nin sesi inandırıcı olamayacak kadar yüksek ve neşeli. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye söze başladı, hâlâ bana bakıyordu. "Kafam karışık. Ama iyiyim. Belki de daha iyiye gidiyor, bağlı olarak ..."

"Tanışmak ister misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Heath, bu Ford Landry. Ford, bu Heath Breckenmeir, elindeki anahtarın sadece acil durumlar için olduğunun farkında olmayan arkadaşım." Ona ters ters bakıyor.

"Anahtarı mı var?"

"Acil durumlar için," diyorlar hep bir ağızdan.

Rakibime bakıyorum. Zayıf, fazla mücadele edemeyecek kadar zayıf. Tel çerçeveli gözlük takıyor.

ve siyah saçları şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha mükemmel şekillendirilmiş. Sonra gülümsüyor. Geniş.

Başka bir odada telefon çalıyor ve Ellie'nin eli alnına vuruyor. "Bu zamanlama daha kötü olabilir miydi?"

"Şu anda bunu takdir ediyorum," diye not ediyorum.

Heath kıs kıs gülerek, "Bunu kesinlikle takdir ediyorum," dedi. "Git telefonu getir, Ellie."

"Neden cevap vermiyorsun?" Kadının sesi neredeyse bir yalvarışa dönüşüyor ve bu da adamın kıs kıs gülmesine neden oluyor.

"Hayır, tatlım," diye sırıttı Heath. "Bu senin sorunun.
Ben burada Ford'la kalacağım."

Sevgi sözcüğü karşısında irkiliyorum, yumruklarım yanımda toplanıyor. "Devam et tatlım," diyorum işaret ederek ona.

Paniğin eşiğinde görünüyordu, ama zil tekrar çalmaya başlayınca ellerini havaya kaldırdı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve hışımla dışarı çıktı. O gözden kaybolunca, Heath bana doğru yürüdü.

"Bugün onunla birlikte birkaç toptancıya gitmek için buradayım," diyor bana. "Yani şu anda yaptığın alfa-erkek duruşu çok ateşli olsa da, biraz rahatlayabilirsin."

Cevap vermiyorum.

"Ya da değil. Bilgin olsun, ben gerçekten ama gerçekten eşcinselim." "Bildiğim iyi oldu."

"Heath!" Ellie'nin sesi mutfaktan bağırıyor. "Bir saniye buraya gelir misin?"

Ön tarafta ona katılmadan önce bana bir göz kırpıyor. Kapı aralığına doğru ilerliyorum ve konuşmalarını dinliyorum.

"Ona ne söyledin?" diye tıslıyor.

"Ona eşcinsel olduğumu söyledim," diye itiraf ediyor. "İki tarafa da dönme ihtimali yok, değil mi? Hey!" diye bağırdığında sırıtmama neden olan bir şaplak duyuyorum.

"Aramızda bir şey varmış gibi davranmak seni öldürür müydü?"

"Peki bunu neden yapayım?" "Bana biraz zaman kazandırmak için."

"Çünkü o seni sikip attıktan sonra kafanı toparlaman gerekiyor."

"Heath. Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Sorunuza dönecek olursak, hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranamadım. Gözlerimi o iri kıyım erkek etinden alamıyordum," diyor.

Yüksek sesle gülmemek için dilimi ısırıyorum.

"İkincisi," diye devam ediyor, "onun kötü tarafına geçmek istemiyorum. Pazularını gördün mü? Bekle. Pazularını, trisepslerini ve ... gördün. Aklıma geldi de, senden nefret ediyorum."

"Sıraya gir, dostum."

"Az önce GI-fucking-Joe ile kirlenmişsin. Seninle gurur duyuyorum, Ellie. Belki de yeni numaralar öğrenmek için o kadar da yaşlı değilsindir."

Ben daha durduramadan ağzımdan bir kahkaha yükseliyor. Ellie ve Heath'e mutfakta katılmadan önce masadaki son eşyalarımı alıp ceplerime sokuyorum.

"Ofise gitmem gerekiyor," diyorum ikisine de. Ellie'ye bakıp sırıtıyorum. "Seni sonra ararım ve kaldığımız yerden konuşmaya devam ederiz."

"Elbette."

Kolumu onun dar beline dolayarak ve sahte itirazının başlangıcında onu kendime doğru çekerek, onu yüksek sesle ve yasal olduğunu düşündüğüm kadar büyük bir güçle dudaklarından öpüyorum.

"Dün gece için teşekkürler," diye

göz kırpıyorum. "Ford!"

"Oh, ben bile ..." Heath neredeyse ciyaklıyor.

Onu bıraktığımda, ben kapıya yönelirken o nefes nefese, ayaklarının üzerinde biraz titreyerek duruyor. "Seni öğleden sonra ararım, Ellie."

"Hey!" Heath arkamdan seslendi. "Benimkini unuttun."

Ellie

Heath gözleri hâlâ kapıda, "Biraz tedirginim," dedi. Sarı polo tişörtünü düzeltiyor.

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye iç geçirdim. "Kendimi aldatılmış hissediyorum."

Ona boş boş bakıyorum.

"Sanki benden saklıyormuşsun gibi," diye ekliyor.

Gözlerimi devirerek kahve cezvesine yöneldim. Beklediğim gibi, Heath peşimden geliyor.

"Arkadaşlar arkadaşlarına seksi erkeklerden bahsetmezler, Ellie. Bunu biliyorsun."

"Haklısın. Öyle değil," diyorum ona bakarak. "Ama biz artık arkadaş değiliz."

Sırıtıyor. "Bu sevgilinle bir oyun oynayabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Benimle çıkıyormuş gibi yapmak senin için ne kadar zor olabilirdi ki?" Tepki vermek için yaptığı iğnelemeyi görmezden gelerek soruyorum.

"Zor," diyor yüzünü buruşturarak. "Ayrıca, bunu yapsaydım, Bay Landry ya yakışıklı yüzümü yumruklardı ve kabul edelim, çarpık bir burunla iyi görünmezdim. Ya da seni horozdan uzak tutardı."

Tavana bakıyorum. "İhtiyacın olduğunda Violet nerede?"

Heath adadaki bir bar taburesine oturdu ve uzun, sıska bacaklarını uzattı. Ben ona bakmıyorum.

"Beni görmezden gelme," diyor.

"Senden nefret ediyorum," diye gülüyorum.

"Hayır, bilmiyorsun," diyor, o da gülerek. "Şimdi, neyin önemli olduğunu konuşalım."

"Tamam. Vitrinlere koyacağım en iyi şeyleri bulmam gerekiyor. Müşteri çekmek istiyoruz-" "Hayır, hayır, hayır," diyor. "Ne hakkında konuşursak konuşalım bugün içine girdim."

"Hiçbir şeyin içine girmedin."

"Her yerde hisler vardı. Eşcinsel olabilirim ama kör değilim, tatlım."

Başımı omzuna yaslıyorum ve aşırı pahalı parfümünü içime çekiyorum. "Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?"

"Çünkü mükemmel bir zevkim var. Landry Love da bu kategoriye giriyor, o yüzden dökül bakalım kardeşim."

"O benim ilk aşkımdı. Benim ilk ... her şeyim."

"Yani, her şey-her şey mi?"

"Bir samanlıktaydı," diye hatırlıyorum. "Çok korkmuştum. Bana karşı çok rahattı, çok tatlıydı. Planlanmış bir şey değildi. Orada öylece oturmuş, yıldızlara bakıyorduk ve ...
."

Heath mutlulukla iç geçiriyor. "Ve sanırım bugün bunun mini bir tekrarını yaşadınız?"

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Sayılır. Yani, tabii ki çok daha iyiydi, ama siz anladınız."

"Biliyorum ve çok fazla sorum var."

"Hiçbirine cevap vermeyeceğim Breckenmeir." "Şuna cevap ver," dedi omzunu silkerek, ben de oturmak zorundayım. Göz ucuyla bana bakıyor. "Birlikte misiniz?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Tırnaklarıma bakıyorum ve en son ne zaman manikür yaptırdığımı merak ediyorum. "Bekliyorum," diye iğneliyor beni.

"Onun içinde kendimi kolayca kaybedebilirim." "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

Duygularımı kelimelere dökmeye çalışmak beklediğimden çok daha zor. Ne düşündüğümü tam olarak biliyorum ama bunu bir başkası için nasıl anlaşılır hale getirebilirim?

"Sana vurulduğu çok açık," diye belirtiyor. "Ve senin de ona aşık olduğun çok açık."

"Aşık mı?" Gülüyorum. "Bizi beş saniye birlikte gördün."

"Bir saniyede anladım."

"Onu gördüğüm anda sevdiğimi biliyordum," diyorum usulca. "Sadece bu sefer, eğer 'bu sefer' diye bir şey varsa, bunun gerçek olduğunu bilmek istiyorum. Bu onun hayatında bir heves duyduğunda çekip gidebileceği bir evre değil."

Heath arkasını dönüp bana bakıyor.
Yüz hatlarımı inceliyor.

"Bilmem gerekiyor ki," diye yutkunuyorum, "evren bizi yine yaşam olayları arasında biraz zaman harcamak için eşleştirmedi. Onun atlama taşı olmak istemiyorum, Heath."

"Onun iniş pisti olmak istiyorsun."

Omuz silkiyorum, istediğimin bu olup olmadığından emin değilim. "Bilmiyorum. Bu seferkinin daha fazla olduğunu biliyorum." Pantolonumun paçalarını fırçalayarak ayağa kalkıyorum. "Ben çocuk değilim. Uğruna kıçımı yırttığım bir işim var. Planlarım, hayallerim var."

"Onun hayalleri mi?" Heath basitçe soruyor. Cevap vermediğim bir soru bu.

Ford

ARKA BAHÇE BENİ ESKİ BİR DOST GİBİ KARŞILIYOR. Kaldırımın kenarında bir viski fıçısı duruyor. Bayan Pagan hayattayken olduğu gibi içine dikilmiş çiçekler yok. Üzerinde HOŞGELDİNİZ yazan yeşil bir halı var ve merak ediyorum, buraya son geldiğimde beni karşılayanla aynı halı mı?

Betonun üzerinden geçip birkaç metre ötedeki paravan kapıya doğru ilerliyorum. Diğer taraftaki küçük mutfağın içinden çatışma sesleri duyuluyor.

Basamaklar ağırlığımla gıcırdıyor, ahşap çerçeveye vurduğumda kapı gıcırdıyor. Gözlerim ışığa alışıyor. Bill Pagan'ın, Ellie'nin üçüncü sınıfta atölye dersinde yaptığı yuvarlak masada oturduğunu görüyorum. Buzdolabıyla dolaplar arasında duvara yaslanmış, tıpkı buraya son gelişimde olduğu gibi.

"Ford Landry," diyor başını sallayarak. "İçeri gelin."

Mutfak sanki zamanda geriye gidiyormuşum gibi görünüyor. Her şey yıllar önce olduğu gibi duruyor; neredeyse bir zaman kapsülü.

Gözlerimi kapattığımda Ellie'nin annesi Gloria'nın ocağın başında durduğunu görebiliyordum. İçinde pişen rostosunun kokusunu alabiliyordum.

ve sağ tarafımdaki tezgâhta açılmış ev yapımı turta hamurlarını görüyorum.

Buzdolabının yanındaki sandalyeye oturdum. "Nasılsınız Bay Pagan?"

Elini havada sallayarak homurdanıyor. "Sakın 'Bay Pagan' saçmalığına başlama."

"Özür dilerim," diye sırıtıyorum. "Nasılsın Bill?"

Bir süre cevap vermiyor, sadece önündeki televizyona bakıyor. Sonunda bana bakıyor ve kendi sorusuyla cevap veriyor. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "Ellie iyi olduğunu söylüyor." "Evet, ama ona her şeyi anlatmıyorum."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Daha fazla bilgi için baskı yapmalı mıyım? Şaka mı yapıyor? Bilmiyorum. Okuması zor bir adam ve ben gideli uzun zaman oldu.

"Dünyayı geziyor musun?" diye soruyor.

"Bir kısmını gördüm," diye itiraf ediyorum.

"Bugünlerde haberlerde gösterdikleri kadar kötü mü?"

"Bir kısmı. Bazı kısımları değil." Bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum. "Yine de evde olduğum için mutluyum."

Başını sallıyor, beni içine alıyor. "Sen gittiğinde Ellie oldukça üzgündü."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu konuşmanın gerçekleşebileceğini tahmin ediyordum ama sanırım er ya da geç gerçekleşecek. "Bunun için özür dilerim efendim. Bunca yıldır içimi kemirdiğini söylediğimde bana güvenin."

"Eminim öyledir."

"Keşke olayları farklı şekilde ele alsaydım."

"Genç ve aptaldın. Ama bugünlerde ikisinden biri olmadığından şüpheleniyorum."

"Genç olmadığıma adım gibi eminim," diye gülüyorum. "Umarım aptal değilimdir."

Başını bana doğru eğdi. "Burada oturuyorsun. Bu bana çok aptal olmadığınızı gösteriyor." Televizyonuna geri dönüyor.

bir süreliğine. "Biliyor musun, uzun zaman önce ilk geldiğinde sana inanmamıştım. O süslü kamyonetinle gelmiştin, şık giyinmiştin ve düzgün konuşuyordun. Niyetinin pek iyi olduğunu düşünmemiştim."

"Bunu hatırlıyorum," diye kıkırdıyorum. "Bana gerçekten bir şans vermeden önce bir süre işleri zorlaştırdın."

"Sana sadece Gloria yüzünden bir şans verdim," diye itiraf ediyor. "O her zaman yakışıklı erkeklere bayılırdı. Ne de olsa beni böyle elde etti."

İyi bir kahkahanın tadını çıkarıyoruz. Kumandayı aldı ve sesi kıstı.

"Onu özlüyorum," diyor usulca. "Her sabah uyandığımda onun etrafta dolaşmasını dinliyorum."

Gözlerine musallat olan acıyı izlerken göğsüm sıkışıyor. Kendimce bir ilişki kurabiliyorum çünkü ben de Ellie için böyle hissediyorum. Onunla onlarca yıl birlikte olduktan sonra onu kaybetseydim nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum.

Beni hazırlıksız yakalayan bir ciddiyetle bana bakıyor. "İyi bir karakter yargıcıydı. Ve seni severdi, Ford."

"Ben de onu sevdim, Bay Pagan."

Adresimi unutuyor, aklı başka bir şeye odaklanmış. Ona hiç benzemeyen bir hareketle masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Bu sefer bir süre daha buralarda olacak mısın?" diye soruyor. "Planım bu," diye nefes alıyorum, ne demek istediğinden emin olamadan.
ulaşmaya çalışıyorum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Elini çekti, gözlerinde bir kararlılık vardı. "İlk seferinde gitmiş olman muhtemelen hâlâ burada olmamın tek nedeni."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çok kısa bir süre içinde," diyor, kelimeler açıkça yanıyor, "Ellie'yi terk ettin. Sonra annesi hastalandı ve ikimizi de terk etti. Artık sahip olduğu tek şey benim."

Cesaretini ve gururunu toplayarak başka tarafa bakıyor. Geriye yaslanıyorum, ona kelimenin tam anlamıyla alan açıyorum. İkiyle ikiyi bir araya getirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Başım dönüyor.

"Doktorlar kanserin geri döndüğünü söylüyor," diyor boğazını temizleyerek. "Ellie'ye söylemedim ve söylemeyeceğim de."

"Ama Bill-"

Başını kararlılıkla sallıyor. "O mutlu. Artık dükkânı var ve işler yolunda gidiyor," diye iç geçiriyor. "Ben yoruldum. Bütün o saçmalıkları tekrar yaşamak istemiyorum. Ve onun da beni buna zorlaması gerektiğini düşünmesini ya da herhangi bir şekilde bu konuda suçluluk duymasını istemiyorum. Onun burada olmasını, zamanını boşa harcamasını, yapacağını bildiğim gibi benim üzerime titremesini istemiyorum."

"Bu onun seçimi değil mi?"

"Hayır," diye bağırıyor. "O benim." Bana öyle bir bakıyor ki geri adım atıyorum. "Doktora ilacın işe yarayıp yaramayacağını sordum ve muhtemelen yaramayacağını söyledi. Dördüncü evre ve ben yaşlıyım, hepsi bu."

"Gerçekten özür dilerim," diyorum, kendimi tam bir aptal gibi hissederek. Söyleyecek daha iyi bir şeyim olmalıydı ama bunu beklemiyordum. Hem de hiç. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben sadece ..." Tekrar boğazını temizliyor. "Ellie'nin iyi olacağını bilmem gerekiyor. Önemli olan tek şey bu ve garanti edemeyeceğim tek şey de bu."

Yutkunmaya zorluyor, sert sesindeki yoğun duyguyu bastırmaya çalışıyor. Birbirimize bakmıyoruz çünkü hangimizin önce kırılacağından emin değilim.

Benden ne istediğini biliyorum ve bırakın beni, herhangi birinden bunu istemek için gereken cesareti hayal bile edemiyorum. Bir keresinde onu terk eden adam.

"Her gün burada konuşacak kimsem olmadan oturuyorum," diyor sessizce. "Her şeyin gitmesine izin verdim. Arkadaşlarım uğramaz oldu. Kahretsin, artık postalarımın peşinden bile gitmiyorum. Sanki sakat biriymişim gibi verandaya getiriyorlar." Yaşlı belalının gözleri yaşarıyor ve bu benim gözlerimin dolmasına neden oluyor. "Sadece oturuyorum

ve ben gittiğimde ona ne olacağını merak ediyorum. Çünkü o ..." Hıçkırıklarını bastırıyor.

Şimdi masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyan benim. Elimin altında titriyor, teni gevşek ve benimkine karşı serin.

"Çok inatçıdır," diye sinirli bir şekilde gülüyor. "Tıpkı benim gibi inatçıdır. Zorlandığında, sadece onun kalbine ve bana Gloria'yı hatırlatan gözlerine odaklanıyorum."

"Annesine çok benziyor," diyorum elimi çekerek. "Ama onu o yapan içindeki senin parçaların."

Elini yüzüne silerek sırıtıyor. "Sana kızgın olduğunu biliyorum ve az önce kucağına bir sürü bok attığımı da biliyorum. Sen kapıdan içeri girerken bu işe atlamam doğru olmazdı."

"Bu konuşmayı yapacak kadar beni düşündüğünüz için onur duydum."

"Bunu yapabileceğim tek kişi sensin."

"Bu benim için dünyalara bedel efendim," diye neredeyse fısıldıyorum.

"Geri döneceğini umuyordum. Bunca yıl sonra bile umutlarımı sana bağlamıştım."

"Benimkini ona tutturmuştum," diye sırıtıyorum.

Sanki sahtekârlığın ipucunu bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerimi arıyor. Sonunda plastik bir bardaktan uzun bir yudum alıyor.

"Bay Pagan-Bill," diye düzeltiyorum kendimi, "Biliyorum, bu çok sıra dışı görünebilir..." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ellie'nin her zaman ona göz kulak olacak biri olacağına dair size söz veriyorum."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Öyle olmasaydı sana söz vermezdim."

Vücudunu terk eden rahatlama açıkça görülüyor. Omuzları düşüyor ve bir an için sandalyesinden kayabileceğini düşünüyorum. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin Ford." Bir yudum daha alıyor, bu kez fincan biraz titriyor.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Varlığımın her zerresiyle. Aslına bakarsan," diyorum sandalyemde biraz kıpırdanarak, "onu bir noktada benimle evlenmeye ikna edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Bu şekilde mi düşünüyorsun?"

"Onu ilk gördüğüm andan beri bu şekilde düşünüyorum. Bunu yıllar önce yapmalıydım, ama dediğiniz gibi 'genç ve aptal'. Senin için sorun olur mu? Yani, bir plan yapmam lazım yoksa sırf bu yüzden hayır diyecek." Gülüyorum.

Büyük Kanyon kadar geniş bir gururla gülüyor. "Kulağa doğru geliyor." Elini uzatıyor ve ben de elimi tutuyorum. "Eğer iş o noktaya gelirse, seni kutsuyorum. Ve umarım öyle olur."

"Ben de."

"Senden bir konuda daha söz isteyebilir miyim?"

"Kesinlikle."

"Lütfen ona hastalığımdan bahsetme."

"Peki efendim," diyorum ihtiyatla.

El sıkışıyoruz ama mutfak masasında basit bir tokalaşmadan çok daha derin bir şey değiş tokuş ediyoruz.

Bill boğazını temizliyor. "Son zamanlarda balık tuttun mu?"

Koltuğuma geri yerleşiyorum ve onu bir süreliğine hayatından uzaklaştıracak bir hikaye buluyorum.

Ellie

"ELLIE! Seni görmek isteyen bir teslimatçı var!"

Violet'in sözleri Halcyon'da çınlıyor ve boşlukta sersemlerken beni şaşırtıyor. Bu düzenli olarak yaptığım bir şey değil; çoğu zaman tamamen elimdeki işe odaklanıyorum. Sanırım çoğu zaman Ford'la geçirdiğim birkaç günün ardından gelmiyorum.

Son birkaç gün inanılmazdı ve sadece seks için değil, ilk resmi randevu gecemizden beri her gün işe geç kalmamın nedeni bu olmasına rağmen. Tatlı, düşünceli, olmasını isteyebileceğim her şeydi.

Başka biri olsaydı, çok fazla çabalıyor olurdu. Ama bu Ford. Silahsız gülümsemesi ve onu bir kalkan gibi saran özgünlüğüyle, benim mutlu olmamı istemesinden başka bir anlam çıkarmanın yolu yok.

Ağzımdan çıkan kelimeler ve yaptığım şeyler birbirini tutmuyor. Ona ertesi gün onu göremeyeceğimi söylüyorum çünkü görmemem gerektiğini biliyorum. Ama o öğle yemeği için mesaj attığında parmaklarım sadece üç küçük harf yazıyor. Ben çıkmaya hazırken dükkana geldiğinde arabasına biniyorum. Çok hızlı bir şekilde çok derine indiğimi ve muhtemelen beni kıçımdan ısıracağını biliyorum, ama şu an için deniz gözlüğü giyiyorum ve en iyisini umuyorum.

Köşeyi dönünce gülmeye başladım. "Bu benim için mi?"

"Sen Ellie Pagan mısın?"

"Öyleyim."

"O zaman bunlar senin için."

Kıkırdayarak eşyaları ondan alıyorum. Biri uzun diğeri kısa iki olta kamışı ve ağır bir olta takımı kutusu. "Teşekkür ederim."

O da gülüyor. "Tatlım, eğer balık tutmaya meraklıysan ve bunları gönderenle işler yolunda gitmezse, nerede çalıştığımı biliyorsun."

"Bunu unutmayacağım," diyorum ve el sallayıp binadan çıkarken başımı sallıyorum.

"Sana balıkçılık malzemeleri mi gönderdi?" Violet soruyor. "Bu eşsiz bir şey."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Bu Ford," diyorum basitçe. "Çok titizdir."

"Anlayabiliyorum," diye homurdanıyor. "Bir süredir böyle gülümsüyorsun. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu izlemek eğlenceliydi."

"Teşekkürler, Vi."

"Bir şey değil. Şimdi hayatta kalma ekipmanlarınızı arkaya koyun ve şu raf ünitesini taşımama yardım edin."

"Hemen döneceğim." Arka tarafa doğru yürüyüp hediyeleri duvara dayıyorum. Ama Violet'e yardım etmeden önce telefonumu çıkardım. İkinci çalışta cevap verdi. "Hey, sen."

"Selam güzel kız," diyor, sesi içimde hissettiğim aynı rahat neşeyle öpüşüyor. "Bugün nasılsın?"

"Az önce bir teslimat

aldım." "Öyle mi?"

"Ben yaptım. Görünüşe göre birisi beni açık havada biraz eğlenmeye götürmek istiyor."

"Bunu ifade etme şeklini sevdim," diye gülüyor.

"Ben de beğendim. Belki bunu gerçekleştirebiliriz."

Kağıtların taşınma telaşı telefona yansıyor ve başka bir adamın sesini duyuyorum.

"Gitmen gerekiyorsa, sorun değil," diye teklif ediyorum.

"Evet, öyle. Babam bazı aile meselelerini konuşmak için burada," diye iç geçiriyor. "Seni biraz sonra arayabilir miyim?"

"Tabii. İyi eğlenceler!"

"Açık havaya çıkana kadar olmaz," diye dalga geçiyor. "Yakında görüşürüz."

"Güle güle."

Köşedeki hediyelere son bir kez bakıp Violet'e yardım etmek için odadan çıkıyorum.

Ford

ÇİFTLİK, sadece herkes evdeyken olduğu gibi aydınlanıyor. Aslında mesele ışıklar değil, sanki hepimiz aynı anda aynı yerde olduğumuzda bir parıltı, bir heyecan oluyor.

Kamyonetimi Barrett'ın cipinin yanına park ettim. Dışarı çıkamadan bir mesaj aldım.

> Bu gece ailenle iyi eğlenceler. Ben sadece yeni balık yemlerime sarılacağım.
>
> Ben: İstersen gelebilirsin. Hemen gelip seni alacağım. Sadece söyle.
>
> Ben iyiyim. Teşekkürler. ;) Ben ve yemler biraz çöp televizyon izleyeceğiz.
>
> Fikrini değiştirirsen bana mesaj at.
>
> Atarım. Ama atmayacağım.
>
> Ben: Seninle dışarıda olmayı tercih ederim.
>
> Ben de. Yemler kokuyor. Şimdi git aile işlerini yap.
>
> Ben: Grr . . . Güle güle.

Hoşça kal. <3

Kamyondan indiğimde Troy'un lacivert takım elbisesiyle Barrett'ın cipinin yanında durduğunu görüyorum. Ordudan arkadaşım, şimdi Barrett'ın kişisel güvenlik görevlisi, beni görünce sırıtıyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu!" Hızlı bir sarılma için beni kendine çekti. "Nasılsın, Ford?"

"Ben iyiyim dostum. Sen nasılsın? Kardeşim sana nasıl davranıyor?"

"Her şey yolunda," diyor. "Hepimiz Vali Konağı'nın yeni rutinine alışmaya çalışıyoruz." Kahkahası ılık akşam havasına nüfuz ediyor. "Vali konağında çalıştığıma inanabiliyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın ki?"

"Sana borçluyum Ford," diyor, sesindeki tüm kahkahalar kaybolmuş. "Sen ve ailen olmasaydınız bana ne olurdu bilmiyorum."

"Sana işlerin yoluna girdiğini söylemiştim."

"Evet, ama bu şekilde değil. Hayatımı aldın ve bir anda tersine çevirdin. Ben sadece ... ... Her gün uyanıp takım elbisemi giyiyorum ve 'Ne oluyor lan?' diye düşünüyorum." diye gülüyor. "Bu gerçek dışı."

Merdivenlere yöneldim. "Graham'ın seni Barrett'tan önce bulmadığına şükret, yoksa bu konuşma çok ama çok daha farklı olurdu."

Çiftliğe girerken Troy gülüyor, sesi arkamdan geliyor. İçeri girip herkesin sesini duymak neredeyse Noel gibi hissettiriyor. Eskiden bunu çok yapardık. Şimdi herkes kendi başına yola çıktığı, farklı yerlerde yaşadığı, kendi taahhütleri olduğu için bunu yapmak daha zor.

"Hey, Ford!" Annem ellerini bir havluya siliyor ve beni iki yanağımdan öperek selamlıyor. "Nasılsın, yakışıklı?"

"Güzel. Burası çok gürültülü," diye gülüyorum ve Huxley'e bir kolumu uzatıyorum. Kollarını yanıma doluyor. "Nasılsın, Hux?"

"Ben iyiyim," diye sırıtıyor bana. "Lincoln'ün bebeğini gördün mü?"

Arrows şapkasını gözlerinin üzerine çekerek gülüyorum. "Güldüm. Çok tatlı, değil mi?"

"Evet." Huxley odanın bir ucundan diğerine geçip annemin ona aldığı dev bir pufun üzerine oturuyor ve bir tür elektronik eşya alıyor.

Mutfağa doğru giderken odayı gözden geçirdiğimde Camilla dışında herkesi görüyorum.

"Hey!" Barrett beni selamladı. "Kahretsin, Ford. Sanırım seni her gördüğümde biraz daha büyüyorsun."

"O da öyle dedi," diye geveliyor Lincoln.

"Ve bazı şeyler asla değişmez," diye gülerek bize katılıyor Alison. Bana hızlıca sarılıyor. "Nasılsın?"

"Güzel. Sen nasılsın? Atlanta'yı hissediyor musun?"

Abartılı bir nefes verirken gözleri parlıyor. "Kabullenmesi çok zor. Ve şimdi onun düşüncesiyle ..." Barrett'a bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, sorun değil," diyor ve gülümseyerek onu yanına çekiyor. "Başkanlık meselesi hakkında konuşmalar ciddileşiyor."

"Yapacak mısın?"

Alison'a bakıyor. "Bunun hakkında konuşuyorduk. Bu kesinlikle cevaplayabileceğin bir soru değil, anlıyor musun? Bu arada, sakıncası yoksa seninle daha sonra bu konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Elbette."

"Hey, oğlum." Babamın eli omzumda. "Seni gördüğüme sevindim."

"Merhaba baba." Döndüğümde Ryan'ı diğer koluyla kucakladığını görüyorum. Parlak mavi bir battaniyenin içinde babama sarılmış, olabildiğince huzurlu görünüyor. Bu alışık olmadığım bir manzara - ailemizin imparatorluğunun başı olan sert babam bir bebeği kucağına alıyor.

"Ne?" diye sorar.

"Sadece birazcık..."

"Seni bir bebekle görmek garip," diye bitiriyor Barrett. "Hem de Lincoln'ün bebeğiyle." Kıkırdıyor. "Küçük kardeşimizin kendi bebeği olduğunu hayal etmek hâlâ zor."

"Benim aletim gayet iyi çalışıyor," diyor Lincoln, küçük çemberimize katılarak. "Siz ikiniz hemen işe koyulun ve erkekliğinizi kanıtlayın."

Alison kızararak, "Sanırım bu konuşmayı bırakacağım," diyerek kendini Barrett'tan uzaklaştırıyor.

"Neden? Bebeğimi doğurmak istemiyor musun?" Barrett onunla dalga geçiyor. "Söylediğin bu değildi-"

"Barrett! Lütfen," diye iç geçiriyor, gözleri kocaman açılmış, susması için yalvarıyor. Onun tepkisi hepimizi güldürüyor.

"Terbiyeli ol," diye uyarıyor babamız

büyüğünü. Lincoln Ryan'a uzanıyor.

"O gayet iyi, Linc," diyor babam. "Evet,

ama onu tutmak istiyorum."

Babam yüzünü buruşturuyor ama Ryan'ın gitmesine izin veriyor. "İçinizden biri sırf bir tanesini kucağıma alabilmek için daha fazla çocuk yapacak."

İleri geri konuşmaya, şakalaşmaya ve takılmaya devam ediyorlar ama ben müsaade istiyorum. Mutfaktaki Sienna ve Danielle'e el sallayarak arka verandaya gidiyorum.

Hafif bir esinti verandanın etrafındaki eğrelti otlarını dalgalandırıyor, salıncak ileri geri rahatça hareket ederken zincirinde gıcırdıyor. Arkamdaki evin karmaşası bir yana, burası kesinlikle sakin.

İşte bu yüzden burası gezegendeki en sevdiğim yer. Dünyanın sesini kısabildiğim, hayatta olup bitenlerin anarşisini görmezden gelebildiğim ve sadece düşünebildiğim bir yer.

Salıncakta otururken ve hissettiklerimi birbirinden ayırmaya çalışırken kalbim ağırlaşıyor. Ailemin bebek sahibi olmakla ilgili konuşmalarını duymak, babamın Ryan'ı kucağına aldığını görmek, evdeki tüm sevgiyi hissetmek inanılmaz bir duygu. Sanki tüm parçalar olması gerektiği gibi birbirine uyuyor. Benimki hariç hepsi.

Sadece birkaç hafta önce, bekar olmaktan memnundum. Orada burada bir ganimet çağrısı yeterliydi

beni tatmin etti. Belki de hayatımdaki çatlağı, tatmin edilmemiş çatlağı hissettim ama Ellie'yi tekrar görene kadar ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

Birlikte olduğumuzda, aramızdaki her şeyin yoluna gireceğinden umutluyum. Beni uzaklaştırmaya çalışsa bile, o kadar organik, o kadar doğru geliyor ki, olması gerektiği gibi biteceğinden eminim.

Ama ya öyle değilse? Ya bana her şeyin yavaşlamasını istediğini söylerken ciddiyse?

Tuhaf, şu anda hayatım olarak görebildiğim tek şey onunla geçirdiğim anlar. Eğer o katılmamayı seçerse bu vizyona ne olacak?

"İyi misin?" Graham verandaya çıkar ve parmaklıklara yaslanır. Çimenlerin üzerinden dışarı bakıyor.

"Evet."

"Güzel." Yüzünü bana döndü. "Seninle bir şey konuşmam gerek."

"İkinizle de bir konuda konuşmak istiyorum." Barrett köşeyi döner ve Graham'ın yanında durur.

"Devam et," diye iç geçirdi Graham. "Buraya gel ve yönetimi devral. Burası Vali'nin konağı değil, biliyorsun. Burada kontrol bende."

"Keşke" diye gülüyor Barrett. "Daha önce sana Başkanlık için aday olabileceğinden bahsediyordum, Ford."

Graham bir adım geri çekilir. "Yani bu gerçek bir değerlendirme mi?"

Barrett omuz silkiyor. "Belki. Dürüst olmak gerekirse o kadar ileri gitmek isteyip istemediğimden emin değilim."

"Alison ne diyor?" Ben soruyorum.

"Ne yapmak istersem destekleyeceğini söylüyor," diye gülümsüyor. "Ama bilemiyorum. Bu herkesten çok şey istiyor.
. siz de dahil."

"Bu bizi nasıl etkiliyor?" Ben soruyorum.

"Birincisi, gittiğin her yerde incelemeye tabi tutulacaksın. İkincisi, senin de bir parçası olmanı isterim.

güveniyoruz. Özellikle de Nolan'ın ihanetinden sonra kimseye güvenmiyorum."

Graham kaşlarını çatar. "Anlıyorum. Ama Washington'ın evrendeki en az güvenilir insanların ülkesi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Barrett gülerek, "Evet," diyor. "Sizden sadece bunu düşünmenizi ve ne düşündüğünüzü bana bildirmenizi istiyorum."

"Tamam." Graham'a bakıyorum. "Senin sıran."

"Bu öğleden sonra arabama el konulması için aşağı inmem ve arabamı almam gerektiğine dair bir telefon aldım."

"Ne?" Barrett kaşlarını gökyüzüne kaldırarak soruyor. "Ne oldu?"

"Açıkçası arabamın olması gereken yerde olduğunu ve Mallory'ninkinin de öyle olduğunu teyit ettim. Şehir merkezini aradım ve Camilla'nın arabası olduğunu öğrendim."

Barrett ve ben bakıştık.

"Küçük kız kardeşimiz Davis Caddesi'nde koşturup duruyor. En azından arabası öyle."

"Aşağıda ne halt ediyor?" diye sordum. "Davis'te beladan başka bir şey yok."

"Evde mi?" Barrett soruyor. "Bu gece burada değil."

"Burada değil çünkü beni görmek istemiyor." Graham diyor ki. "Anneme hasta olduğunu söylemiş ama hepsi benden kaçmak içinmiş."

Barrett'a yer açmak için salıncakta yana kayıyorum. "Kendisinin ya da arabasının neden orada olduğuna dair makul bir açıklama yaptı mı?"

"Bana aslında yetişkin bir kadın olduğunu ve kendi işime bakmam gerektiğini söyledi," diye sırıtıyor Graham. "Yetişkin kadınların genellikle erkek kardeşlerinden harçlık istemeleri gerekmediğini belirttim."

"Bahse girerim iyi gitmiştir," diye gülüyor Lincoln, dışarıda bize katılırken. "Swink, Swink, Swink. O kötü yola düşmüş iyi bir kız. Bu hoşuma gitti."

"Ben hep Sienna olacağını düşünmüştüm," diye not düşüyorum.

"Benim ne olacağımı düşündün?" Sienna evin yan tarafından merdivenleri tırmanıyor. "Ve sakın sana

"İlk çocuk sahibi olanın ben olacağımı düşünmüştüm çünkü bu hiç komik değil." Lincoln'ün koluna yumruk atarken hepimiz gülüyoruz. "Ben de diyordum ki, senin bu ailenin çürük yumurtası aile." Ona gülümsedim. "Ama şu haline bak, hepiniz Bayan İki Ayakkabılı Güzelsiniz."

"Kıçının tekmelenmesini ister misin, Ford?" "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır, ama bunu yapabilecek birini tanıyorum," diye şarkı söylüyor. "Ve adı göbekle kafiyeli."

Barrett'ın çenesi düşer. "Ellie? Ne kaçırdım ben?" Lincoln'e bakar. "Bunu bana söylememeyi mi başardın? Bana her türlü aptalca şeyi söylüyorsun ve bunu mu kaçırıyorsun?"

"Bugünlerde biraz meşgulüm," diye alay ediyor. "Bir bebeğim var, biliyorsun."

"Elimizdeki konuya odaklanalım," diye yalvarıyorum Graham'a bakarak. "Bize bir plan ver çünkü hepimiz bir planın olduğunu biliyoruz."

"Aracın bulunduğu adres bir bar ..."

Sienna dikkatimizi çekmek için yüksek sesle iç çekiyor. "Çocuklar, onu rahat bırakın."

"Bunu yapmak zor," diye irkildi Lincoln. "Hepinizin küçük sır saklayıcıları olmaya karar verdiğinizi düşünürsek."

"Evet. Bize neler olduğunu anlatın, biz de konuyu kapatalım," diyor Graham.

"Yapamam," diye somurtuyor. "İkiz gizliliği üzerine yemin ettim."

Kardeşlerim ve ben birbirimize bakıyoruz, yüzlerimizde yavaş bir sırıtma beliriyor.

Sienna gözlerini kocaman açarak, "Bu bakıştan nefret ediyorum," diyor. "O iyi çocuklar. Endişelendiğinizi biliyorum ama sorun yok. Söz veriyorum."

Barrett ve ben ayağa kalkıyoruz, Graham eve doğru dönüyor ve Lincoln başıyla onaylıyor. Hepimiz arka kapıya yöneliyoruz.

"Nereye gidiyorsunuz?" Sienna arkamızdan sesleniyor.

Onu görmezden geliyoruz. Eve girerken kızlar ve babam bize deliymişiz gibi bakıyorlar.

"Neler oluyor?" Babam soruyor.

"Yapmamız gereken bir şey var," diyor Barrett. "Merak etmeyin. Troy bizi götürecek." Alison'a hızlı bir öpücük veriyor ve Huxley'e el sallıyor. "Birazdan dönerim, tamam mı?"

"Sorun değil," diye sırıtıyor, Ryan ona doğru sokuluyor. Barrett hareket etmeden önce, "Bu sana çok yakışmış," diye göz kırpıyor.

Ön kapıya doğru.

Lincoln boğazını temizler. "Dani'yle kalsam iyi olur."

"Hayır," diye güler Dani. "Kardeşlerinle gitsen iyi olur."

"Ama-"

"Ford," diye yalvarıyor. "Gitmesini sağla."

"Gidelim aşk çocuğu," diyorum, onu kafasından yakalayarak. "Hoşça kal de, Linc."

İkimiz de yere düşene kadar benimle mücadele ediyor. En iyi pozisyonu almak için manevra yaparken kollar ve bacaklar uçuşuyor.

"Çocuklar, sakın bir şey kırmayın," diye uyarıyor annem. "Bunu aştığımızı ve iyi kristali geri aldığımızı sanıyordum!"

"İstifa ediyorum!" Lincoln kolunu arkasından bükerken bağırıyor. "İstifa ediyorum. Siktir, Ford!" diye gülüyor.

Sırt üstü yuvarlandım, nefes nefese kalmıştım. Gülüşerek yan yana uzandık.

"O ikisinden sen sorumlusun," diyor babam Graham'a. "Onları tek parça halinde geri getir."

G, Linc ve bana elini uzattı ve bizi yukarı çekti.

"Bu gece yoga yapacağımızı sanıyordum?" Mallory suratını asarak kollarını Graham'a doluyor.

"Eve gittiğimde," diye söz veriyor Graham.

"Ama ..."

"Hey, Mal?" Lincoln'ü kapıya kadar takip ederek sesleniyorum. "Ellie saçmalığının karşılığı bu işte."

"Ford!" diye sızlanıyor.

Sienna ses tonunda biraz panikle, "Mallory'ye katılıyorum," diyor. "Baba! Burada kalmalarını sağla."

"Onlar yetişkin insanlar," diyor babam. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Mallory'ye bakıp göz kırpıyorum, bu onu daha da sinirlendiriyor. "Hadi, G! Çocuklarla dışarıda bir gece!"

Ford

Lincoln cipin ön koltuğundan gülerek, "Sena beni havaya uçuruyor," dedi. "Cevap vereyim mi yoksa görmezden mi geleyim?"

"Onu görmezden gelin," diyoruz hep bir ağızdan.

Graham, "Eğer bu işte suç ortağı olmak istiyorsa, biraz da o üstlensin," diyor. "Sienna'nın tek yapması gereken bana ne yaptığını söylemekken Swink ve onun saçmalıkları için o kadar çok zaman harcadım ki."

Lincoln, "Belli ki bir erkek," diye belirtiyor.

Troy'un dikiz aynasından gözlerini yakalayarak, "Belli ki hakkında çıldıracağımızı bildiği bir adam," diyorum.

"Kefalet parasına ihtiyacım olacak mı?" diye soruyor.

Camilla'nın arabasının çekildiği bara doğru son sağa dönüşünü yaparken kıkırdıyoruz.

Troy bana bakarak, "Senden tek bir şey istiyorum: Barrett'in sıkışmasına izin verme," diyor. "Eğer ortalık karışacaksa, en azından önce Vali'yi oradan çıkarmama izin verme nezaketini göster."

Arabayı, üzerinde soluk kırmızı bir ışıkla kısmen aydınlatılmış bir dizi harf bulunan eski bir tuğla binanın önüne çeker. Sanki bir çöplük gibi görünüyor.

Davis Caddesi. Hepimiz SUV'den inerken, önümüzde uzanan manzaraya bakıyoruz.

"Camilla'nın burada ne işi var?" Lincoln Graham'a döner. "Doğru yere geldiğinden emin misin?" G ona bir bakış fırlatır, gerçekleri ikinci kez tahmin ettiği için onu azarlar. Lincoln omuz silkiyor ve içeri giriyor. Hepimiz arkasından takip ediyoruz.

Onu.

Altın Oda, öğrendiğimize göre bu güzel mekânın adı pek de uygun değil. Altın ya da pahalı ya da hatta "oda gibi" hiçbir şey yok.

Uzun bir bar duvarın ortasından sağa doğru uzanıyor, sütunlar binanın ortası boyunca tavanı tutuyor. Ucuz plastik sandalyeli masalar, arka taraftaki küçük bir alan dışında boş alanın çoğunu kaplıyor. Bu alan birkaç bilardo masası ve duvarları seksenli yılların tarzında kaplanmış gibi görünen derme çatma bir dans pisti için ayrılmış.

"Sence Cam striptiz yapmaya mı başladı?" Lincoln, bir bölmenin arkasında bulunan yarı gizli striptiz direğine başıyla işaret ederek şaka yapıyor.

Onu arkadan ittim ve birkaç metre ileri fırlamasına neden oldum.

"Sadece şaka yapıyordum," diye gülüyor. "Eminim Graham onu bundan uzak tutacak kadar para verecek kadar lütufkârdır."

Yavaşça bara doğru ilerliyoruz. Mekânda sadece birkaç müşteri var. Dağılmışlar, bazıları masalarda, birkaçı da tezgahın en ucunda.

"Hadi bir şeyler içelim, olur mu çocuklar?" Barrett önden gidiyor ve barın sonundaki tabureye oturuyor. Biz de onun solunda sıraya girip kel kafalı barmenin bize doğru gelmesini bekliyoruz. Bizi gördüğü kesin. Ayrıca bizi bilerek bekletiyor.

"İşte bahşişi gidiyor," diye mırıldanan Lincoln omzuma bir darbe daha indirdi.

Troy ön kapının yanında dikkat çekmeden duruyor.

"Size ne getirebilirim?"

Dönüp Nate'i görüyorum, eğer isim etiketi doğru okunuyorsa, dördümüzün arasına bakıyor. Gözleri değerlendiriyor, burada ne yaptığımızı anlamaya çalışıyor.

"Dört shot tekila," diyor Lincoln. "Hiç Patrón var mı?"

Nate, Lincoln'e "Gerçekten mi?" der gibi bir bakış attı. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak arkasındaki dolaba döner. Birkaç saniye karıştırdıktan sonra bir şişe çıkarır ve üzerindeki toz tabakasını üfler. "Evet."

Lincoln, "Bunu alacağız ve sağımdaki pisliğe de bir duble vereceğiz," diyor.

"Siktir git," diye gülüyorum. Ama ben siparişi değiştiremeden Nate bardan aşağı indi.

"Tekila, Lincoln? Gerçekten mi?" Barrett soruyor. "En son ne zaman tekila içtiğimi biliyor musun?"

"Bugünlerde düzgün bir politikacı olman benim suçum değil," diye göz kırpıyor Lincoln. "Ayrıca, Ford ve Graham'ın mahvolmasını görmek istemiyor musun?"

"Boku yemeyeceğim." Graham Lincoln'e bir bakış fırlatır. "Şimdi odaklanın çocuklar. Hadi biraz ... ne diyorsun buna, Ford?"

"Keşif. Bir keşif görevindeyiz."

Shot bardakları her birimizin önüne konuyor, Barrett biraz taşırıyor. Lincoln şişenin önünde bırakılmasını istediğinde Troy endişeli görünüyor.

İçkilerimizi kaldırıyoruz ve aynı anda ateş ediyoruz. Aşağı inmek o kadar da kötü değil, ama ağzını açtığında ateşi unuttum.

"Ugh," diyorum dudaklarımı yalayarak. "Bu boktan nefret ediyorum."

"Kanını temizler," diye gülüyor Lincoln. Graham'ı işaret ediyor. "Bir tane daha ister misin?

"Roma'dayken . . ." Bardağını uzatır ve Lincoln tekrar doldurur.

"Siktir et." Barrett kendisininkini de doldurmak için uzatıyor. "Biraz da Ford'a ver. Onu dışarıda bırakma."

"Onu asla dışarıda bırakmam," diye sırıtıyor. "Bombalanmasını istediğim kişi o."

"İyi şanslar," diye homurdandım.

Berrak sıvı tekrar bardağı dolduruyor. Kardeşlerim kadehi dudaklarıma götürmemi beklerken içim burkuluyor. İlkinden biraz daha iyi iniyor ama tadı hâlâ berbat. Ateşi tekrar hissettiğimde bardak barın tepesine çarpıyor.

"Pekâlâ. Şimdi işimize bakalım," diyor Barrett. Odanın etrafına bakıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Arkamızda loş ışıklı bir çıkış levhası var. Striptiz direğinin olduğu köşede, sıradan bir kapı var.

"Acaba nereye çıkıyor?" Gözlerimi o tarafa çevirerek söylüyorum. "Soldaki kapı. Pembe avizenin yanında."

"Özellikle burada olup olmadığını nasıl bilebiliriz?" Barrett soruyor. "Belki de burada bırakıldı ve başka bir yere gitti."

"Evet. Çünkü eğer biri seni alacak olsaydı, seçeceğin yer burası olurdu," diyorum alaycı bir şekilde. "Burada olmanın tek nedeni burada olmak."

Lincoln herkese bir kadeh daha dolduruyor ve bunu hiç düşünmeden içiyoruz. Gururlu görünüyor.

"Hey, Nate!" Lincoln sesleniyor.

Barmen bize doğru geliyor, sinirli görünüyor. "Ne oldu?"

"Birini arıyoruz," diyor Lincoln. "Hepimiz

öyle değil miyiz?"

"Hey! Bu iyiydi," diye gülüyor Lincoln. "Ama gerçekten öyleyiz. Kısa boylu, sarışın, yeşil gözlü. Tam bir baş belası."

"Bir çift büyük meme mi?" Nate, Lincoln'le göz göze gelebilmek için bara yaslanıyor. Ona meydan okuyor, buna hiç şüphe yok ve bizim kim olduğumuzu bildiği çok açık. Ve Camilla'nın kim olduğunu.

Lincoln sırıtıyor ama çenesinin titrediğini görebiliyorum. Hemen cevap vermek yerine hepimize birer içki daha doldurdu. Ben kendiminkini içiyorum. Göz ucuyla Graham'ın elindekini ittiğini görüyorum.

Nate itip kakıyor. "Burada bir sürü fahişe görüyorum. Bir süre sonra onları birbirinden ayırmak zorlaşıyor."

"Neden bir pislik olmak zorundasın, Nate?" Lincoln başını sallayarak sorar.

"Neden buraya gelip sorun çıkarıyorsun, Landry?"

İşte böyle, tüm kartlar masanın üzerinde. Koruduğumuzdan değil, ama bizim için bir şey varsa bile, şimdi uçuruma uçtu.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedik," diye araya giriyor Graham. "Sadece kız kardeşimizi arıyoruz."

Nate kollarını iki yana açarak, "Burada değil," diyor. "Onu görüyor musun?"

Barrett öne doğru eğilir ve Nate'e en iyi kampanya gülümsemesini verir. "Bela istemiyoruz. Sadece endişeliyiz."

"Neden?" Nate homurdanıyor. "Çünkü belki de senin küçük kardeş karanlık tarafa mı geçti?"

Graham sakince, "Biz öyle bir şey demedik," diyor.

"Belki de," diyor Nate, birkaç adım geride durarak, "küçük kız kardeşin sadece kendisine biraz gerçek bir penis verilmesinden hoşlanıyor."

"Yavaş. . ." Uyarıyorum.

Nate gülüyor. "Bunun kolay bir tarafı yok diyebilirim."

"Seni orospu çocuğu," diyorum, barın öbür ucuna doğru hamle yaparak. Ben ne olduğunu anlamadan Troy yanımda, Lincoln diğer tarafta.

Troy beni geriye doğru çekerek, "Gitme vakti geldi," diyor. Elinden kurtuluyorum ve ona iyi olduğumu belirten bir bakış atıyorum.

Nate sırıtıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı çocuklar?"

Lincoln birkaç banknotu yere çarpıyor ve bardağını üstüne oturtuyor. Gözlerimi ondan ayırmadan bir kadeh daha doldurup içiyorum. Bardağımı bara vurarak, içkimi siliyorum.

elimin tersiyle ağzıma vurdum. "Eğer onunla yatarsan, hepimizle yatmış olursun. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum," diye göz kırpıyor. "Şimdi oradaki bakıcını dinle ve Vali'nin Altın Oda'da oturduğu duyulmadan önce buradan defolup git. Bunu istediğini sanmıyorum, değil mi?"

Nate, Barrett'a bir bakış atarak, iyi yerleştirilmiş birkaç telefonla bu ziyareti bir halkla ilişkiler kâbusuna dönüştürebileceğini söyler.

"Gidelim," diyor Barrett.

Arkamı dönmeden önce hepsinin önümde sıralanmasını bekliyorum. Nate bana bakıyor.

"Bilirsin, gördüğün her şey elde ettiğin şey değildir." Kaşlarını kaldırıyor. "Kız kardeşin büyük bir kız, Landry. Kendi başının çaresine bakabilir."

Ellerimi barın üzerine koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Yapabilir. Yapamazsa da ben varım. Ben Vali değilim ve gazetelerde hakkımda ne yazıldığı umurumda değil." Gitmek için döndüm ama geri döndüm. "Eğer onun buraya girmesine izin verirsen, bilmeni isterim ki onun güvenliği ve refahından seni şahsen sorumlu tutarım. Anladın mı?" Nate'in gözlerinde bir şeyler değişti. Olduğunu görüyorum. Ben dönüp çok daha rahatlamış bir şekilde dışarı çıkmadan önce hafifçe başını salladı. Troy'un yüzündeki ifade.

Barrett arka koltuğa tırmanarak, "Hadi buradan defolup gidelim," diyor.

Altın Oda'ya son bir kez baktıktan sonra cipe atladım ve Çiftliğe doğru hızla yola koyulduk.

Ford

HODA not defterini kapatmadan önce son birkaç not alır. "Sanırım buldum Bay Landry. Teklifi şimdi göndereceğim." Ayağa kalkıyor, elbisesini düzeltiyor ve sırıtıyor.

"Ne?"

"Son birkaç gündür gerçekten mutlu görünüyorsun. Hepsi bu."

"Gerçekten mi?" Haklı olduğunu gösteren bir işaret olarak ona gülümsüyorum.

Fark etmiş olması beni çok eğlendirdi.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama umarım devam eder."

"Mutluluğuma bu kadar yatırım yaptığını bilmiyordum, Hoda."

Gülüyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Eğer mutluysan, hayatımı kolaylaştırıyorsun."

"Bu beni strese sokmak ve Graham gibi davranmak istemediğini söylemenin üstü kapalı bir yolu mu?" Şaka yapıyorum.

"Sen söyledin. Ben değil." Ofisine geri döner ve kapıyı usulca arkasından kapatır.

Telefonuma bakıyorum, cevapsız bir arama arıyorum. Cevapsız bir mesaj. Ellie'den gelen herhangi bir şey, ama hiçbir şey bulamadım.

Bir şeyler yapma umuduyla bilgisayarıma dönüyorum ki Hoda kafasını tekrar içeri uzatıyor. "Bay Landry? Sizi bu kadar çabuk rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Camilla sizi görmeye geldi."

"Oh," dedim şaşırarak. "Onu içeri gönder."

Dizüstü bilgisayarımın kapağı hızlı bir hareketle kapanıyor. Swink gün ortasında beni görmek için uğramaz. Aslına bakarsanız, bugünlerde hepimize oldukça nadir geliyor. Onun gelişi beni meraklandırdı. Ve endişelendiriyor.

"Hey, Ford," diyor, ses tonu sert. İçeri giriyor, annemizden yıllarca aldığı eğitim sayesinde duruşu mükemmel. Kardeşlerimiz arasında bana en çok benzeyen sarı saçlarını ensesinde toplamış.

"Bu bir sürpriz." Karşıma oturup zümrüt yeşili elbisesini düzeltirken onu izliyorum. Eski Camilla'ya, yani hain olmaya karar vermeden önceki Camilla'ya bir geri dönüş.

Ağır bir nefes bırakıyor. "Seninle konuşmaya geldim çünkü mantıklısın."

Sandalyemde arkama yaslanarak onu süzüyorum. Alnı kırışıklıklarla dolu, mavi gözleri pek sık takınmadığı bir ciddiyetle parlıyor.

"Mantıklı olduğum için mi? Eğer bana gelip mantığıma hitap ediyorsan bu eğlenceli bir konuşma olmalı." Ona doğru eğildim ve sırıttım. "Bu bana ne anlatıyor biliyor musun?"

"O ne Ford?"

"Bu bana, sattığın saçmalıklara beni Barrett, Graham ya da Linc'ten daha kolay ikna edebileceğini düşündüğünü söylüyor."

Çenesi gerildi. "Görünüşe göre yanılmışım. Sen de diğerleri kadar mantıksızmışsın."

"Biz mantıksız değiliz, Swink."

"Yani Altın Oda'ya gitmek mantıklı mıydı?"

Neredeyse bana dik dik bakıyor, bu da gülmememi zorlaştırıyor. Gösterişli etiketli bir elbise giymiş, benimle savaşmaya çalışan küçük bir şey. Onu ciddiye almak zor.

"Altın Oda'nın neyle tanındığı hakkında bir fikrin var mı?" Sırıtarak soruyorum. "Söyle bana, Zeki Olan, en çok mutlu sonlarıyla bilinen bir yerde takılmanın ne kadar akıllıca olduğunu."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun!"

Gülüyorum. "Haklısın. Çünkü oraya hayatımda sadece bir kez gittim. Bana biraz daha anlatmak ister misin, Cam?"

"Nereye gittiğim senin için önemli olmamalı. Ben yetişkin bir kadınım."

"Sen benim küçük kız kardeşimsin," diye uyarıyorum. "Elli yaşına geldiğinde de benim küçük kız kardeşim olacaksın. Anladın mı?"

"Sen de diğerleri kadar kötüsün!"

"Ne söylememi istiyorsun? Gidip yanlış insanlara mı bulaşayım? Davis'te takıl ve sana iyi şanslar mı dileyeyim?"

"Ne yaptığımı bildiğime dair biraz inanca ne dersin?" diye karşılık veriyor.

"Bunu yapmayı çok isterim. Gerçekten. Ama sen bu kadar ketumken G'nin araması çok zor-"

Ayağa fırlar. "Beni Graham'a bulaştırma!"

Sesindeki yükseliş içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Şımarıklığın sınırı beni yanlış anlıyor. Haklı ya da haksız olduğunu düşünmesi başka bir şey, ama hepimizin, özellikle de Graham'ın çizgiyi aştığını iddia etmesi başka bir şey.

Lanet olsun. İşte bu.

"Graham'dan başlamayalım mı?" Soğukkanlılıkla soruyorum. "Peki, tamam. Bu iyi bir şey. Ama senden alışveriş merkezine gidip o çok sevdiğin süslü etiketleri alabilmen için kimin kıçını yırtarak çalıştığını düşünmeni isteyeceğim."

İrkilir ve yavaşça koltuğuna geri düşer.

"Barrett, Lincoln ve benim hakkımda istediğini söyleyebilirsin ama Graham?" Dirseklerimi masamın kenarına dayayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Barrett, Lincoln ve benim hakkımda

Yaptığı ya da söylediği herhangi bir şeyin senin yararına olmadığını bir an bile düşünme. Kafanı kullan."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu benden başka kim bilebilir ki?"

Kıkırdamamın eğlenceyle pek ilgisi yok, daha çok hissettiğim hayal kırıklığını kontrol altına alma çabamla ilgisi var. "Oh, bilmiyorum. Çünkü biz senin aileniz. Çünkü dünyaya pembe gözlüklerle bakmıyoruz. Çünkü seni mutlu ve sağlıklı görmek dışında hiçbir etkileşimden kazançlı çıkmayız."

"İkisi de benim," diyor sinirlerini toparlayarak. "Aslına bakarsanız hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Keşke hepiniz beni her şeyden habersiz küçük bir kız olarak görmekten vazgeçseniz ve kendi kararlarımı vermem konusunda bana güvenseniz! Sanki Landry protokolüne uymadığımı ve bu yüzden birinin müdahale etmesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Müdahaleye ihtiyacım yok."

"Büyük bir kız gibi davranılmak istiyorsan Cam," diyorum gözlerinin içine bakarak, "bunu yapmaktan hepimiz mutluluk duyarız. Buna hazır olduğundan emin ol."

Sözlerim hedefine ulaştı. Sandalyesinde hafifçe geriye doğru düşüyor, gözlerindeki mücadele kayboluyor. Aklını tamamen kaybetmemiş olması beni biraz rahatlatsa da, küçük bir pişmanlık baloncuğunun oluşmaya başlamasına neden oluyor.

İç çekiyorum. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum." "Ne?" diye mırıldandı.

"Ailemizin etrafına bakıp ... hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum." Kelimeyi bulmakta zorlanıyorum, "... diğerlerinden farklı."

Bu onun dikkatini çeker. Kaşlarını çatarak sandalyesini düzeltti. "Buraya uyum sağlayamamak hakkında ne biliyor olabilirsin ki? Sen Ford'sun. Kahramansın. Ailemizin yüz akı olmaktan başka yanlış bir şey yapmamış olanımız?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Oh, Cam."

"Ne?" diye soruyor, kahkahalarıma katılarak. "Bu doğru. Barrett belediye başkanıyken bile annemle babamın endişelendiğini biliyorum.

bazı müfredat dışı aktiviteleri hakkında?" "Bunu söylemenin güzel bir yolu," diye göz kırpıyorum.

"Ve Graham kesinlikle babamın favorisi, ama o bile bazen G'nin yanlış karar vereceğinden ya da çok fazla çalıştığından endişeleniyor. Ve Lincoln. . ."

Kahkahalarımız yeniden başlıyor, bunun bir açıklamaya ihtiyacı yok.

"Ama sen?" diye omuz silkiyor. "Sen Ford'sun, asker çocuk. Landry ailesinin gururu. Büyükbaba Landry'nin izinden giden ve onurlu bir yol izleyen. Ailemizin arkadaşlarına övgüler yağdırmasını dinleyerek yanlış bir şey yapmayan."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Hiç böyle düşünmemiştim, böyle olduğunu düşünmemiştim. Kesinlikle öyle hissettirmiyor. Hiç hissetmedim.

"Orduya kısmen başka ne yapacağımı bilmediğim için girdiğimi biliyor muydun?" Ona sordum.

Şaşkın bir bakışla cevap veriyor.

"Liseden mezun olduğumda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Babam beni iş dünyasına yönlendirdi. Graham ve benim birlikte çalıştığımızı, ofisinin tam ortada olduğunu hayal ettiğine yemin edebilirim." Gülüyorum. "Sonra Teksas'tan beyzbol bursu kazandım ve ne yapacağımı bilemedim."

"Sahip olmak için iyi sorunlar."

"Kendimi çok ... farklı hissettim," diyorum, kelimeyi ona geri vererek. "Kendimi her gün takım elbise giyerken, Graham gibi rakamları hesaplarken ve toplantılar planlarken göremiyordum. Öldürmek. Öldür beni. Şimdi."

"Ama şu anda yaptığın şey bu, değil mi?"

"Sayılır, ama aynı zamanda hayatımın çok farklı bir dönemindeyim, Cam. On yıl önce bundan nefret ederdim." Masamdan kalkıp ayağa kalkıyorum ve sandalyenin geriye doğru yuvarlanıp cama çarpmasına izin veriyorum. "Mesele şu ki, herkesin benden yapmamı istediği şeyi yapmak istemedim. Yapamadım.

Her gün beyzbol oynadığınızı hayal edin. Bunun ne anlamı var ki?"

Sırıtıyor. "Lincoln bir tane buldu."

"Linc güzel rafları olan birkaç bin tane buldu," diye gülüyorum. "Aferin ona. Onu mutlu eden şey buydu. Beni mutlu etmezdi." Aşağıdaki arabaların varış noktalarına ulaşmak için verdikleri mücadeleyi izlerken güneş içeri vuruyor ve tenimi ısıtıyor. "Bu aile çok hedef odaklı," diyorum, Cam'den çok kendime. "Her şey bir sonraki check-off noktası, bir sonraki seviye, bir sonraki dolarla ilgili. Bir süre bununla gerçekten zor zamanlar geçirdim."

Dönüp küçük kız kardeşimin bana baktığını görüyorum. Orada otururken çok genç görünüyor ve kaç yaşında olduğunu hesaplıyorum. Sonra onun yaşındayken nasıl hissettiğimi düşünüyorum.

O zamanlar kim olduğumu yeni yeni anlamaya başlamıştım. Ne istediğimi bilmek için yeterince şey görmüş, yeterince şey yapmış ve yeterince şeye maruz kalmıştım. Nelerden hoşlandığımı. Nelerden nefret ettiğimi. Eğer biri bana onun yaşındayken belli bir şekilde hissettiğim için yanlış olduğumu söyleseydi, çok kızardım. Tıpkı onun gibi.

Ben sorunlarımdan ve korkularımdan kaçtım. En azından o kendi sorunları için savaşıyor.

"Konuş benimle," dedim. "Neler oluyor?"

Ellerini kucağında sıkarken gözleri yere kayıyor. "Bir adamla tanıştım."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Tekrar bana bakıyor. "Sienna bir şey mi söyledi?"

"Sienna senin sırtını mezara dayamış." "O zaman nereden biliyorsun?"

"Bu benim ilk rodeom değil, Cam. Haftalar önce herkes bunu anlamıştı."

Yüzüne yayılan gülümsemeyle savaşıyor ve o zaman anlıyorum ki bu adamla hepimizin düşündüğünden çok daha derin bir ilişki içinde.

"Kim o?" diye sordum. "Fark etmez."

"Oh, önemli." Kaşlarımı çattım. "Onun adı ne?" "Bak-"

"Bunu neden yapıyorsun?" İçimi çektim. "Bana sadece adını söyle ki onun kim olduğunu anlayabileyim - yani sadece Camilla Jane Landry için değil, dünyanın geri kalanı için kim olduğunu."

Cesareti geri geldi. Gözlerini kısar. "Sana neden söylemeyeceğimi biliyor musun?"

"Bilmek isterim."

"Çünkü ona bir şans vermeyeceksin."

Ellerimi ceplerime sokup iç geçiriyorum. "O kadar kötü biri mi Cam?"

"Hayır. O harika biri."

"Ama çok fantastik olduğu için ondan hemen nefret mi edeceğiz?" İnledim. "Bununla başa çıkamam."

Sandalyemde geriye yaslanıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Ekran koruyucu şifreyi bekliyor. O konuştuğunda şifreyi girmeye başlıyorum.

"Ya sana onun bana karşı çok nazik olduğunu söylesem?" diyor yutkunarak. Tanıdığım herkesten daha tatlı olduğunu? Ya beni korumak için her şeyi yapacağını, senin gibi sadık olduğunu söyleseydim? Ya bir işadamı olsaydı ve ailesine bakmak için sıfırdan bir şirket kursaydı?"

Bunu düşündüm. "Kendim görmek için onunla tanışmak isterdim." "Ya buna hazır değilsem?"

"Cam . . ." Başımı öne eğiyorum. "Etrafı araştırıp ne bulabileceğime bakmayacağımı sana garanti edemem."

"Ford-"

"Ama," diyorum, ona bir bakış atarak, "sana söz veriyorum, karşılaştığımız zaman ona şüpheyle yaklaşacağım."

Bu onun gözlerini parlatıyor. "Yapacak mısın? Gerçekten mi?"

Yenilgiyi kabul ederken omuzlarım çöküyor. Doğal eğilimim şu anda ona deli-ağabey gibi davranmak, ama daha iyisini biliyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum. Onun yanında birine ihtiyacı var, renklendirmek istemenin nasıl bir şey olduğunu bilen birine.

çizgilerin biraz dışında. Biri ona protokolü çiğnemesinin doğru olduğunu söylesin.

"Sana iyi davrandığı sürece-"

"Öyle!"

"Ve sizi tehlikeli ya da yasadışı bir işe bulaştırmaz-"

"O bunu yapmaz, Ford."

"O zaman onunla açık fikirli bir şekilde tanışacağım. Yakında," diyorum ona uyarıcı bir bakış atarak. "Onunla yakında tanışacağım."

"Yakında. . ish," diye cevap veriyor. Masamın etrafında dolanarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Mantıklı olanın sen olduğunu biliyordum."

"Bu doğru olabilir," diyorum ona. "Ama bir şeyi daha unutma, Cam."

"O da ne?"

"Onu ilk öldüren de ben olacağım."

Sanki oyun oynadığımı düşünüyormuş gibi kıkırdıyor ve neredeyse kapıya doğru zıplıyor. "Benimle konuştuğun için teşekkürler, Ford."

"Ne zaman istersen," diye iç geçirdim.

"Bir şey daha var," diyor, eli kapı kolunda. "Kısmen başka ne yapacağını bilmediğin için ayrıldığını söyledin. Diğer sebep neydi?"

Omuzlarım düştü. "Başka bir günün hikâyesi, Cam."

"Yeterince adil. Sonra görüşürüz, Ford."

Graham'ın nasıl hissettiğini ilk kez anlıyorum.

Tanrıya şükür ben o değilim.

Ellie

Mesajına tekrar baktım.

Ford: Seni yedide alırım. Güzel bir şey giyme.

Saat yediye üç var, o burada değil ve ben onu görmek için ölüyorum.

Kapının çalındığını duyduğumda parmaklarım bilgi almak için klavyenin üzerinde uçuşmaya başlıyor. Onun olduğunu bilmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Hayatınızda olması gereken birinin olması her şeyi değiştiriyor. Sabahları biraz daha kolay çünkü onu görebilme ihtimalim var. Ne olursa olsun her zaman harika görünen bir adamı gördüğünüzde en iyi şekilde görünmek için zihinsel olarak kıyafetlerinizi hazırlarken çamaşır yıkamak o kadar da sıradan değil. Her dakika onu düşünmekle, söylediği bir şeyle ya da size bakışıyla değişebilir.

Dün sabahtan beri onu görmedim. Dün gece davet edildiğim ama katılmaktan çekinmediğim bir aile toplantısı vardı. Bugün cehennem gibi bir gündü.

İkimiz için de işte. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor ve bu sinir bozucu.

"Hey," diyorum daha kapı açılmadan.

Beni kelimelerle karşılamıyor, sadece derin ve yumuşak bir öpücük konduruyor, sanki temasa ihtiyacı varmış gibi, yoksa boğulabilirmiş gibi.

Kendimi geri çekip kıkırdıyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Son kırk dakikadır buraya gelmeye çalışıyorum," diye homurdanıyor. "Landry Security'nin yarın akşam düzenleyeceği etkinlikle ilgili bir sorun çıktı ve onların tarafındaki organizatör iflah olmaz biri."

"Bu berbat."

"Öyle. Ama şimdi buradayım ve her şey daha iyi," diye itiraf ediyor.

"Her şey değil," diye iç geçirdim. "Sadece sana mesaj atıyordum." "Ne için?"

"Aslında çok sabırsızdım," diye gülüyorum. "Ama açık giyinme talimatınız beni biraz şaşırttı. Zaten şık giyiniyorum, daha da şık giyinmek ..." Yüzümü buruşturuyorum.

"Giyinmeye devam edebilirsin ve sanırım bundan daha çok hoşlanırım."

Ses tonunda bir ima, gözlerinde küçük bir parıltı var ve ben bir adım geri çekiliyorum. Gömleğimin yakasını aşağı çekerek bir parça göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyorum ve "Böyle mi giyiniyorsun?" diyorum.

Ne olduğunu anlayamadan omzunun üzerinden geçiyorum, kahkaha çığlıklarım evi dolduruyor. Bir eli popomu sıkıyor, beni ona doğru sıkıca tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Yatak odasının kapısını göstererek gülüyorum. Birkaç saniye içinde ben sırt üstü yattım, o da üstüme çıktı.

"Tam olarak istediğin şey," diye sırıtıyor.

"Bir şey istediğimi hatırlamıyorum." Tırnağımı yüzünün yan tarafında gezdiriyorum.

Gözleri ısınıyor, adem elması o kadar seksi bir şekilde sallanıyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. Parmakları kotumun düğmesini ilikliyor ve

ayakkabılarım ve çoraplarımla birlikte aşağı kayıyor ve atılıyor.

Hava tenime değdiğinde serin, ama Ford'un soyunmasını izlerken ateşim yükseliyor. Tüm bu süre boyunca göz temasını koruyor ve kıyafetlerinden hızla kurtuluyor.

Tekrar üstüme tırmanırken, kollarımı boynuna doluyorum. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sana bakmak bile ön sevişme gibi," diye itiraf ediyorum. "Kahretsin, Ford."

Sırıtarak onu çevirmeme ve amımı sikinin üzerine oturtmama izin veriyor. Üzerimden yayılan ısıyı hissedebiliyorum, kalçalarımı hafifçe ileri geri sallarken ıslaklığım vücutlarımızın kaymasına neden oluyor.

"Sabırsızlanıyorum," diyor kalçalarını kaldırarak. Uzunluğunu avuçluyor. Kendini açıklığıma karşı konumlandırırken dudaklarımı yalıyorum.

"Seni içimde istiyorum. Seni o kadar derinde istiyorum ki-oooh!"

Tek bir ustaca hareketle içime kayıyor. Vücudum inanılmaz derecede dolu hissediyor, sanki her duyu organım en lezzetli şekilde boğuluyor.

"Böyle mi?" diye hırlıyor. "Evet."

İnleyerek başım geriye düşüyor ve saçlarımın uçları Ford'un kalçalarına çarpıyor. Ellerini kalçalarıma gömüyor ve ben de ileri geri sallanıyorum, yapabildiğim kadar çok temas arzuluyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, kalçalarımı yavaşça yuvarlayarak. "Burası cennet."

Kalçalarını kaldırıyor, bedenimin daha da derinlerine batıyor. Arkama uzanıp taşaklarını avuçladığımda ıslaklığımı hissediyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve başını yastıklara yaslıyor.

Yüzünde dans eden saf zevk ifadesini izleyerek onlara masaj yapıyorum. "İyi hissediyor musun?"

"Çok iyi."

Onu bıraktığımda beni sırt üstü çevirdi. Ayağım uçuyor, yatağımın başucundaki eşyaları deviriyor.

Masa. Yatağın üzerine dökülen küçük şekerlerin sesi odanın içinde çıngırdıyor.

Kıkırdıyorum, sert parçaların altıma girmemesi için hareket etmeye çalışıyorum. Nafile. Yaptığım her ayar, altımdan daha fazla yuvarlanmasına izin veriyor.

"Kahretsin," diye gülüyorum. "Bu bir tür ruh hali katili."

"Ruh halini bozmak için bu kadar mı gerekiyor? Sanırım seni istediğim yere geri getirmek için çalışmam gerekecek."

Kıpırdamadan uzanıyorum, her renkten bir parça şekeri metodik bir şekilde almasını izliyorum. "Kıpırdama," diye uyarıyor kırmızı olanı boğazımın çukuruna yerleştirirken. "Kıpırdama yoksa düşer."

Göğüslerimin arasına bir şeker daha yerleştirirken bana sinsi bir sırıtış fırlatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Hareketsiz kalmaya çalışarak

soruyorum. "Şşşt ..."

Mor bir şeker göğsümün hemen altına, sarı bir şeker de göbek deliğime yerleştiriliyor. Uğruna ölünecek bir sırıtışla, kalçalarımın tepesine turuncu bir tane koyarken tepkimi izliyor.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirirken nefesim daha da kesiliyor. Saçları dağınık, gözleri düpedüz günahkâr.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Kenara çekiliyor ve kapalı dudaklarımın tepesine yeşil bir tane yerleştiriyor. Tüm bu süre boyunca göz temasını koruyarak kendini şınav pozisyonunda aşağı indiriyor ve şekeri dudaklarımdan çekip alıyor. Pazılarını kavrıyorum, dokunuşumun altında kasların esnediğini hissediyorum.

Çenem tepki olarak gevşediğinde, bundan faydalanıyor ve diliyle ağzıma giriyor. Karşılık verdiğim bir hararetle öpüyor beni.

O geri çekilince suratımı astım.

"Güven bana," diye göz kırpıyor. Kendini tekrar alçaltarak boğazımın dibindeki şekerin üzerinde bir O harfi oluşturuyor ve onu ağzına alıyor.

Tıslıyorum, derin bir nefes çekiyorum. Meme uçlarım sertleşiyor, zirve yapıyor, ilgi için yalvarıyor. "Çok uzun sürmese iyi olur."

"Sabırlı olman gerekecek," diye uyarıyor, şekeri yutarken.

Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, her kıvrımımı ve kıvrımımı sıkarak ve öperek takdir ediyor. Kendini yeniden konumlandırırken sikinin bacağıma doğru sertleştiğini hissediyorum. Kukum tepki olarak kasılıyor.

Meme ucumu ağzına çekiyor, sertleşmiş boncuğu dilinin etrafında yuvarlıyor. Ellerimi saçlarında düğümleyip çekiyorum ve uzun bir inilti çıkarıyorum.

"Beni öldürüyorsun," diyorum ona, ölmek üzereyken.

Dili sıcak ve ıslak bir şekilde göğsümde geziniyor, diğer meme ucuma giderken şekeri yakalıyor. Şekeri bir destek olarak kullanarak göğsümün ucunda yuvarlıyor. Vücuduna karşı kıvranıyorum, aklımı kaybetmeye başlıyorum.

Vücudumun aşağısına doğru ilerliyor, bir sonraki şekeri yudumluyor ve sonra göbek deliğimden bir parça emiyor. Ağzı sıcak, dili üzerimde gezinirken ağırlaşıyor.

Hızlı bir nefes çekiyorum, tenim yanıyor. Tüylerim diken diken oluyor, kalçalarım kalkıyor ve harekete geçmek için yalvarıyor.

Tekrar bacaklarımın arasına yerleşirken bana bakıp sırıtıyor. "Bir şey ister misin, El?"

"Evet. Sen. İçimde."

"Bunu seve seve yaparım. Bir saniye içinde ..."

Homurdanıyorum, yastıklara geri düşüyorum.

Dirsekleriyle kalçalarımı birbirinden ayırarak her iki bacağımın iç kısmına birer öpücük konduruyor. Beni ayıran küçük bir baskı hissediyorum ve aşağıya baktığımda onun yarığım boyunca şekerler bastırdığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Çenem açık bir şekilde soruyorum.

Ford elini karnımın alt kısmına koyuyor ve başparmağıyla klitorisime baskı uyguluyor. "Kıpırdamadan dur," diye sırıtıyor.

"Acele et Ford," diye inledim. "Kaba davranıyorsun."

"Çok," diyor öne doğru eğilerek, "çok," ağzını açıklığımın üzerinde gezdiriyor ve ben inlemeye başlarken, "güzel," diye fısıldıyor.

Nefesi açıklığımda geziniyor, sıcak ve baş döndürücü. Tam itiraz etmeye başladığımda, dilini içimde gezdiriyor ve şekerleri diliyle yakalıyor.

"Aman Tanrım," diyorum bana şeytanca sırıtırken. Ben daha bir şey anlayamadan yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor.

"Ah," diyorum nefes verirken, titreyerek. Dizlerim kelimenin tam anlamıyla titriyor, klitorisime yavaşça bir geçiş daha yaparken gözlerim kapanıyor.

"Acele et. Ah!" diye sesleniyorum parmağını içime daldırırken. "Acele etmek mi?" diye gülüyor. "Bebeğim, daha yeni başlıyorum."

Ellie

Ben saçımı düzeltirken o beni tepeden tırnağa süzüyor. Yatak odasına gittikten sonra saçlarımı fırçalamıştım ama hâlâ dağınıktı.

"Mükemmel görünüyorsun," diye ışıldıyor. "Git kamyona bin."

Arabayı kilitledik, oltalarımı arkaya attık ve beklediğimizden birkaç saat sonra yola çıktık.

Camlar kısmen açık. Saçlarım, sabitleyen lastiğe rağmen kamyonetin kabininde deli gibi uçuşmaya başladı. Koltuğumun arkasına uzanıp Tennessee Arrows beyzbol şapkasını aldığında onu parçalamaya çalışıyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve onu alıp başıma geçiriyorum.

Ford elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve orta konsolun üzerine koyuyor. Başparmağını avucumun kenarına sürterek sıkıca tutuyor. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlar, eli neredeyse benimkini kaplıyor.

"Geçen gün Camilla ile ilginç bir konuşma yaptım," diyor, duyabilmemiz için camları açarak.

"Oh, öyle mi?"

"Bana kiminle birlikte olursa olsun onu mutlu ettiğini söylüyordu. Gözleri parlıyordu, biliyor musun?" Göz ucuyla bana bakıyor. "Cam'i hiç böyle görmemiştim. Bunu düşünüp duruyorum."

"Aradığınız adam bu muydu? Gold Room'da mı?"

"Evet," diye kıkırdıyor. "Altın Oda. Yani, eğer bu isim size bilmeniz gereken her şeyi anlatmıyorsa."

Gülüyorum, elini sıkıyorum. "Konuşma nasıl gitti? Yani, sana onun kim olduğunu itiraf etti mi?"

"Hayır ve yapmayacak."

Aklından geçenleri düşünmesine izin veriyorum. Birkaç uzun saniyeden sonra derin bir nefes alıyor. "Ordudayken, etrafınızı güvendiğiniz insanlarla çevrelemenin ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Sadece birliğinizdeki en zayıf kişi kadar güçlüsünüzdür. Aynı teori hayatta da geçerlidir."

"Bunu görebiliyorum."

"Umarım fazla ileri gitmeden o da anlar." Elimi son bir kez sıkıyor ve sonra bırakıyor. Direksiyonu iki eliyle kavrayarak kamyonu yoldan çıkarıp eski bir patikaya yönlendiriyor.

Kalbim göğsümde sıçrıyor. "Bunun nerede olduğunu unutmuşum!" Gördüğüm şeye inanamayarak haykırıyorum. "Artık çok büyümüş. Geçen gün arabayla buraya geldim ama bulamadım. Oh, Ford!"

Çimlerin her iki tarafı da yeni biçilmiş, ancak patika hala bakımsızlık belirtileri gösteriyor. Yıkanmış ve engebeli ve biz patikada sürünürken kamyon titriyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve uzun zaman önce bir yaz öğleden sonrasında Ford'la tanıştığım yeri görmek için öne doğru eğiliyorum.

Ağaçlar yemyeşil, çimler gür ve uzun. Köpüklü suya yaklaştıkça çiçekler açıyor.

Her şey hatırladığımdan daha büyük, daha olgun. Eskiden sırtımı dayadığım ağaç yıllar içinde üç kat büyümüş gibi görünüyor. Ford kamyonu kilitlerken ben suya doğru gidiyorum.

"Hatırladığım kadar huzurlu," diye nefes alıyorum o da bana katıldığında. Hava taze ve temiz, ruhumun derinliklerinde bir yerlerde yankılanan yaprak dökmeyen yeşilin notalarıyla. "Eskiden buraya gelir, şu dev meşe ağacının yanında oturur ve saatlerce suyun dalgalanışını izlerdim."

"Seni ilk gördüğümde tam şurada oturuyordun," diyerek gülümsüyor ve yarıya kadar suya gömülmüş eski bir iskeleyi işaret ediyor. "Dört tekerlekli arabamla yukarı çıktığımı ve seni gördüğümü hatırlıyorum. Neden burada tek başına olduğunu anlayamamıştım."

Yanağına yaslanıyorum, kalp atışlarını yanağımda hissediyorum. "O günü neden burada olduğumdan çok seninle tanıştığım için hatırladığıma eminim, ama hatırlıyorum." Kollarım beline dolanıyor ve diğer tarafta kilitleniyor. "O gün okulda korkunç bir zaman geçirdim."

Her şey gözümün önünde sanki yeni olmuş gibi gerçekleşirken gözlerim kapanıyor. Ford kalbimin ağırlığını hissetmiş olmalı ve elini sırtımda gezdiriyor.

"Okulda hiçbir zaman çok fazla arkadaşım olmadı," diyorum. "Yani, bir sürü arkadaşım oldu ama hiçbir zaman senin insanların gibi hissettiren yakın arkadaşlarım olmadı, anlıyor musun? Hiçbir zaman bir kabile, bir takım ya da kızların taktığı o aptalca isimler gibi bir şey olmadı. Çoğu zaman iyiydi, ama bazen beni kıçımdan ısırıyordu."

Arkamı sıkarak beni gülümsetiyor.

"Beni bulduğun gün zor bir gündü. Okulumuzda tekerlekli sandalyede oturan küçük bir çocuk vardı. Fiziksel olarak bir sorunu vardı ama zihinsel olarak hepimizle aynı seviyedeydi. Sadece bir sebepten dolayı net konuşamıyordu. Ona karşı sabırlı olmak zorundaydınız ama konuşuyordu."

Onun orantısız gülümsemesini hatırladıkça sırıtıyorum. "Adı Scott'tı ve gerçekten çok tatlıydı. Aynı yemeği yedik. Bir gün

Seninle tanıştığım gün, öğle yemeğimi alıp onunla ve yardımcısıyla, okul tarafından ona atanan bu hanımla oturmuştum. Orada oturup onu güldürmek, kızların dedikodularını dinlemekten ve en iyi rujları karşılaştırmaktan çok daha iyiydi."

Kafeteryadan tuvalete giden koridorda zihinsel olarak yürüyorum ve kabine giriyorum. Ayak seslerinin muşambayı gıcırdatması kulaklarımda çınlıyor.

"Scott'la oturduğum için benimle dalga geçtiklerini, ağzından salyalar akıttığı ve sağa sola sallandığı gibi iğrenç şakalar yaptıklarını duydum," diye hatırlıyorum. "Kabinde saklandım ve dinledim. Dışarı çıkıp onlarla yüzleşecek cesareti kendimde bulamadım çünkü gerçekten duyduğuma inanamıyordum."

"İnsanlar çok kötü," diyor Ford. "Bu kadar kötü olabilmeleri beni hiç şaşırtmıyor. Bir nedene ihtiyaçları yok; bir neden bulurlar. Kendilerini daha iyi hissetmek için her şeyi yaparlar."

"Bunu ilk kez yaşıyordum. Daha önce de kızlar bana kötü davranmıştı ama neyse. Çoğunlukla bunu görmezden gelebilirdim. Ama Scott hakkında böyle şeyler söylemek? Bu beni gerçekten rahatsız etti. Hâlâ da rahatsız ediyor."

"Demek o gün burada oturmuş bunu düşünüyordun, ha?"

"Öyleydim. Babam okulu kırıp onunla takılmama izin verdiği günlerde beni buraya balık tutmaya getirirdi. Daha önce burada hiç kimseyi görmemiştim. Sen o tepeden dört tekerlekli arabanla ortalığı birbirine katarak gelene kadar burası benim sessiz sığınağımdı." Gülüyorum. "O gün burada ne yapıyordun ki?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Hep kendi başımaydım. Ailemde ya da okula birlikte gittiğimiz çocuklardan hiç kimse arazi motosikleti ya da ATV sürmeyi ya da balık tutmayı falan sevmezdi. Onlar daha çok satrançla ve gazetelere konu olacak olaylarla ilgilenirlerdi," diye sırıtıyor. "O gün, bitişik mülklerden birinde geziniyordum ve Bay Kauffman'a rastladım. Buranın sahibi o. Bana burada at sürebileceğimi söyledi, ben de kabul ettim. Sonra da seni buldum."

Parmak uçlarımda durarak dudaklarını dudaklarımla buluşturuyorum. Bu yumuşak bir jest, şehvetten ya da kaybedilen zamandan değil, belki de sadece bir kez bulabileceğiniz bir aşktan kaynaklanıyor.

"Arkanı döndüğünü hatırlıyorum," diye kıkırdıyor. "Bana öyle bir bakmıştın ki sanki seni öldüreceğimi falan düşünmüştün ve benim tek yapmak istediğim yüzünün kenarı çamur içinde olan kızı öpmekti."

"Sanırım o kızı öptün," diye göz kırpıyorum.

"Yaptım. Sonra da bağımlısı oldum." Elimi tutuyor ve beni bir ağacın altındaki bordo ve beyaz bir yorgana götürüyor. Bir köşede bir piknik sepeti duruyor.

"Seri katil olmadığıma dair bana serçe parmak yemini ettirmiştin" diye gülüyor. "Bunu hatırlıyor musun?"

Hatırlamasından utanarak, "O zamanlar yasal görünüyordu," diyorum.

Kalbim dolu, anılar sadece yaşandıkları yerdeyken olabileceği gibi geri akıyor.

"Burası gelmiş geçmiş en iyi buluşma noktası," diye fısıldıyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Bir ağacın altına serilmiş bir battaniyenin üzerine oturuyoruz. Ford piknik sepetinin kapağını kaldırıyor. İki cam şişe kök birası, bir paket cips ve iki fıstık ezmeli ve jöleli sandviç çıkarırken gülüyorum.

"Gurme değil," diye gülüyor, yanakları kızarıyor. "Ama geç saate kadar ofiste mahsur kaldım ve durup hamburger alacak halim yoktu." Bana plastik ambalaja sarılmış bir sandviç uzatıyor. "Çıkarken sana ne istersen memnuniyetle alırım ama-"

Elimi koluna koyup cümlesinin ortasında durduruyorum. "Bu mükemmel."

Beni dikkatle dinliyor. "Öyle değil. Seni ne kadar düşündüğümü göstermek için mükemmel bir yol bulabileceğimi hiç sanmıyorum."

Bileğini büküyorum ve başparmağımı başparmağı ile işaret parmağının kıvrımındaki küçük yıldıza bastırıyorum. "Yaptın."

Sandviçimi yanıma atıp battaniyenin üzerinden sürünerek geçiyorum ve onun kucağına kıvrılıyorum. Ellerini belime doluyor ve yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor.

"Dün gece Barrett ile konuşuyordum," diyor Ford. "Sanırım bir sonraki seçimlerde gerçekten aday olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Olabilir. O, Graham ve ben bu konuda uzun uzun konuştuk. Doğal olarak çekinceleri var ve aslanın inine atılmaktan korkuyor."

"D.C. siyaseti böyle bir şey, değil mi? Dev bir aslan inidir."

"Evet, ben de öyle dedim," diye kıkırdıyor. "Ama politika Barrett'ın şeyi. Bazı fikirleri test ediyor, aday olabileceği platformlar üzerinde kafa yoruyor. Bunlardan biri," diyor dikkatle, parmaklarını koluma vurarak, "bu ülkede aile dinamiğini geri getirme fikri."

"Oturup yemek yemek gibi şeyler mi?"

"Evet. Sayılır. Anladığım kadarıyla ülkeyi toplum olarak bir şeyler yapma, birbirlerine yardım etme konusunda daha fazla düşündürmek istiyor. Mahallelerine dahil olmak. Bu tür şeyler."

"Bu mantıklı," diye katılıyorum. "Bunu sevdim. Bence pek çok insanda iyi yankı uyandıracaktır."

Derin ve hesaplı bir nefes alıyor. "Graham ve benim düşüncelerimizi sormasının bir nedeni de, bunu başarmak için ailesinin arkasını kollamasına ihtiyaç duymasıydı."

"Tabii ki onu destekleyeceksin, değil mi? Seni takip etmiyorum."

Kollarında dönerken gözlerindeki tereddütü, ağzının etrafında oluşan çizgileri görüyorum. Yutkunmaya zorlayarak, bir tür bombanın düşmesini bekliyorum çünkü geleceğini biliyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor.

"Mesele şu ki," diye duraklıyor, "bizi kampanyasına dahil etmek isteyecektir. Tabiri caizse gerçekten konuşmak."

Tepkimi ölçüyor, ben doğruldukça yüz hatları düşüyor. Karnım zonkluyor, zihnim konuya girmek için çabalıyor.

ve oraya çabuk varmak için.

"Yani D.C.'ye mi gideceksin?" Açık açık sordum.

"Eğer kazanırsa. Kampanyasının güvenlik panelinde olmamı teklif etti. Bunların çoğunu şimdilik Savannah ya da Atlanta'daki evimden yapabilirim. Ama gerçek kampanya başladığında ..." Bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun ne gerektireceğini Tanrı bilir."

"Vay canına."

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama bu konunun tartışıldığını bilmenizi istedim."

Boğazımda hızla oluşan yumruyu geri iterek başımı sallıyorum. "Bana söylediğin için teşekkürler."

"Bunu yapacağından bile emin değilim, Ellie. Ve eğer yaparsa, benim rolümün ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Battaniyenin üzerinde çaprazlama oturup ona bakarken, bu hayatın nasıl olacağını düşünüyorum. Ya da bu planın içinde benim için de bir hayat olup olmayacağını.

O kardeşiyle birlikte ülkeyi gezerken benim haftalarca yalnız kalmaya hiç niyetim yok. Washington'un köpekbalığı akvaryumu bir yana, hiçbir yere taşınmak gibi bir arzum yok.

Gözlerindeki kararlılığı görüyorum. Ailesine olan sadakatini biliyorum. Ve ne yazık ki ben de nerede olduğumu biliyorum.

"Bunu fazla düşünüyorsun," diyor Ford. "Yapma. Milyonlarca senaryo üretmeye başlama, Ellie."

Yarım bir gülüşle omuz silkiyorum. "Nasıl yapmayayım? En azından bu sefer küçük bir uyarım var."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bu kez devam etmen için hazırlık yapabileceğim ve önceki gibi gafil avlanmayacağım anlamına geliyor."

İç çekişi iğneleyici, ses tonuna hayal kırıklığı sinmiş.

"Bak," diyorum, "kardeşine destek olmak istemeni anlıyorum. Yapmazsan hıyarlık etmiş olursun. Ama bu yaptığın büyük bir taahhüt-"

"Yapabilirim."

"Yapabilirsin," diye düzeltiyorum.

Başka bir şey söyleyemeden bakışları benimkileri yakaladı. Mavilerin parlaklığı gitmiş, yerine Halcyon'a girdiği günden beri görmekten korktuğum bir isteksizlik gelmiş. Askere gideceği haberini verdiğinde gördüğüm bakışın gölgesi. Midemi bulandırmaya yetiyor.

Uzaklara bakarken ciğerlerime hava çekmekte zorlanıyorum.

Ford, "Aceleci davranmayalım," diyor. "Henüz hiçbir şeye karar verilmedi."

Belki onun için değil. Ama benim için var.

Başımı çevirip onunla tekrar yüzleşmek için tüm cesaretimi topluyorum. Yüzüme bir gülümseme çiziyorum ve hatta bir kahkaha atmayı bile başarıyorum. "Hadi şu sandviçleri ıslanmadan yiyelim."

Konuyu bastırmak istiyor ama akıllıca bir kararla peşini bırakıyor. Sessizlik içinde pikniğimizi açmaya devam ediyoruz.

"Bugün işte neler olduğunu dinleyin ..."

Ford, bir sözleşmenin nasıl neredeyse suya düştüğünü ama sonunda onu kurtarmayı başardığını anlatmaya başlıyor. İlk birkaç cümleden sonra dinlemeyi bırakıyorum ve arada bir başımı sallayıp gülümsüyorum.

Kolonyası havayı dolduruyor ve etrafımızdaki ağaçlardan yayılan çam kokusuyla karışıyor. Bakışlarım sağımdaki rıhtıma kayıyor ve yazlar önce olduğum küçük kızı, daha iyi bir şeye doğru ilerleyen bir çocuk tarafından kırılan küçük kızı düşünüyorum.

Ben artık o değilim.

Ellie

"BABA?" Eve girdiğimde ekran kapısı gıcırdıyor. Televizyon açık, sandalyesi çekilmiş ama görünürde yok. "Baba?"

Eve doğru ilerlerken midem bulanıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, büyüdüğüm evdeki tuhaf havanın bir sonucu.

Yemek odası normal görünüyor, her şey yerli yerinde. Oturma odasına döndüm ve tekrar seslendim, "Baba?"

Annemin Noel kaktüsü hiç rahatsız edilmeden pencerenin altında duruyor. Son taşıdığımdan beri yerinden oynatılmadığını düşündüğüm yastıklar bıraktığım yere tünemiş. Uzaktan kumanda koltuğun kolçağında. Babam gitmiş.

"Baba!" Bir çığlık attığımda telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyordum. "Ah!"

Duvara düşüyorum, küçük bir kızken çekilmiş bir fotoğrafım güçle panellere çarparak sallanıyor. "Ödümü kopardın!"

Babam banyo kapısında duruyor, sarsılmış görünüyor. Ön kolunun üzerinde sarı bir bez tutuyor, yanağında küçük bir sıyrık var.

"Sorun nedir?" Nefes nefese ayağa kalkıp ona doğru koşuyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve kontrolden çıkıyor.

"Yok bir şey," diye homurdanıyor. "Bahçede düştüm. Tırmığı görmedi ve kabakların arasına daldı."

"İyi misin?" Çantam bir gümbürtüyle yere düştü. Onu dehşete düşürecek şekilde bezi sıyırıp bakıyorum. Yara derin değil ama yine de kötü görünüyor. "Bunun üzerine bir şeyler mi sürdün?"

"Evet," diye iç geçiriyor, sanki ben gülünçmüşüm gibi.

"Sadece bir sıyrık, Ellie." "Yüzün iyi mi?" Dokunmak için elimi uzattığımda geri çekiyor. "Ben iyiyim." Başını sallayarak yanımdan geçip gidiyor.

Çantamı kaptığım gibi omzuma atıyorum ve onu takip ediyorum.

Mutfağa girdiğimizde "O kadar kabağa ihtiyacın yok zaten," diye hayıflanıyorum. "Bırak çürüyüp gitsinler."

Mutfaktaki sandalyesinde oturuyor, yenilgiyle çökmüş durumda. Bana bakmayı reddediyor, bu yüzden dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Konuşmak istemiyorsa susuyor. Eğer durum buysa, on saat boyunca burada oturabilir ve inatçı adamdan tek kelime bile alamayabilirim.

Ben de taktik değiştirdim. "Bahçe nasıl? Lanet olası kabak dışında," diye soruyorum, buzdolabının yanındaki sandalyeye kayarak.

"Domatesler kulaklarımdan çıkıyor. Biraz ister misin?"

"Tabii."

Gözlerini televizyondan ayırmıyor. "Geleceğini umarak verandaya bir torba koydum. Çabuk tüketsen iyi olur."

Masanın üzerindeki çakmağı alıp kurcalıyorum. Bütün gün sinirli, dikkati dağılmış bir haldeydim.

Ford dün beni bıraktıktan ve ben de ona başımın ağrıdığını ve eve gitmesi gerektiğini söyledikten sonra, gergin bir enerji yumağı haline geldim. Büyük bir düşüşün eşiğinde olduğuma ve bunu durduramayacağıma dair ezici bir his var. Uçurumun yüzündeki kayaları ne kadar tırmalarsam tırmalayayım, bir fark yaratmayacak. Yine de serbest düşüşe geçeceğim.

"Halcyon'u boyamayı bugün bitirdim," diyorum babama. "Gerçekten güzel görünüyor. Bir gezintiye çıkıp görmek ister misin?"

"Bugün olmaz, balkabağım."

Çakmağı masaya atıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Annemin doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?"

Kaşlarını kaldırarak ve dudaklarını büzerek bunu sormam ilgisini çekmiş gibi görünüyor ama bana bunu söylemiyor. Bunun Ford'la bir ilgisi olup olmadığını sormuyor, ben de gönüllü olmuyorum.

"Annen tekti." "Çok tatlısın, baba."

"Belki, ama yapabileceğim tek seçim oydu."

"Seni başka kimsenin istemediğini mi söylemek istiyorsun?" Alay ediyorum. "Senin çok yakışıklı olduğunla ilgili bir şeyler duyduğumu sanıyordum, annem de senin daha yakışıklı bir Sam Elliott'a benzediğini söylüyordu."

Gençlik yıllarını düşündüğünde her zaman yaptığı gibi sırıtıyor. "Şey, ben onları seçtim. Babana bakmak için Atlanta'dan buraya kadar kadınlar sıraya giriyordu. Bir gece üç farklı kadınla üç randevum vardı."

"Sen bir erkek fahişeydin," diye nefes nefese kaldım. "Baba!"

"Gerçekten de öyleydim," diye gururla sırıtıyor, "ama bu annen şehre gelmeden önceydi." Western'ine dönüp bakıyor. "Eskiden gidip bir buçuk dolara gösteri izleyebileceğiniz bir yer vardı. Bir cuma gecesi oraya gittiğimde, Buddy Loren'in kamyonetinin bagaj kapağında oturuyordu. Gördüğüm en güzel şeydi."

"Filmlerdeki gibi kamyondan atlayıp sana mı koştu?"

Homurdanıyor. "Benimle çıkmasını sağlamak altı haftamı aldı."

"O erkek fahişe itibarı muhtemelen seni batırdı," diye belirtiyorum.

"Muhtemelen. Ama sonunda kabul ettirdim." Bana tekrar bakıyor. "İlk buluşmamızdan birkaç hafta sonra onun aradığım kişi olduğunu anladım. Sahildeydim, suya bakıyordum ve güneş batıyordu. Gökyüzü mor renkteydi ve ben

Orada durup ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ve keşke o da orada olsaydı da benimle birlikte izleseydi."

Daha fazlasını bekliyorum ama sadece bana bakıyor. "Bu kadar mı?" "İşte bu," diye omuz silkiyor. "İşte o an anladım ki

Hayatımdaki her şeyi sadece onunla paylaşmak istedim. Tek olmak gerçekten de bu demek, değil mi?"

"Ah, baba," diye iç geçiriyorum.

"Sanırım bunu bana bir sebepten dolayı soruyorsun." "Belki de."

Çakmağı tekrar elime aldım ve kurcalamaya başladım. "Kardeşi yeniden adaylığını koyacak."

"Bunu televizyonda gördüm. Başkanlık için gözünün üstünde olduğundan bahsediyorlardı."

"Evet."

"Bu seni neden rahatsız etti?"

"Bunun Ford'u da etkileyeceğinden oldukça eminim. Barrett'la birlikte gidip o şeyleri yapmak zorunda kalacaktı. Hatta kazanırsa belki Washington'a taşınır."

Babam sadece bana bakıyor.

"Eee?" Ben soruyorum.

"Görmüyor musun?" "Neyi görmüyor muyum?"

Tavana bakıyorum. "Sana karşı dürüst olacağım baba. Onu seviyorum."

"Biliyorum."

"Ama ..." Onun yakışıklı, buruşuk yüzüne bakıyorum. "Ama canı istediğinde çekip giden biri için her şeyimi ortaya koymaya hazır mıyım bilmiyorum."

"Hiçbir yere gitmedi."

"Henüz değil," diye alay ediyorum. "Ama geçmiş geleceğin en iyi göstergesi değil midir? Çocukken kafama soktuğun şey bu değil miydi?"

"Annenin en çok neyini severdim biliyor musun?"

"Kesinlikle. Onun rostosu. Bunu herkes bilir."

Gülümsüyor ama odaklanmaya devam ediyor. "En çok sevdiğim şey gelişmeme izin vermesiydi. Yeni şeyler denememe. At kuyruğu yaptığım zamanı hatırlıyor musun?"

"O fotoğraflar bir gün torunlarına asla gösterilmeyecek," diyorum yüzümü buruşturarak. "Bu korkunçtu!"

"En iyisi değildi," diye gülüyor. "Ama annen tek kelime etmedi. Aslında çimleri biçmem gerekirken mantar toplamama izin verdi ve kariyerimi demiryolundan kamyon şoförlüğüne çevirmek istediğimde gıkını çıkarmadı. Sonra yaralandım ve her şey başlamadan bitti," diye belirtiyor. "Ama gerçek şu ki, büyümeme izin verdi."

"Yani ben kız olduğum için Ford'un istediğini yapmasına izin vermem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," diye gülüyor. "Konuşmamın geri kalanı biraz şöyle: evrim geçirmeme izin verdi, evet, ama ben her zaman onu dinledim. Her zaman onun duygularını dinledim ve uzlaştık. Her zaman istediğimi elde edemedim ama sesimi duyurma şansım oldu. Evlilik hassas bir dengedir, Ellie Dawn."

"Vay canına," diyorum ellerimi uzatarak. "M-kelimesi hakkında konuşmaya başlamayalım."

Televizyonun sesini kapatma düğmesine basıyor ve kumandayı biraz yana itiyor. "Başka biriyle görüşmek istediğine dair bir işaret var mı?"

Ben sevmiyorum. Hem de hiç. Ama yüzündeki ifade, yüz hatlarının ciddiyeti cevap vermemi engelliyor.

"Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi yok, balkabağım. Uzun bir hayat yaşadım, çok şey gördüm. Sabaha sahip olacağından emin olabileceğin hiçbir şey yok. Bir nefes daha bile. Düşündüğünde bu felç edici olabilir."

"Bu doğru," diyorum usulca. "Aslında bu benim bir zayıflığım. Yarının nasıl olacağını düşünmeye başlıyorum ve korkuyorum. Yanlış seçimler yapmaktan korkuyorum. İncinmekten korkuyorum." Masaya bakıyorum, bıçak ve yemek kesikleri ve yıllar boyunca tencere ve tavalardan kaynaklanan yanıklar yüzeyi aşındırıyor. "Pişman olmaktan korkuyorum."

"Bunu yapamazsınız. Bilinmeyenden korkmanın sizi yaşamaktan vazgeçirmesine izin veremezsiniz." Islak bir göz gibi hızla göz kırpmaya başlar.

Gözleri parlıyor. "Bana dönüşme, Ellie." "Bu çok da kötü bir şey olmazdı," diyorum içimdeki yumrudan Boğazım.

"Hayatın boyunca benim için tek bir şey yaparsan, her şeyi yapmanı isterim. Korktuğun her şeyi, yapmak istediğim her şeyi."

"Aynı anda dört erkekle çıkmak gibi mi?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor. "Hayır, dokuzdan beşe bir yerde sıkışıp kalmamak gibi. Tatile çıkın. Güneşlenin ... ve mektuplarınızı alın." Sesi çatlıyor ve gözyaşlarımla savaşıyorum ama yine de geliyorlar. Ondan bunu neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu bir tür yaşam manifestosu ya da her neyse, ama onu bu şekilde görmek beni öldürüyor.

Onu kucaklamak için uzandım ama elimi itti. "Demek istediğim, yüzünü neyin gülümsettiğini bulman ve bunu denemeye çalışman. Yeni şeyler dene. Bırak Ford da denesin. Eğer bir hata yaparsan, o zaman anlarsın ve merak etmene gerek kalmaz. Ayrıca, hayat donup kaldığınız bir dikkatle yaşamak için fazlasıyla kısa."

Onun sözlerini düşününce, gerçek kelimenin tam anlamıyla acı veriyor. Göğsümü acıtıyor, gözlerimi yaşartıyor. "Sanırım bunu Ford yapıyor baba. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye fısıldıyor. Kolundaki bezi kaldırıyor ve kanamanın durduğunu görüyorum.

"Yemeğe gidelim," diye teklif ettim. "Bu evin dışında bir şeyler yapalım."

"Teşekkür ederim balkabağım, ama ben burada kalacağım." "Ama az önce ... dedin."

"Devam et," diye sırıtıyor. "İyi bir akşam yemeği ye ve o çocuğa selamımı söyle."

"Gelmekten çok memnun olursun," diye ısrar ettim. "Porter's'a gidip barbekülü sandviç yiyebiliriz."

"Yoruldum. Sırtım biraz ağrımaya başladı, o yüzden yatmaya gidiyorum."

Ayağa kalktım ve onu başından öptüm. "Yarın gelip seni kontrol edeceğim."

"İyi olacağım," diye iç geçiriyor.

"Uslu durursan yarın sana sandviç bile getirebilirim," diyerek kapıya yönelmeden önce göz kırpıyorum. Kapıyı itip açmadan önce adımı söylediğini duyuyorum.

"Ellie?"

"Evet, baba?"

"Seni
seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ellie

KENDİMİ BU KANEPEDEN KALDIRIP ÜRETKEN BİR ŞEYLER YAPABİLİRİM. Aslında yapabileceğime eminim. Fiziksel olarak çok kötü hissetmiyorum, sadece endişeden midem biraz bulanıyor.

Zihinsel yorgunluktan dolayı kendimi kaybetmiş durumdayım. Öyle olmasa bile, son üç saattir bu kanepede yatıyor olmam beni canlandırırdı.

Gözlerimi kapatmak beş saniye kadar iyi geliyor, beynimdeki her şeyi susturacak kadar uzun bir süre. Bunun tek yaptığı her şeyin yeniden başlatılmasına ve sıfırdan başlamasına izin vermek oluyor ve ben de her şeyi en baştan ele almak zorunda kalıyorum.

Ford'un yanı sıra şimdi de babam için endişeleniyorum. Bu sabah onu kontrol etmek için aradığımda iyi olduğuna dair söz verdi. Ses tonunda beni endişelendiren bir şey var.

Midem kıvrılıyor ve çalkalanıyor. Bir elimi göbek deliğimin üstüne koyuyorum ve gerçekten guruldamasını dinliyorum. İğrenç bir şey.

Kendimi biraz kestirmeye zorlamaya karar verdiğimde, kapı çalınana kadar göz kapaklarım birbirine değmiyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, yün battaniyeyi atıp ayağa kalkıyorum. Girişe doğru tökezleyerek, "Kim o?" diye sesleniyorum.

"Ben Ford."

Kilidi açarken sinirlerimin biraz olsun yatıştığı gözümden kaçmıyor. O da duyuyor ve kendisi açıyor.

İçeri girip hızlıca bir göz attı. "Sorun nedir?"

Tişörtümü aşağı çekerek soruyorum.

"Sadece seni kontrol ediyordum. Bu sabahtan beri beni aramadın."

"Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim," diyorum eğilip yanağıma bir öpücük kondururken. "Çok meşguldüm ve bugün kendimi iyi hissetmedim. Eve erken geldim ve yattım."

"Aramalıydın," diyor elimi avucunun içine alarak. "Sana çorba ya da başka bir şey getirirdim ve seninle sohbet ederdim."

"İyi olacağım. Sadece yorgunum, sanırım."

Beni oturma odasına götürüyor ve oturtuyor. Yanında yerimi alamadan beni kucağına çekti. İtiraz etmiyorum. Onun yerine göğsüne kıvrılıp kalp atışlarını dinliyorum, sabit ve güçlü.

Bedenim gevşiyor, omuzlarım yumuşuyor ve onun içine daha da gömülüyorum. Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"Seni giydirip süsleyecek ve yemeğe götürecektim," diye fısıldıyor. "Sana hava atmak istedim."

Gömleğine karşı sırıtıyorum. "Bu gece olmaz."

"Bütün gece seninle böyle oturmak benim için sorun değil. Benden şikayet yok."

Sessizce oturuyoruz, tek ses televizyondaki bir talk show'dan geliyor.

"Bugün Danielle ile konuştum," diyor. "Sonbaharda okula dönüş bağış kampanyası için Halcyon ile ortaklık yapma fikrine bayıldı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Başımın üstünü öpüyor. "Ona senin hakkında her şeyi anlattım ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Gömleğini ellerimle sıkıp gözlerimi kapatıyorum. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun Ford?"

"Ne? Danielle'le mi buluşuyorsun? Evet. Çok iyi anlaşacaksınız."

Geri çekiliyorum ve kucağından iniyorum. "Eminim muhteşemdir. Ve ona Halcyon'dan bahsettiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Kaşlarını birleştiriyor ve beni içine çekiyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ben sadece ... ... Sanırım biraz fazla hızlı gidiyoruz."

Güldüğünde irkiliyorum. Beklediğim bu değildi. Hem de hiç.

"Hızlı mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorar. "Lanet olsun, bunu yavaşlatmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"İstemediğini fark etmemiştim-"

İşaret parmağını dudaklarıma dayayarak beni susturuyor.

"Bana kalsa çoktan yanıma taşınmış olurdun güzelim."

Kalbime uslu durması ve bayılmaması için yalvarıyorum. Ama yapamıyorum. Bu sefer değil. Bu sefer bir yetişkin gibi davranıp düşünmeliyim. "Ellie? Neyin var?"

"Ben sadece bir adım geri atmamız gerektiğini düşünüyorum." "Bunu neden yapalım ki?"

"Tam bir hedonist gibi davranarak ve ileride ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeden," diyorum, kelimeler yetişemeyeceğim kadar hızlı dökülüyor. "Hayatlarımızda o kadar farklı sayfalardayız ki, yapamayacağımızı görmemiz mümkünken bunu sürdürmenin bir anlamı yok-"

Ağzını ağzıma bastırıyor, eliyle başımın arkasını avuçluyor. Kelimelerin geri kalanını ağzının içinde iç çekerken, kelimeleri diliyle topluyor.

Onu öpüp öpmeme seçeneğimin olmaması beni rahatlattı. Hayır derdim, ama belki de bunu kastetmezdim.

Mutlu olduğum yer burası. Olmak istediğim yer burası, onun kollarına sarılmak, onu içime çekmek. Ama bu benim için en iyi yer olduğu anlamına gelmiyor.

Öpücükleri kesiyor, bir tanesini burnuma dokunduruyor ve sonra geri çekiliyor. "Tekrar deneyelim. Bu sefer, bir

Yüz kelimelik bir saçmalık." diye sırıtıyor.

Boğazımı temizliyorum, dudaklarım hâlâ onun lezzetli saldırısından yanıyor. "Pekâlâ. Söylemeye çalıştığım şey, bence aramızdaki bu şeyi olduğundan daha fazla zorlamamamız gerektiği. Şu anda olmaz."

"Peki bunu neden yapalım?"

"Bir kere farklı şeyler istiyoruz," diye iç geçirerek ayağa kalkıyorum. Şömineye doğru ilerlerken, düşünmek için ondan yeterince uzakta olduğumu fark ediyorum. "Sen ... istiyorsun. Senin ne istediğini bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu bir sorun."

"Seni istiyorum. Bunu anlamak ne kadar zor?" "Böyle diyorsun, ama sonra bana seni elde etmek istediğini söylüyorsun.

evlenmek, çocuk sahibi olmak, bir köpek almak ..."

"Benim bir köpeğim var ve o destansı. Eğer onun yerini almaya çalışırsam, bu onun duygularını incitir."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyorum gözlerimi devirerek. "Sen bu kurabiye kesimli hayatı istiyorsun ve ben bunu istediğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak kanepenin kenarına oturuyor. "Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Belki bunları henüz söylemedik ama bu gün gibi gerçek."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor ve bacaklarımdaki titremeyi durdurmak için şöminenin kenarına oturuyorum. "Bunu söylüyorsun ve sonra da tüm ülkeyi dolaşacağını söylüyorsun. Bu gerçekten bir aile yaşam tarzına uygun değil, Ford."

"Bunu yapabileceğimi söyledim," diye inliyor. "Olabilir, belki anlamında.

Muhtemelen. Kesinlikle değil."

"Size kesinlikle bu şekilde yaşamak istemediğimi söyleyebilirim. Burada, babamla, işimle, köklerimle yaşamak istiyorum. Uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum. Hiç ilgim yok. Sıfır." Bir dergi alıp elimde yuvarlıyorum. "Ama kardeşinle gitmek zorunda olduğunu biliyorum."

"Bir bok yapmama gerek yok."

"Ama yapacaksın. Çünkü sen busun. Çünkü benim taptığım adam bu."

Minderlere yaslanıyor ve ellerini yüzüne götürüyor. "Neden benden bir mil uzağa itilmişsin gibi hissediyorum?"

Cevap vermediğimde, sonunda bana baktı. Yüzüne korku kazınmış. Yutkunmaya zorladığında ben de görüyorum.

"Ellie, bebeğim, bunu yapma."

"Bir şey yapmıyorum," diye söz veriyorum. "Ben sadece ... ... Burada bir kaya ile sert bir yer arasındayım."

"Neden böyle düşünüyorsun? Anlamıyorum."

"Eğer sana teslim olursam ve sadece akışa bırakırsam, kalbimi takip edersem ..."

"Bana güvenmiyorsun." Bu bir ifadeden çok bir soru, güvensizlikle söylenmiş bir cümle. "Güvenmiyorsun, değil mi?"

"Sana güvenmediğimden değil. Sadece ... bir yıl sonra ben burada bir bebekle yalnız başıma otururken sen kim bilir nerede ne yapıyorsundur? O zaman ne olacak Ford? Sence istediğim hayat bu mu?"

Nefes verirken çenesi açık kalıyor, duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kısıyor. Taş şöminenin üzerine oturup onu izliyorum.

"Öyle olmadığını biliyorsun. Sonuçta, beni ilk seferinde terk ettiğini iddia etmenin nedenlerinden biri de bu değil mi? Bir şeyler yapma özgürlüğü istedin ve seni beklememin ya da peşinden gelmemin adil olmadığını mı düşündün?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor, kısa bir süre çekiştirdikten sonra bırakıyor. "Tanrı aşkına, Ellie. Ne yapmam gerekiyor?"

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum. Sadece yollarımızın nereye gittiğini bulana kadar belki de bu işe fazla bulaşmamamız gerektiğini söylüyorum."

Kanepeden fırlıyor, vücudu sinirden titriyor. "Bu işe fazla karışmamamız gerektiğini mi söylüyorsun? Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne var biliyor musun? Anlamıyorum. Bu saçmalığın tek kelimesini bile anlamıyorum."

"Bir düşün," diyorum kendimi savunmasız hissetmemek için ayağa kalkarak. "Bir adım geri atmak bize biraz nefes alma alanı sağlar."

Ben başka türlü bir önlem alamadan odanın öbür ucuna geçip bana birkaç santim yaklaşıyor. Göğsü o kadar sert inip kalkıyor ki benimkine çarpacak sanıyorum.

"Ya nefes alacak yer istemiyorsam?" diye sorar.

"İstiyorum."

Başını sallıyor, yüzünde şüpheci bir ifade var. "Sana ne diyeceğim -Eğer istediğin buysa biraz nefes alabilirsin."

İstediğimi söylediğim şey bu olsa da, kalbim yine de çarpıyor. Hâlâ karşımda duruyor ve ben bunu tek bir sözle iptal edebilirim ama onu şimdiden özlüyorum. Şimdiden onun için acı çekiyorum. Onu şimdiden arzuluyorum ve hayatımda bir anda yarattığı boşluğu hissediyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları geri kırpıyorum. İstediğim şey buydu. Kendime hatırlatmak zorundayım.

Gömleğinin kolunda taşıdığı duyguları gördüğümde bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye uyarıyor beni. "Bu benim nasıl hissettiğimi ya da ne istediğimi değiştirmez."

Gözlerimi yeterince hızlı kırpamıyorum. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, gözleri duyguyla parlıyor. "Seni çok seviyorum."

Boğazımdaki yumrudan kelimelerim güçlükle çıkıyor. "Ben de seni seviyorum."

"O zaman bunun ne kadar aptalca olduğunu görmüyor musun?"

"Aptalca geliyor," diye itiraf ediyorum. "Ama sadece dikkatli olmak istiyorum."

Hızlı ve yumuşak bir öpücük geliyor, elleri yüzümün yanlarını kavrıyor. "Violet'i arayıp sana çorba getirmesini söyleyeceğim," diyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunun benim için hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemiştim."

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor ve sonra derin bir iç çekerek ellerini indiriyor. Ön kapıdan çıkarken kalbimi de bırakmış olabilir.

Ford

"AÇ MISIN?"

Sienna'nın içeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. Elinde iki yağlı kâğıt torba tutuyor. "Akşam yemeği getirdim."

"Yediğin onca fast food'la 700 kilo olmaman şaşırtıcı," diye gülüyorum.

"Yani istemiyor musun? Sana pastırmalı ve ekstra turşulu bir double-double bile aldım."

"Buna nasıl karşı koyabilirim?"

Sırıtıyor. "Mutfak mı oturma odası mı?"

"Oturma odası," diyorum, o yöne doğru ilerleyerek. "Ben Graham değilim."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye alay ediyor. "Bir keresinde yanlışlıkla bir bardak suyu onun sehpasına koymuştum. Noel için bana bir bardak altlığı seti almıştı."

Üzerinde bir kot pantolon ve omuzlarında bir çeşit parıltı olan siyah bir gömlekle önümde ilerliyor. Ayağında bir çift topuklu ayakkabı var ki, onlarla nasıl yürüdüğünü bile merak ediyorum.

Kanepeye uzandım ve önüme bir çanta koymasını izledim.

"Bir keresinde izinli olduğumda onun evinde kalmam için ısrar etmişti. Sanırım tatil zamanlarıydı," diyorum kabı açarken. Derin dost kokusu burnuma çarpıyor. "Duş aldım, değil mi? Havluyu da kuruması için duşun kenarına asmıştım, sonra tekrar kullanırım diye düşünmüştüm. Yani, onu kullandığımda temizdim."

"Ben de aynı şeyi yapıyorum," diyor bir ağız dolusu patates kızartmasıyla.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Bazen annemizin çocuğu olman şaşırtıcı geliyor."

"Ne?" diye kıkırdıyor ve bir kızartma daha yiyor.

"Her neyse, o gece duşa girdiğimde havlu yoktu ve kapıya havluların çöp sepetine atılacağına dair bir kağıt yapıştırılmıştı."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Hamburgeri ağzıma götürdüğümde çeşniler sızıyor. "Bu çok güzel," diyorum çantada peçete ararken. Ağzımı silmeden önce bir ısırık daha alıyorum.

"Ben de aç olmayacağından korkuyordum," diye gülüyor. "Normalde bu kadar geç yemezsin, değil mi?"

"Hayır," diyorum ağız dolusu hamburgerin içinden. Yutkunuyorum ve devam etmeden önce bir içki alıyorum. "Buna kavga demek istemiyorum ama Ellie'yle aramızda ..."

"Kavga mı?"

"Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum. Annem öyle diyor," diye gülüyor. "Peki ne oldu?"

"S-kelimesi," diye inledim.

"Syphillis?"

Bir kahkaha patlattım. "Hayır! Boşluk. O boşluk istiyor."

"Oh," diyor içkisini yudumlarken. "Bu berbat bir şey ama zührevi bir hastalıktan iyidir." Kendini kontrol altına alıyor. "Peki ne yapacaksın? Bu oyunu nasıl oynayacaksın?"

"Onu kaçırmaktan başka?"

"Biraz yasadışı, dostum. Ama tanıdıklarım var ve Cam de kesinlikle tanıdıklarını biliyor."

"Ne oluyor lan?"

"Bir şakaydı," diyor, gözleri kurabiye kavanozunda yakalanmış gibi kocaman açılıyor. "Bu bir şakaydı."

"Şaka olsa iyi olur."

"Elimizdeki soruna odaklanabilir miyiz?" diye iç geçiriyor. "Ellie'yle ne yapıyorsun?"

Onu şaka fikri konusunda uyarmak için son bir kez ters ters bakıyorum. "Onu rahat bırakıyorum. İstediği şey bu, alacağı şey de bu." Kız kardeşime bir peçete fırlatarak kanepede arkama yaslanıyorum. "Beni özlemesini sağlayacağım."

"Kulağa country müzik şarkısı gibi geliyorsun."

"Kamyonum, köpeğim ve kaçıp giden bir kadınım var. Sanırım işe yarıyor," diye gülüyorum. "Kahretsin, bu çok acınası. Bunu asla Lincoln'e söyleme."

"Şantaj," diye gülüyor ve bir ısırık daha alıyor. "Ama bence ona biraz yer açmak akıllıca olur."

"Biliyor musun? Biraz kızgınım."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyorum ayaklarımı sehpaya dayayarak. "Yıllar öncesinden bana karşı bir şeyler tutuyor. Bu hiç adil değil."

Sienna ellerini siliyor ve düşüncelerini toparlıyor gibi görünüyor. Bana baktığında, bu küçük kız kardeşimin bakışı değil. Yetişkin bir kadının, bir şeyler yaşamış birinin bakışı ve bu beni şaşırtıyor.

"Adil olmayan ne biliyor musun Ford? Onun duygularını görmezden gelmen."

"Bunu yapmayacağım."

"İsteyerek yapmıyorsun ama yapıyorsun. Kızgın olmak için her hakka sahipsin. Ama onun da korkmaya hakkı var, eğer korkuyorsa. Onu buna zorlayamazsın. Yine de yapabileceğin şey, senin yanında durarak bunu çözmesine izin vermektir."

"Neden benimle böyle konuşuyorsun? Sen benim küçük kardeşimsin."

Gülüyor ve bacağımı okşuyor. "Biriyle çıktığımın farkındasın. Ve beni ben yapan başka şeyler de yapıyorum-"

"Kapa çeneni Sienna," diye gülüyorum. "Ciddiyim. Seninle yapmak istediğim konuşma bu değil. Bu konu hakkında konuşmak istiyorsan git Lincoln'a takıl. Ben yokum."

"Barrett'ın sapık olduğunu duydum," diye kıkırdıyor. "Üzüm mü?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Kardeşim hakkında bunu bildiğim için iğreniyorum."

"Seksin ne olduğunu bilmenden bile iğreniyorum."

Sienna gazozundan bir yudum alırken gülüyor. Uzun bir süre sessizce oturuyoruz, tek ses Trigger'ın yemek kabından yatağına gidip gelirken ara sıra mutfak zeminine vuran pençelerinden geliyor.

Yakın zamana kadar bu evin ne kadar yalnız olabileceğini fark etmemiştim. Bazen burada oturup başka bir odada başka birini duymanın, başka birinin varlığını hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ellie'nin mutfakta ya da yatak odasında beni beklediğini bilmek.

"Yani ..." Sienna transımı bozarak başlıyor.

"Yani ..."

Gözlerinde tereddütle bana bakıyor. Kelimelerin dilinin ucunda oturduğunu, çıkmak için yalvardığını neredeyse görebiliyorum. Pes etmesini bekliyorum. Ama vermiyor.

"N'aber Sienna?"

İç çekerek kanepeye yaslanıyor. "Bir yanım Los Angeles'a geri dönmek istiyor ama bir yanım da istemiyor."

"O yüzden hazır olana kadar gitme."

"Ama sadece hareket etme ihtiyacı hissediyorum. Gitmek için. Yapmak için. Deneyimlemek için," diye tekrar iç geçiriyor. "Sanki geçmiş yaşamımda bir göçebeymişim gibi hissediyorum. Bir çingene."

"Sanırım hayatlarını fal bakarak kazanıyorlar," diye not düşüyorum, bir içki alarak. "Bir yerlerde kristal küren mi var?"

"Çok komik." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana bir bakış fırlatıyor. Bu öylece geçiştiremeyeceğim bir bakış.

"Tamam, oynayacağım. Neden taşınmak istiyorsun ya da nasıl söylersen söyle?"

"Bilmiyorum," diye sızlanıyor. "Dışarıda bilmediğim ve asla göremeyeceğim çok şey varmış gibi hissediyorum."

"Yirmili yaşlarının başındasın. Zamanın var," diye gülüyorum.

Ayağa kalkıyor. "Ciddiyim. Kendimi tüm Landry oğlanlarının küçük kız kardeşi gibi hissediyorum. Sanki sonradan düşünülen, kimsenin bir şey beklemediği biriymişim gibi çünkü siz pislikler çoktan dünyayı fethetmişsiniz."

"Lincoln'ün fetihleri vardı Sienna. Bu aynı şey değil."

"Hardy, har, har."

"Tamam. Kendi yolunu çizmek istiyorsun. Moda okuluna gitmiştin, hatırladın mı? Los Angeles'ta bir dairen var. . . Sanırım? Aşağı yukarı birkaç aydır Savannah'dasın, bu konuda yanılıyor olabilirim."

"Oradaki oda arkadaşım kirayı karşılayabilir. Benden daha fazla harçlığı var," diye kaşlarını çatıyor. "Ayrıca, kız kardeşi şu anda onunla kalıyor, yani beni özleyecek değiller."

"Peki ne yapmak istiyorsun? Seyahat mi? Dünyayı görmek mi? O pahalı diplomayla bir iş mi bulacaksın?" Graham'ın moda tasarımı diplomasının ne kadar pahalı olduğuna dair öfkesini hatırlayın derim.

O da aynı şeyi düşünerek gülüyor. "Graham ölmek üzereydi."

"Ona kalsa hepimiz cimri olur, üç kuruşa talim eder ve ketçap şişelerini paket servis paketlerinden doldururduk," diyorum önümdeki paket servis poşetine vurarak.

"İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Bir keresinde televizyonda insanların para kazanmak için çılgınca şeyler yaptığı programlardan birinde görmüştüm. Belki bunu deneyebilirsin. Çingenelerin çok parası olduğunu sanmıyorum. İşe yarayabilir."

"Ciddiyim, Ford."

"Peki," diye iç geçirdim. "Ne yapmak istiyorsun? Buna cevap ver."

Kızarır ve yere bakar. Gömleğinin eteklerini karıştırırken payetler ışığı yakalıyor ve odanın içinde sektiriyor.

Sonunda bana baktığında, gözlerindeki samimiyeti görüyorum. Koltukta iki büklüm oluyor ve omuzlarını benimkilerle birleştiriyor.

"Illinois'e taşınmak istiyorum."

"Illinois'de ne var ki?"

"Los Angeles'ta oradan bir kız tanıyordum. Evine yeni taşındı ve çok sık mesajlaşıyoruz. Kaliforniya'daki bazı arkadaşlarımız için serbest tasarım işleri yapıyor ve bu iş gerçekten çok hızlı büyüyor. Beni de bunun bir parçası olmaya davet etti."

"Yani oraya taşınmak mı istiyorsun? Los Angeles'a geri dönmeyecek misin?" Gülümsemesi bulaşıcı. "İşi oradan yürüteceğiz.

Illinois. Eş CEO olarak katılırdım ve işleri Illinois'den yürütürdük, gerekirse Los Angeles'a geri dönerdik. O bir servet kazanıyor, Ford ve Graham sonunda istediğimi yapabilmem için bana biraz para bıraktı." Çenesini ayarlıyor. "Yapmak istediğim şey bu."

"Altı hafta önce çorap tasarlamak istemiyor muydun?"

Kızgın bir şekilde ellerini havaya kaldırır. "O zaman öyleydi. Bu ise şimdi."

"Özür dilerim," diye irkiliyorum, biraz geri çekiliyorum. "Peki, Illinois ve ne tasarlıyorsun?"

"Giysiler. Bilgisayar kaplamaları. Şapkalar. Belki çoraplar," diyor gözlerini devirerek. "Bunu yapmak istiyorum."

"Anlayabiliyorum."

"Ama bunun aptalca olduğunu düşünüp düşünmediğinizi bilmem gerekiyor."

Elbette bunun aptalca olduğunu düşünüyorum. Küçük bir adayı bir yıl boyunca besleyebilecek bir moda diplomasıyla bilgisayar kaplamaları tasarlamak çok saçma. Graham'ın büyük bir çöküş yaşayacağını biliyorum ve babam da heyecanlanmayacak.

Bunu söyleyemeden gözlerindeki umut ışıltısını gördüm. Camilla'nın mantıklı tarafıma hitap etmek için yanıma geldiğinde bana gösterdiğine benziyor.

"Neden bana bununla geldin?" diye sordum.

"Çünkü sen mantıklısın."

"Kahretsin," diye gülüyorum. "Sen ve Cam'in aptalca şeyler için benden onay istemeyi bırakmanız için daha fazla hıyar falan mı olmam gerekiyor?"

"Oooh," diyor öne doğru eğilerek. "Cam ne dedi?" "Seninle bu konuda konuşmuyorum çünkü bana söylemiyorsun bilmek istediğim bazı şeyler var."

Alt dudağı dışa dönük. "Yapamam."

"Bana şunu söyle," diye soruyorum. "Kim daha çok çıldıracak? Graham mı? Barrett? Lincoln mü? Ya da ben?"

"Belki ..." diye düşünür. "Barrett. Sanırım. Bilmiyorum. Belki G? Sen de heyecanlanmayacaksın."

Başım ellerimin arasına giriyor, midem çalkalanıyor. "Kız çocuğu sahibi olmak böyle bir şeyse, Allah bana erkek evlat nasip etsin."

"Hey," diyor koluma vurarak. "Kız kardeşlerini sevdiğini biliyorsun!"

"Seviyorum," diyorum hamburgerimi elime alarak. "Ama Graham'a saçmalıklarınla gittiğinde seni daha çok seviyorum."

Yemeğimize geri dönerken gülüyor ve Sienna beni deli etse de bu gece burada başka birinin olmasının iyi hissettirdiğini fark ediyorum.

Ellie

"FORD'UN YANINDA OLABİLİRDİN," diye düşünmeye başladığım deli gibi kendimle alay ediyorum. Kendime bir fincan ballı sıcak çay koyuyorum, umarım bir şekilde uyumama yardımcı olur.

Olmayacak.

Kalbim çok acıdığında uyku olmayacak. Bedenim onun dokunuşunu özlediğinde.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınırken, gecenin bir yarısı boynumun kenarında sırıtışını hissederken, uyku ulaşılmaz olacak. Tıpkı onun gibi.

Yarısı yenmiş çorba kasesi lavabonun yanında duruyor. Ford'un Violet'ten bana getirmesini istediği çorbayı alıp omzunda ağladığım için muhtemelen yarısı gözyaşlarıyla dolmuştur.

Çay fincanımı taşıyarak oturma odasına geçiyorum ve sehpanın üzerine koyuyorum. Yastıkların üzerine uzanıp kumandayı elime aldığımda yastıklar zıplıyor. Zaten iki kez izlediğim reklamlardan başka bir şey yok. Neredeyse bakır kapları satın alacaktım.

"İşte bu kadar zavallısın," diyorum kendime.

Bunu kanıtlarcasına, telefonum yanımda parladığında zıplıyorum. Hızlı bir hareketle telefonu yukarı kaydırdım. Violet'in adını gördüğümde neredeyse odanın öbür ucuna fırlatacaktım.

"Hey," diyorum hatta. "İyi
misin?"

"Evet. Neden?"

"Hâlâ ayakta olduğunu gördüm."

"Hâlâ uyanık olduğumu nasıl gördün? Saat sabahın ikisi."

"Dışarıdaydım," diyor alaycı bir şekilde. "Işıklarınızın açık olduğunu gördüm. Seni kontrol edeyim dedim."

Kumandayı kanepenin diğer tarafına atıp rahatlıyorum. "Sadece uyuyamıyorum."

"Geri gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Eve ya da nereye gidiyorsan oraya git."

"Ford birkaç saat önce beni aradı," diye itiraf ediyor. "Nasıl hissettiğini öğrenmek istedi."

"Beni arayabilirdi."

"Sanırım boşluk istediğini söylemiştin." Sanki yüzüme vuruyormuş gibi şarkı söylüyor. "Onu arayabilirdin, biliyorsun."

Haklı olmasından ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum. Uzun uzun iç geçirdikten sonra, bu yapmacık tavrı bırakıp dürüst olmaya karar veriyorum. Şu anda başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum.

"Ne yapıyorum ben?" Ona soruyorum. "Yaparsam da lanetlenirim, yapmazsam da lanetlenirim."

"Hiçbir fikrim yok. Bana anlatman gerekecek, dostum."

"Çok ama çok yorgunum."

"Peki. İzin ver sana yol göstereyim," diye inliyor. "Benim için kaynatın. Gerçekten korktuğun şey nedir? Bu panik seanslarını geçirdiğinde gördüğün görüntü nedir?"

Bir anıyla boğulurken boğazımı temizliyorum. "Onunla o kadar derin bir ilişkiye girmekten korkuyorum ki merhametine kalıyorum."

"Detaylandır."

"Kahretsin Vi," diye homurdanıyorum. Koltuktan kalkıp oturma odasında volta atmaya başlıyorum. "Ford'a karşı duygularımı bir açıp bir kapatamam. Onu seviyorum Vi. Yani, onu seviyorum."

"Bu çok iyi."

"Beni sevmediğine karar verirse olmaz," diye belirtiyorum. "Ya kıçına vahşi bir tavşan girerse ve Barrett ile kampanyaya gitmek isterse? Bunu yapamam. Dükkân bizim. Ayrıca, bunu yapmak istemiyorum. Ama o zaman ne olur? Bana ne olur?"

"Başına ne gelmesini istiyorsan."

"Bulunduğum noktaya gelebilmek için çok çalıştım. Güçlü, akıllı ve yetenekli olmak için. Onun yanındayken, ona güvendiğimi hissediyorum. Ona ihtiyacım var. Bunu yapmak istemiyorum çünkü
. . ."

"Çünkü bu ona güç veriyor," diyerek cümlemi bitiriyor. "Bana ona güvenmediğini söyledi."

Beni göremese de omuz silkiyorum.

"El, kendini korumak istemen akıllıca. Ama hayatını bir sonraki ayakkabının düşmesini bekleyerek geçiremezsin."

"Her zaman düşmeyi bekleyen bir tane varmış gibi görünüyor." "Var. Hayat bu. Olur böyle şeyler," diye gülüyor.

"Ama iyi olacaksın. Hayatta kalacaksın. Yaşadığın onca şeye bak
zaten."

O haklı. Bunu biliyorum. Kurban değil, hayatta kalan biri olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Ancak bu, dünyaya bakış açımı değiştirmemi kolaylaştırmıyor.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum," diyor, "ama bence hayatının envanterini çıkarmalısın. İçinde ne istediğinize ve ne istemediğinize karar verin. Ve bu seçimlerle yaşamaya hazır olun."

Sözleri bana bir doz soğuk su gibi çarptı. Saate baktım ve Ford'u aramak için artık çok geç olduğunu gördüm.

"Sabah onu arayacağım," dedim. "Bakalım bir çözüm bulabilecek miyiz?"

"Aferin kızıma. Sabah sekizde Heath ve benimle buluşacaksın, değil mi? Mankenlere nasıl şekil vereceğimizi bulmamız gerekiyor."

"Orada olacağım. Ve Vi?"

"Evet?"

"Bana bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Telefonu kapatıp odama gidiyorum. Bu kez başımı yastığa koyduğumda Ford'un kahkahası beni uyutuyor.

Ellie

"BOK GIBI GÖRÜNÜYORSUN." HEATH yanımdan geçerken yüzünü buruşturuyor ve dramatik bir şekilde koltuğa çöküyor. "Ben de kötü bir saç günü geçirdiğimi sanıyordum."

"O anahtar acil durumlar içindi," diyorum ona. "İkinci kez içeri daldınız. Onu alacağım."

"O zavallı kıçını kanepeden sürüklemeyi mi tercih ederdin? Kapıyı çalabilirdim," diye belirtiyor.

"Bütün gün böyleydi," diye iç geçiriyor Violet, bacaklarımı kaldırıp kanepenin ucuna oturuyor. Ayaklarımı kucağına bırakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Meh. Kendimi ateşte yakılmış ve üzerimde tepinilmiş gibi hissediyorum." Yanıma dönüp Heath'e baktım. "Sarı polo tişört sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," diye sırıtıyor. "Çok güzel göründüğümü düşünmüştüm o."

"Ford bugün aradı mı?" Violet soruyor. Ona bir bakış attım.

"Beni aradı," diyor. "Ona söylediğimde endişelendi Bu sabah bizimle buluşmadın. Kontrol etmem gerekiyordu.

daha sonra onunla. Bugün ilerleyen saatlerde kardeşleriyle bir toplantısı olduğunu söyledi."

"Yönetim kurulu toplantısını hayal edebiliyor musun?" Heath soruyor. "Bir Odaya Kaç Fıstık Sığdırabiliriz oyunu gibi."

Hepimiz gülüyoruz. Son iki gündür ilk kez kendimi ölümün eşiğinde hissetmiyorum. Midem guruldamıyor ve başım pamukla tıkanmış gibi hissetmiyorum.

Emin olmak için burnumu çekiyorum.

"Grip falan mı oldun?" Violet soruyor. "Bu sabah pastanedeydim ve birçok insanın kötü bir hastalığa yakalandığını söylediler."

"Sanırım. Babamda da var. Birkaç dakika önce onu aradım ve dünden beri yatakta olduğunu söyledi. Sadece bitkin hissediyormuş."

Heath koltuğunu düzeltti. "Böyle mi hissediyorsun? Silinmiş mi?"

"Birkaç gün içinde bu koltuktan kalkmış gibi mi görünüyorum?" Gülüyorum. "Sadece uyumak istiyorum. Ama iyi tarafından bakarsak, sanırım beş kilo verdim."

Gözleri Violet'inkilere kayıyor. Midemde bu sefer kusmuk olmayan bir şey gurulduyor. "Ne?"

Violet Heath'e sırıttı. "Bu mümkün mü? ?"

Heath güler. "Bunun mümkün olduğunu biliyorsun ve eğer değilse, onu hak etmiyor demektir!"

"Siz ikiniz ne halttan bahsediyorsunuz?" Oturmak için yastığın üzerine doğru kayarak söylüyorum.

Heath öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Hamile olduğun hiç aklından geçti mi?"

Kusmuk tüm gücüyle geri geldi. "Hayır," diyorum yüksek sesle. "Hamile değilim."

Midemde birkaç saniye önce bastırılmış olan asit şimdi patlamaya hazır bir volkan gibi çalkalanırken ağzım kuruyor. Hamile olamam. Yani, olabilirim. Olabilirim. Teknik olarak. Ama olamam. Gerçekten yapamam. Bu sadece .

. .

"Hey," diyor Violet, elini kaval kemiğimin üzerine koyarak. "Her seferinde bir düşünce."

"Grip oldum çocuklar," diye ısrar ediyorum. "Babamda da var. Muhtemelen ondan ya da bu hafta fırındaki kızlardan kaptım. Yani, ben ..."

Tüm oda üzerime çöküyormuş gibi hissederken nefes almak çaba gerektiriyor. Kontrol edemediğim bir telaş var, daha önce böyle hissettiğimi hatırlatan bir sürü şey dalga dalga bana çarpıyor.

"Hasta olacağım." Karnımı tutarak sıçrıyorum ve tuvalete koşuyorum. İçtiğim son birkaç bardak suyu tuvalete dökerken, birkaç tuzlu gözyaşı da ekliyorum.

Violet saçlarımı tutup yana doğru çekiyor, diğer eliyle de sırtımda küçük daireler çiziyor. Kasılmamın bittiğinden emin olduktan sonra ona bakıp gülüyorum. Hüzünlü, korkmuş bir ses, en iyi arkadaşından çok deli bir insan gibi.

Yaslandığım duvar serin. Violet banyo zemininde yanımda oturuyor. Bana tavsiye ya da yönlendirme sunmuyor ya da kalkıp her neyse onunla ilgilenmemi söylemiyor. Sadece oturup açık mavi duvara bakıyoruz.

"Grip oldum," diye mırıldanıyorum. Ağzımın tadı safra gibi ve neredeyse tekrar hastalanmama neden oluyor. Yüzüm şişmiş, kabarmış hissediyorum ve en büyük endişemin bu olmasını gerçekten isterdim. Gülerek Vi'ye bakıyorum. "Bazı şeylerin diğer şeylere bakış açımı değiştirmesi çok komik. Şimdi keşke Ford'un uğrayacağından ve bok gibi görüneceğimden endişelenseydim diyorum."

Karnıma bakıyorum. Aynı görünüyor. Ama hala aynı mı? Yoksa bilmediğim bir sırrı sessizce saklıyor mu?

Yutkunmaya zorlayarak Violet'e bakıyorum. Beni sabırla izliyor, dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılmaya başlıyor.

"Bunun gerçekten bir olasılık olduğunu düşünmekten korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Oda dönüyor olabilir. Lavabonun üzerindeki tutucudan dışarı çıkmış bir diş fırçası buluyorum ve ona odaklanıyorum.

düşüyor.

Bir dizi duygu içimde yuvarlanıyor ve hangisine tutunacağımı bilemiyorum.

"Nefes al, Ellie," diye fısıldıyor Violet.

"Düşündüğünden daha zor." Titrek bir nefes veriyorum ve ciğerlerimi yeniden dolduruyorum. "Buna hazır değilim. Yani, eğer olan buysa."

"Sadece grip olabilir."

"Olabilir. Umarım öyledir." Çekinerek elimi karnımın üzerine koyuyorum. Tek hissedebildiğim, dışarı atılmakla tehdit eden asidin gurultusu ama yine de gözlerimi kapatıyorum.

Déjà vu beni çok etkiliyor. O zamanlar çok korkmuştum. Bunu düzgün bir şekilde yapmak, annemin yaptığı gibi yapmak için çok genç olduğumu içten içe biliyordum. O zaman çok korkmuştum. Ama şimdi daha çok korkuyor olabilirim.

Buna şimdi hazır olabilir miydim? Bir bebeğin gerektireceği tüm değişiklikleri üstlenmeye hazır mıyım? Ford'a bunları yapabilecek durumda olmadığımı söylüyordum ve öyle hissetmiyorum.

Anneme verdiğim sözleri yerine getirmek istiyorum; bir şeyler görmek, bir şeyler yapmak ve ondan daha fazla bir hayat yaşamak istiyorum. Eğer bir çocuğum olursa, ben ...

"Hasta olacağım." Tekrar tuvalete doğru yığılıyorum, fayans zemin dizlerimi ısırıyor. Violet yanımda diz çöküyor ve anne olacağımı öğrendiğim anda anneliğe ihtiyacım olduğu aklıma geliyor. Bu kesinlikle benim başarısızlığımın bir kanıtı.

Bana uzatılan el bezini alarak ağzımı siliyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Bilmem gerek. Muhtemelen virüs kapmışımdır ve tüm bunlar boşuna. Ama bilmem gerek."

Violet başını sallar. "Heath köşedeki eczaneye koştu."

"Şaka yapıyorsun."

"Bilmek isteyeceğinizi biliyorduk. Ve belki biz de bilmek istiyorduk."

"Tabii ki bu seninle ilgili," diye gülüyorum. Ses tonum titrek ve bunu duymak beni daha da endişelendiriyor. "Ben

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Vi. Bu Halcyon için ne anlama geliyor? Ne olur-"

"Her seferinde bir şey. Ayrıca, eğer doğruysa bu dünyanın sonu değil."

"İş ortağınız çok daha az ortak gibi olacak." "Güzel. İstediğimi yaparım," diye göz kırpıyor. Ben itiraz etmeye başlayınca gülüyor. "Ellie, bebekler bir nimettir. Belki planladığın gibi olmayabilir. Belki bazı şeyleri daha da zorlaştıracak, bunu kabul ediyorum. Ama daha önce hiç "Annem keşke çocuğum olmasaydı diyor."

Omuzlarım çöküyor. "Çok fazla planım vardı. Gerçekten hayatımın yeni başladığını hissediyorum. Ve şimdi bu?"

Gözlerimi kapatıyorum ve Mallory'nin bize yogada bulmamızı öğrettiği mutlu yeri bulmaya çalışıyorum. Merkezimi. Benim zen'im. Ben bulamadan Heath kapıda beliriyor.

"Nasıl gidiyoruz?" diye soruyor.

"Çatalla." Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzatıyorum. Violet'e bir bakış attı.

"Sende olduğunu biliyorum, o yüzden bana ver," diye emrediyorum.

Sinsi bir sırıtışla elime ince bir kutu tutuşturuyor. Sanki bir ton ağırlığında. Geleceğimin ağırlığı bu karton parçasında yatıyor.

Bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğimi düşünürken, oturma odasında telefonum çalıyor. Heath almaya gitti. Döndüğünde elindeydi. "Ben Ford."

"Sanki ESP'si falan var," diye inliyorum. "Cevap verecek misin? Ona buraya gelmemesini söyle. Bir sebep uydur çünkü onu görmek istemiyorum."

"Seni kontrol etmek isteyecektir," diye araya giriyor Violet. "Söyle ona... Bugün yapmam gereken bazı işler olduğunu söyle. ve bir dakika içinde ayrılıyorum. Onu sonra arayacağımı söyle." Heath ışınlanıyor, telefonumu açıyor ve uzaklaşıyor. Ses tonu, neredeyse mırıldanır gibi, gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Ford'la konuşması için Heath'e mi güveniyorsun?" Violet gülüyor.

"Çünkü Ford'un eşcinsel olmadığından kesinlikle eminim." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, dizlerim titriyor. "İşte bu yüzden

burada, her şeyden sonra."

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

Aynaya bakıyorum. Yüzüm hayal ettiğimden bile daha kötü. Yanaklarımdaki kan damarları gerilmekten çatlamış, gözlerim şişmiş, cildim kurumuş.

Violet'in yüzü benimkinin yanında beliriyor. "Kalmamı mı yoksa gitmemi mi istersin?"

"Git. Koridorda. Bir şey öğrendiğimde sana söylerim."

Omzumu sıkıyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak gözden kayboluyor.

Kutu elimde her an patlamaya ve çok dikkat ettiğim dünyamı havaya uçurmaya hazır bir bomba gibi duruyor. Kutuyu açıp talimatları okurken, temelde kaç çizginin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, beni ele geçirmeye çalışan bir heves telaşını bastırmaya çalışıyorum.

Çubuğa işerken ne yaptığım dışında her şeyi düşünüyorum. Ellerimi yıkarken çubuğu tezgâhın üzerine koyuyorum, ona bakmıyorum. Birkaç saniye içinde göstereceği şeyin hayatımı öyle ya da böyle değiştireceğini biliyorum.

Ellerimi bir damla su kalmayacak şekilde kuruladıktan, sifonu çektikten, tezgahı kuruladıktan ve aynada saçımı düzelttikten sonra bakıyorum.

İki. Pembe. Çizgili.

Kapı ittirilerek açıldığında nefesim tam olarak ağzımdan çıkmamıştı. Bunu fark ettim. Vi ve Heath'in içeri girdiğini hissediyorum ama hareket etmiyorum. Sadece önümdeki küçük plastik parçasına bakıyorum.

"Biliyordum," diye fışkırıyor Violet ve beni kucaklıyor. Ben de ona sarılmıyorum. Kollarımı bile oynatmıyorum. Sadece çubuğu yüzümün önünde tutuyorum ve sıcak gözyaşlarının yavaşça yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

Banyomun ortasında dururken Heath'in kolları ikimizi sarıyor. Kimse tek kelime etmiyor.

Tek düşünebildiğim Ford'a söylemek ve onun tepkisi. Ona bebeğimiz olacağını düşündüğümü ilk kez söylemek zorunda kaldığımda nasıl bir tepki vereceğini merak ediyorum.

O kadar çok duygu seline kapılıyorum ki, gözyaşlarımı toparlayamıyorum bile. Arkadaşlarım bana sarılıyor, sırtımı ovuyor, kulağıma kendi düşüncelerimin sesinden duyamayacağım şeyler fısıldıyor.

Sakinleştiğimde ve beni bıraktıklarında, testi tezgaha koyup yüzüme soğuk su çarpıyorum. Ancak gözlerime bir havlu bastırdıktan sonra konuşmaya çalışıyorum. "İşte Şarap Çarşambası gitti," diye şaka yapmaya çalışıyorum. "Bu hiç komik değildi, değil mi?"

"Bu çocuğun ne kadar güzel olacağına dair bir fikrin var mı?" Heath fışkırıyor.

"Henüz orada değil, Heath. Ona bir saniye ver."

Lavanta bezini yüzümden çekerek en iyi iki arkadaşımın arasına bakıyorum. "Bu ya çok büyük bir hata ya da başıma gelen en iyi şey. Hangisi olduğundan emin değilim."

Bildiğim bir şey var. Kalbime sızdığını, ruhuma dağılmış umutların ve hayallerin etrafında döndüğünü ve onları birbirine bağladığını hissedebiliyorum. Bununla birlikte ne geliyor? Kör edici bir korku.

Ford gibi bir adamla bir aile kurmak her kadının hayalidir. Seçme şansım olsaydı belki de şimdi istemezdim. Belki de oraya ulaşmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ama bu kavram neredeyse on yıldır dilek listemin zirvesinde yer alan bir şey, ulaşılamaz olduğunu düşündüğüm bir hayaldi. Ya mahvolursa ne olacak? Ya işe yaramazsa? Ya-

"Sakin ol," diye gülüyor Violet ve kalçasıyla bana vuruyor. "Az önce nereye gittiğini bilmiyorum ama geri gelmene ihtiyacım olacak."

"Ona söylemeye korkuyorum."

"Neden? Çok sevinecek!" Violet bana deliymişim gibi bakıyor. "Bunu öğrenmesini izlemek istiyorum."

Yaptığı suratlar genelde beni güldürür, ama şimdi farkına bile varmıyorum.

"Ya ona söylersem... ya bu uğursuzluk getirirse?" Gözlerimi siliyorum. "Ya bildiğim gibi üzerime gelirse, her şeyi doğru şekilde yapmak için bir plan yapmak isterse ve ben ..." Gözlerimi kapatıyorum, ani bir baş dönmesi beni sarsıyor.

"İstemiyor musun?" Heath kaşlarını çattı. "Ben olsam kendimi onun en seksi şekilde çıldırmasına hazırlardım, dostum."

Telefonum Heath'in elinde çınlıyor. Önce ona, sonra da bana baktı. "Bebeğinin babasını ararsan akıllıca davranmış olursun, yoksa buraya gelecek gibi görünüyor."

"Ne dedi o?" İnledim.

"Mesajda 'Ya beni ara ya da seni görmeye geliyorum' yazıyor. İyi olduğunu bilmem gerek. On dakikan var bebeğim' yazıyordu. Sana 'bebeğim' dedi," diye anlatıyor Heath.

Gözlerimi deviriyorum. "Ona bir toplantıya gireceğimi ve onu birazdan arayacağımı söyle."

"Tebrikler falan deme yani?"

"Heath, bunun şakasını bile yapma!" Ayağa fırlayarak söylüyorum. Midem altüst oluyor ve Violet'a bir bakış fırlatıyorum. "Bu hastalık geçmeyecek, değil mi?"

Gülüyor ve bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Dokuz ay boyunca değil, dostum."

Ford

"HAYIR, APTALCA BİR ŞEY YAPMADIM," diye iç geçirdim ve bir bardak tatlı çay doldurdum. "Gurur duyardın."

Mallory telefonda, "Çıldırmayalım," diye homurdanıyor. "Onu tereddüt ettirecek bir şey yapmış olmalısın."

"Neden hep erkeğin suçu? Neden buna neden olan sadece kafasındaki bir şey değil?"

"Çünkü ben gerçekte yaşıyorum."

İç çekerek, içinde bulunduğum endişe yumağından kurtulmaya çalışıyorum. Eğer hastalanmasaydı onu biraz yalnız bırakmayı başarabilirdim. Gerçekten bir sorun olduğunu bilmeseydim onu bir iki kez kontrol etmekle bile başa çıkabilirdim. Heath olmasaydı, muhtemelen bilemezdim.

Neyse ki bu sabah telefonunu aradığımda bana haber verdi. Şimdi bir saat önce mesajda söz verdiği gibi evime gelmesini bekliyorum.

Mallory, "Bugün yogaya gelmedi," diye bahsediyor.

"Her an burada olabilir. O hasta. Babası da öyle. Öğleden sonra onu kontrol etmek için oraya uğradım," diye ekliyorum hemen.

"Babasıyla bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim."

Çaydan bir yudum almadan önce "Benden hoşlanıyor," diye omuz silkiyorum. En sevdiği balık tutma delikleri ve Georgia'daki en büyük ginseng tarlasını bulmam için bana yapmaya çalıştığı harita hakkındaki konuşmamızı düşünüyorum. "Artık onun gibilerini yapmıyorlar."

Ön koridorda kapı çaldı ve içkimi yere bıraktım. "Hey, Ellie geldi. Benim gitmem gerek. Graham'a söyle, sohbeti böldüğün için onu sonra arayacağım."

"Olur. Görüşürüz, Ford."

Telefonumu cebime atıp koşarak ön kapıya gittim. Bakmadım bile, ama bakmalıydım. Belki de bu beni göreceğim şeye hazırlardı.

Ellie verandada duruyor, yüzü şişmiş ve lekeli. Gözleri cam gibiydi ve ağladığı belliydi. Bir süredir. Bir ya da iki damla değil, gözlerinin akını neredeyse pembeleştirecek kadar.

"Neyin var?" Elini tutup içeri çekiyorum, onu daha iyi görebilmek için avizenin altına yerleştiriyorum. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Zarar görmemiş gibi görünüyor. Fiziksel olarak en azından. Alt dudağı titremeye başlayınca ne yapacağımı bilemedim ve onu kucakladım.

"Biri seni incitti mi? Baban iyi mi?"

Gömleğime doğru başını sallıyor. Kalbim boğazımda, onu kendime daha sıkı çekiyorum. "Ödümü koparıyorsun."

"Seninle konuşmam gerek."

Yüzü bana doğru bastırılmış, kelimeler boğuk ve zar zor seçebiliyorum. İlk başta sert davranıyor, sanki sarılmak istemiyormuş gibi. Ama birkaç saniye sonra elleri gömleğimin altına dalıyor ve sırtıma yaslanıyor.

"Ellie, bunu açıklamana ihtiyacım var."

Sırtı titremeye başlar. Sessiz hıçkırıkların sesi, onları zapt etme çabalarının arasından kayıyor. Bu kombinasyon kalbimin boğazımda düğümlenmesine, adrenalinimin yükselmesine neden oluyor.

Yüzünü görebilmek için onu geriye doğru yönlendiriyorum. Cildinde kırmızı çizgiler var, dudakları ağlamaktan dolgunlaşmış sanırım. Onun

Saçları yüzüne yapışmış. "Neler oluyor?"

Hala bir şey söylemeyi reddediyor, sadece gözleri yaşlı köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor. Gülmek zorundayım yoksa soğukkanlılığımı kaybedeceğim.

"Hadi gel." Elini tuttum ve onu mutfağa götürdüm. Onu adaya oturtuyorum ve bir bardak çay veriyorum. "Çay her şeyi düzeltir. Ya da annem öyle der. Bunun doğru olmadığını düşünüyorum ama elimdeki en iyi şey bu."

Gülüyor, gözyaşlarını geri kırpıyor. "Teşekkür ederim."

Çekmeceleri karıştırarak bir bez buluyorum ve ıslatıyorum. Ona vermek için döndüğümde beni izlediğini görüyorum. Gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey var. Her ne ise, beni yolumda durduruyor.

"Bebeğim, bunu açıklamaya başlaman gerekecek çünkü sakin kalmakta zorlanıyorum."

Başını ileri geri sallıyor ve kelimelerin boğazında düğümlendiğini neredeyse görebiliyorum.

"Baban mı?"

"Hayır." Kelime boğuk, havada kalın. Çaydan titrek bir yudum alıyor.

"Halcyon?" Sinirlenerek teklif ediyorum.

"Hayır."

"Ellie," diye iç geçirdim, derin bir nefes alarak, "Ben-"

Cebimdeki telefonum çalıyor ve sinirli bir bakışla onu çıkarıyorum. "Arayan Barrett. Bekleyebilir."

"Al onu," diyor, eli boğazının dibinde yatarken. "Al ve bana bir saniye ver, tamam mı?"

"Emin misin? Onu sesli mesaja göndermekten
mutluluk duyarım." "Lütfen aç."

"Evet?" Ahizeye doğru söylüyorum.

"Hey, Ford. İyi misin?" Barrett
soruyor. "İyiyim. Ne oldu?"

Bir sonraki olası siyasi hamlesi hakkında konuşmaya başladı. Tek yapmak istediğim ona şu anda ne kadar sikimde olmadığını söylemek ve Ellie'ye geri dönmek. Önemli olana.

Bunun yerine, gözlerimdeki kızgınlığı görmemesi için ona sırtımı dönüyorum. Bunun bana ne olduğunu anlatmasına yardımcı olmayacağını biliyorum. Ve benim bilmem gerekiyor. Şimdi.

"Hey, Barrett," diyorum köşeyi dönüp yemek odasına girerken. "Hıyarlık etmek istemem ama şu anda bazı işlerim var ve seni geri aramam gerekiyor."

"Sorun değil," diyor. "Önce kendinle ilgilen. Yakında konuşuruz, dostum."

"Görüşürüz."

Görüşmeyi bitirip köşeyi döndüm.

Gitmişti.

"Kahretsin, Ellie!"

Telefonu tekrar sesli mesaja geçerken kamyonetim kükrüyor. Nereye gittiği, neden gittiği ya da onu bu kadar sarsacak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Arkamı dönmemeliydim. Tüm dikkatimi ona vermeliydim.

Bir elim direksiyonda, diğer elim rehberimde gezinirken Violet'i arıyorum. Tekerlekler caddeye çıkınca telefonu açtı.

"Alo?"

"Violet, ben Ford. Ellie nerede?"

"O seninle, değil mi?" Sesinde beni neredeyse uçurumun kenarına gönderen b i r panik var.

"Hayır, değil. Oradaydı ve öylece çıkıp gitti. Oraya gittiğinde berbat bir haldeydi ve nedenini bilmiyorum."

"Neredesin?"

"Yoldayım. Ben . . . Nereye gittiğimi bile bilmiyorum, Violet. Sadece onu bulmam gerekiyor."

Telefondan yumuşak bir kahkaha yükseliyor. Beni hoparlöre aldığını duyuyorum. "Öncelikle sakin ol. Tamam mı?"

"Sakinleşmek mi? Ve neden gülüyorsun?" Bum. "Bu hiç komik değil."

"Hayır, değil" diyor. "Ama sana her şeyin yoluna gireceğini söylediğimde bana güven."

"Neye ü z ü l d ü ğ ü n ü biliyor musun?" Direksiyonu yeniden kavrayarak soruyorum.

"Evet."

Avuç içim konsola çarpıyor. "Harika. O zaman söyle bana ya da onu nerede bulacağımı söyle çünkü sinirden harap oldum."

Beni Savannah'ya götürecek yola çıktığımda endişeme hiçbir şey katmayan uzun bir sessizlik oluyor. "Violet?"

"Tamam. Eve gidiyor. Az önce bana mesaj attı."

Otoyolun ortasında U dönüşü yapıyorum, lastiklerim gıcırdıyor ve diğer yöne gidiyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırıyor.

"Diğer tarafa gitmek zorundaydım."

"Güzel."

Güneye doğru bir dönüş yapıyorum, farlarım yol boyunca uzanan sokak tabelalarından yansıyor. Kalbim kamyonetimden bile hızlı atıyor, ikisi de güvenli değil.

Ellie

EVIM ÇOK SOĞUK GÖRÜNÜYOR. Ve boş. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlar umuduyla geçtiğim her ışığı yakıyorum.

Ona söylemeliydim. Yapmalıydım ve yapmamakla hata ettim ve eminim yapmadığım için üzgündür.

Ben bir korkağım.

"Ellie?" Violet'ın sesi koridorda çınlıyor. "Neredesin? Burayı Noel ağacı gibi aydınlatmışsın!"

"Mutfakta."

Koridordan geldiğini duydum. "İşte buradasın." Gülümsememeye çalışıyor ama gülümsediğini görebiliyorum. "Ne oldu böyle?"

"Sadece geri dönmene ihtiyacım vardı," diyorum, ona gönderdiğim mesaja atıfta bulunarak. "Ona söylemedim. Söyleyemezdim."

Bunu düşünmek bile nabzımın yükselmesine neden oluyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum ayağa fırlayarak. "Kahretsin! Ben içemem."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı, yeni hayatımdaki şarap eksikliğinden değil, daha çok karşılaşacağım tüm değişiklikler için. Babamın dediği gibi, bilinmeyenin korkusu. Bilinmeyenden nefret ederim.

Violet güler. "Şarap içemezsin. Ya da kafein. Ya da bazı peynirler ve balıklar."

Ona gelmiş geçmiş en üzgün bakışı atmış olmalıyım çünkü kahkahaları daha da yükseliyor. Ona siktir olup gitmesini söyleyemeden kapı çaldı.

Bir
kere.
İki
kere.
Üç kez. Muhtemelen iki saniye içinde. Gözlerim
kocaman oldu. "Beni çabuk buldu."
"Şey ..." Ellerini ceplerine soktu. "Ona sen söyledin!
Seni sıçan!"
"Beni aradı, Ellie. Ne yapmamı istiyorsun? Ona yalan söylememi mi?"
"Ben de tam olarak bunu yapmanı istiyordum! Bana biraz zaman ver. Beni koru."
"Üzgünüm. Pek sayılmaz, ama ne demek istediğimi anladınız," diye gülüyor. "Kapıyı açayım mı?"
Ne diyeceğimi bilemediğimden, alçak sesle feryat ettim.
"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Koridorda kayboldu. az önce g e l d i . O t u r u r k e n bacaklarım titriyor, ellerim birbirine dolanıyor.

Violet daha kapıyı açmaya vakit bulamadan kapıdan içeri daldı. "Ciddi misin?" Bana kısık gözlerle bakıyor.

"Ne?" "Ne?" diye sordum, kelimenin kulağa düşündüğümden daha masum geldiğini söyleyerek.
"Öylece çekip gidemezsin." "Biraz boşluğa
ihtiyacım vardı."
Öfkeyle kıkırdıyor. "Banyoya girebilirdin. Yatak odasına. Garaj yolundaki lanet arabanda oturabilirdin, Ellie. Ama evime üzgün bir şekilde gelip sonra da ortadan kaybolamazsın."
"Özür dilerim."
Tavana bakıp nefes alıyor, omuzlarındaki gerginlik biraz olsun yatışıyor. "Ne haltlar dönüyor burada?"
"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorum? Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?" Hareket etmiyorum. Sadece nefes almaya odaklanıyorum.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor, soru çok sakin. Öfkenin eşiğinde, bunu görebiliyorum. Duyabiliyorum. Hissedebiliyorum.

"Senin yüzünden."

"Benim yüzümden mi?" diye neredeyse gürlüyor. "Benim yüzümden mi ağlıyorsun? Günlerdir seninle konuşmuyorum bile, çünkü boşluğa ihtiyacın var. Ne var biliyor musun, boşluğunu sikeyim."

Violet'in koridorun karanlığında gizlendiğini görüyorum, ihtiyacım olursa hala yanımda olduğunu bana bildiriyor. Birden, keşke olmasaydı diyorum. Keşke sadece Ford ve ben olsaydık.

"Ford, özür dilerim."

"Ben de öyle. Bu saçmalığa başladığında ayağımı yere vurmalı ve o zaman işin aslını öğrenmeliydim." Bir sandalye çekti ama oturmadı. "Ne. Ne. Sikeyim. Ne. Gidiyor. Gidiyor?"

"Violet burada," diyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Violet burada.

Elbette öyle değil ve bana bunu söyleyen bir bakış attı.

"Violet?" o arar, bakıyor at Ben. "Will sen Gitmek mi? Lütfen?"

Etrafına bakıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Benden haber alana kadar dışarıda olacağını belirtiyor ve sonra kapı usulca kapanıyor.

Bunu bir gözyaşı seli takip eder.

"Bana seni nasıl düzelteceğimi söyle," diyor sessizce. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bundan nefret ediyorum, Ellie. Nefret ediyorum."

"Bunu düzeltemezsin. Bunu düzeltmenin bir yolu yok."

Ellerini yüzünde gezdirerek bir daire çiziyor. Vücudunun hareketlerini, yüzündeki endişeyi, benim için endişelendiği için içinde bulunduğu hissedilir sefaleti izliyorum.

"Benim için bir soruya cevap ver," diyorum. "Barrett ne istedi?"

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

Her şeyi. "Sadece cevap ver. Lütfen."

"Açıkçası bilmiyorum çünkü sizinle konuşmak istiyordum. Ama sanırım bunun kampanyasıyla bir ilgisi var."

"Yani kaçıyor mu?"

"Sanırım öyle."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve birinin beni izlediğine dair sessiz bir dua ediyorum.

"Ford," diyorum boğazımı temizleyerek. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Oturmanı istiyorum."

Nefes nefese kalır ama söyleneni yapar. İş gömleğinin üst düğmesi açık, kravatı ve ceketi çoktan gitmiş. Sarı dikenli saçları dağınık ve elini saçlarında gezdirdiğini görebiliyorum.

Ağlayan bir bebek yüzünden uykusuz kaldıktan sonra gecenin bir yarısı nasıl görüneceğini merak ediyorum. Dirseğinin kıvrımında kıvrılmış bir bebek varken kolları nasıl görünürdü, o kadar büyük ve güçlü.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyor ben konuşmaya başlamadan hemen önce. "Ciddiyim. Her şeyi."

"Tamam." Derin bir nefes aldım ve ağzımdan kaçırdım. "Bir bebeğim olacak."

Kelimeler beynine sızarken yüzü yavaşça değişir. Kaşları birbirine yaklaşıyor, ağzı açılıyor, sonra kapanıyor. Gözleri santim santim açılırken başı yana eğiliyor.

Başını sallıyor. "Ne dedin sen?"

"Dedim ki," diye fısıldadım, "benim ... bizim ... bir bebeğimiz olacak." "Bu gerçek, değil mi?"

"Evet," diye başımı salladım. "Daha önce bir test yaptırdım. En son senin bebeğini doğuracağımı düşündüğümü söylediğimde-"

Sandalyesi odanın öbür ucuna uçuyor ve bir gürültüyle yere çarpıyor. Önümde çömelmiş, gözleri benimkilerle aynı hizada. "Tekrar söyle."

"Bir bebeğimiz olacak."

Gözleri sadece hayal edebileceğim bir sevinçle parıldamaya başladığında nefes alışları hızlı ve titrek. Bu

Daha önce beni eğitmek için sakin kaldığı zamanlardaki gibi değil. Bu sefer tek gördüğüm, denesem de tarif edemeyeceğim bir sevinç.

"Ciddi misin?" diye soruyor, kelimelerin içine bir kahkaha yerleştirerek. "Bebeğimiz mi olacak? Emin misin?"

Başımı sallıyorum, hâlâ her şeyi anladığından emin değilim.

"Ellie," diye nefes alıyor. Elini karnıma koyuyor ve öylece bakıyor. "Aman Tanrım."

"Ne kadar ilerlediğimi bilmiyorum," diye boğuluyorum. "Kısa bir süre önce öğrendim."

O bana bakarken aramıza bir sessizlik çöküyor. Yüzünde sayısız duygu var ve sessizlik uzadıkça daha da tedirgin oluyorum.

Zorla yutkunuyorum. "Bunun yapmak zorunda olduğun bir şey olduğunu düşünmeni istemiyorum. Bunun çok fazla ve plansız olduğunu biliyorum ama çekip gidebilirsin. Sana ihtiyacım yok."

"Belki de sana ihtiyacım vardır."

Ben gülümsemeye, hatta ışıldamaya başladığımda, yüzündeki tüm ciddiyet kayboluyor. Yerini mutlak bir sevinç ifadesi alıyor. "Buna inanamıyorum."

"İnan buna," diye gülüyorum, gözyaşlarımla savaşarak.

Eli neredeyse tüm karın bölgemi kaplıyor, parmakları kalın ve çalışmaktan nasırlaşmış. Elindeki küçük yıldızı görüyorum. Kendi elimi onunkini örtmek için hareket ettiriyorum, başparmağım mürekkep izine bastırıyor.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyor gözlerini kaçırarak. Sakin kalmak için mücadele ederken yüz hatlarındaki duygu savaşını görebiliyorum.

Ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Kolları bedenimi sarıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Tartışacak, çözecek çok şey var ama şu anda bana sarılmasına izin vermek tercih edilen cevap.

Bir süre sonra beni oturma odasına götürdü ve kanepeye oturttu. Beni yanına çekti.

"Seninle evlenmek istiyorum."

"Bekle," diyorum başımı sallayarak. "Bir saniye bekleyelim." Sadece gülüyor.

"Ford, geçen gün söylediklerim değişmedi." "Her şey değişti, Ellie."

"Hayır, olmadı."

"Oh, bebeğim, öyle oldu ki," diye sırıtıyor. "O uzay saçmalığı sona erdi. Özür dilerim. Yapamam. Pirinçteki beyaz gibi senin bokunun her yerinde olacağım."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Senin uydurduğun fikirler dışında konuşacak çok şeyimiz var."

"Planlar, Ellie. Fikirler değil. Planlar."

Bunun kaybedilen bir savaş olduğunu biliyorum. Gözlerinde o bakış varken onunla kazanamazsın. Yine de, kavga anlamına gelse bile pes etmeye hazır değilim. Öyle ya da böyle sesimi duyuracağım. "Sadece Hatırla seninplanlar vardır Seninkiler. Onlar Yapma. beni de içermesi gerekir."

"Gülünç derecede sevimlisin," diye gülüyor. "G'yi arayıp nakliye kamyonu getirtmesini söyleyeceğim-"

"Dur."

"Bu oluyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Bütün yumurtalarımı tek bir sepete koymayacağım."

"Belli ki yumurtayla ne yapılacağını biliyorum," diye göz kırpıyor. Omzuna bir tokat atıyorum ve o da içtenlikle gülüyor. "Ciddiyim, bana güven Ellie."

"Birine güvenmekte zorlanıyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Sen akıllı bir kızsın. Ama sen ve ben tekrar bir araya getirildik, bu sefer hayatlarımızın öğrendiğimiz dersleri kullanabileceğimiz ve ileriye gidebileceğimiz bir noktasında. Birlikte."

Yere bakıyorum, endişem neşemi tekrar ele geçiriyor. "Birlikte olma kısmını konuşalım."

"Tamam. Ateş et."

"Peki ya Barrett? Yine havalanacak mısın?"

Gözlerine bakıyorum. Yumuşama şekli, içimdeki korkuyu gördüğünü gösteriyor. "Ellie, dinle, ben-"

Önümüzdeki sehpanın üzerinde deli gibi çalan telefonum sözünü kesiyor. Babamın cep numarası. Elimde bir

parmağımla tuttum. "Alo?" diye sordum.

"Bu Ellie Pagan mı?"

"Evet. Kimsiniz?"

"Tatlım, ben Savannah Genel Hastanesi'nden Shirley Templesman. Baban bu akşam bir kaza geçirdi. Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmen gerekiyor."

Ellie

Yanlarından vızıldayarak geçtiğim insanların bakışlarını görmezden gelerek köşeyi dönüp Yoğun Bakım Ünitesi'ne doğru uçuyorum. Çift kapıyı açmak için düğmeye tekrar tekrar bastığımda ellerim titriyor. Bir karınca hızıyla, serbest kalıyorlar.

Oda numaraları her kapıdan sarkan küçük mavi panellerde yazılı. Aradığım odayı bulana kadar kavisli koridorda koşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Özür dilerim hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bir hemşire tezgahın arkasında duruyor. "Ziyaret saati sona erdi."

"Babam Bill Pagan. Oda 12E. Hastaneden aradılar.
."

Gözyaşlarımı geri kırpıyorum, küçük bir rahatlama buluyorum. Ford'un eli beni sabitliyor. "Onu görebilir miyiz? Birkaç dakikalığına bile olsa?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "12E hemen şurada. Doktora burada olduğunuzu haber vereyim."

"Teşekkür ederim," diyorum ama odanın yolunu yarıladığımı düşünerek beni duyduğundan emin değilim.

Biz içeri girerken monitörler sürekli cıvıldıyor, oda karanlık ve serin. Bir yatakta yatıyor, burnundan bir tüp çıkıyor.

Aldığı her bitkin nefeste, etrafındaki makineler parlıyor ve bip sesi çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, çantamı bir sandalyenin üzerine bırakıyorum. Etrafındaki çeşitli enstrümanlardan parlayan sayıları anlamaya çalışıyorum ama hepsi birbirine karışıyor.

Babamın gözleri kapalı.

Yatağa doğru adım atıyorum ve elini elime alıyorum. Elim soğuk ve gevşek; dizlerimin üzerine çöküp ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Babacığım?" Yavaşça söylüyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Nefesleri öksürüğe dönüşüyor ama gözlerini açmıyor.

"Benim. Ellie. Beni duyabiliyorsan elimi sık."

Beni duyabildiğine dair bir işaret vermesi için sessizce yalvararak bekliyorum. Diğer elimi onunkinin üzerine koyarak hâlâ burada olduğuna dair bir işaret bekliyorum.

Arkamdan bir perdenin çekilme sesi geliyor. Arkamı dönmüyorum ama Ford'un bir doktorla selamlaştığını duyuyorum. Birkaç saniye içinde yatağın diğer tarafında beliriyor.

"Sen Ellie'sin, değil mi?" diye soruyor.

Kısa, kıvırcık, kızıl saçları ve parlak yeşil gözleri var. Boynunda bir stetoskop ve elinde bir çizelge var.

"Evet."

"Ben Dr. Issac."

"Ona ne oldu?" Sesim çatallaşmaya başlarken soruyorum. Ford hemen yanıma geliyor ama konuşmayı benim yapmama izin veriyor, bunun için minnettarım. "Bu nasıl oldu?"

"Rapora göre, babanız bu akşam evinin ön bahçesinde düşmüş. Bir komşusu ambulans çağırmış ve buraya getirilmiş."

"Ne yapıyordun sen?" Onu yatakta öyle cansız görünce gözyaşlarımı tutamayarak soruyorum. "Neden beni aramadın?"

"Babanızın karnında bazı travmalar vardı. Birkaç kırık kaburga ve yırtılmış bir böbrek."

Doktora bakarken onun elini sıkıyorum. "Bunun iyileşmesi ne kadar sürer? Ben ... ... Onu yanıma alacağım," diye burnumu çekiyorum. "Yapması gerekeni tam olarak yaptığından emin olacağım."

Bana attığı bakış beni derinden etkiliyor. Birazdan vereceği acı için sizi ısıtmaya çalıştığını söyleyen o gülümsemelerden biri. Enjeksiyondan önceki alkollü bez gibi, beni yok etmeye hazırlanıyor.

Ford'un kolunu tuttum.

"Babanızın kanser olduğunu biliyor muydunuz, Bayan Pagan?"

"Öyleydi," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bir süredir remisyonda."

Dr. Issac Ford'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Akciğerlerinde ve lenf düğümlerinde ve dosyasında okuduğuma göre karaciğerinde de var."

"Ne?" Nefes alıp veriyorum, ileri geri sallanıyorum. "Bu doğru olamaz."

"Dosyasında onkoloğundan aldığı altı ay öncesine ait bir rapor var. Belki siz bilmiyordunuz ama babanız kesinlikle farkındaydı."

"Farkında. Kesinlikle farkında," diye düzeltiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve görüş açısını Ford'a çeviriyor. "Yaraları herhangi biri için oldukça ağır. Ama yaşı ve sağlık durumu da buna eklenince, korkarım Bay Pagan'ın durumu hakkında pek iyi bir görüşüm yok."

Ford, "Bunu daha kesin bir şekilde tanımlayın," diye soruyor.

Kendini hazırlıyor. "Yoğun Bakım'dan çıkacağına dair pek umudum yok."

Ruhumdan kaçan hıçkırığı duyuyorum. Loş odanın duvarlarında yankılanıyor, hissettiğim acıyla eşleşmiyor. Yatağın tepesine tırmanıp başımı onunkinin yanına koyuyorum. Garip kokuyor, babam gibi değil. Babamın kokusu gibi değil. Bebekliğimden beri beni rahatlatırdı.

"Baba," diye ağlıyorum, bir kolumu göğsüne atıyorum.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bilmesini ve anlatılmasını istediğim o kadar çok şey var ki, ama kelimeleri bulamıyorum. Onlar

Beynimle dudaklarım arasında bir yerde takılı kaldı.

Ağaçların arasında oltamı dolaştırırken attığı kahkahanın sesi aklımdan geçiyor. Bir bisiklet kazasından sonra beni öldüreceğinden emin olduğum küçük bir sıyrığı sararken elinin bacağımdaki hissi sanki gerçekmiş gibi. Meşhur kurutulmuş geyik etinin kokusunu alabiliyorum ve beni okul için uyandırdığında "Günaydın hayatım" sözüne eşlik eden gülümsemesini görebiliyorum.

Gözyaşlarım durmak bilmiyor, yüzümden aşağı ve boynuna damlıyor. Sanki bir şekilde onu burada benimle tutacakmış gibi yumruğumu hastane önlüğüne doluyorum.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyorum kulağına. "Henüz değil. Ben hazır değilim."

Ben sessizce ağlarken Ford'un sesinin doktorunkiyle karıştığını duyuyorum. Ne dedikleri ya da ne anlama geldikleri umurumda değil. Hiçbirinin önemi yok. Duymam gereken her şeyi duydum.

Ford'un eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor. "Sana bir dakika vermemi ister misin?"

"Kal. Lütfen," diye burnumu çekiyorum.

"Kesinlikle."

Beni nazikçe okşuyor ve sonra köşedeki sert plastik sandalyeye geçiyor. Yatağımın başucundaki masadan bir mendil alıp yüzümdeki sümüğü temizlemeye çalışıyorum, bir elim hâlâ babamınkini tutuyor.

"Neden bana söylemedin?" Gözyaşlarımla savaşarak ona soruyorum. "Madem hasta olduğunu biliyordun, neden bana haber vermedin?"

O kadar huzurlu görünüyor ki, aslında burada olduğundan bile emin değilim.

"Ellie."

"Ellie."

Elim hareket etti ve sıçradım. "Baba!"

Başını yana çevirmiş bana bakıyor. Ford köşedeki sandalyeye uzanmış. Bir saat kadar önce, ben uyumadan hemen önce uykuya dalmış olmalı.

"Nasılsın, balkabağım?" diye geveliyor.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Bir yerin acıyor mu? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Yüzünde herhangi bir acı belirtisi var mı diye bakarak sordum.

Bana cevap vermiyor, sadece elimi sıkmaya çalışıyor. Bu zayıf bir girişim, özellikle de bir zamanlar Bill Pagan'ın gücüne sahip olan bir adam için.

"Ford'u şurada yatarken gördüm," diyor köşeye doğru başını sallamaya çalışarak.

"Senin için endişeleniyor."

"Bugün beni görmeye geldi."

Gülüyorum, ne kadar kendinden geçmiş olduğunu merak ediyorum. "O kadar uzun süredir uyumuyorsun."

"Bunu biliyorum," diye iç geçirir. Başı yastığına geri döner ve yüzünü buruşturur.

Ayağa kalkıp yerleşmesine yardım ediyorum ama kendimi onun iplerine dolanmış halde buluyorum. Gülmeye çalışıyor ama bunu tam olarak başaramıyor.

"Doktor bana kanser olduğunu söyledi," diyorum. "Bunu bildiğini söyledi."

"Ben yaptım."

"Ama neden bana söylemedin?"

"Bu konuda ne yapacaktın?" "Sana yardım edebilirdim!"

"Bana yardım edemezsin," diye fısıldıyor. "Ben gitmeye hazırım, tatlım. Sadece emin ellerde olduğundan emin olmak için yeterince uzun kalmak istedim."

Ford'a bakıyorum. Kasketini gözlerinin üzerine indirmiş, ayakları sandalyenin kenarından sarkıyor.

"Umarım öyleyimdir," diyorum usulca.

Oksijeni kesiliyor ve alarm çalmaya başlıyor. Tekrar burnunun altına tutturuyorum ve birkaç uzun, derin nefes alıyor.

Gözlerini kapatıyor, benimle konuşmanın verdiği yorgunlukla dinleniyor. Elini tekrar tutup sıkıyorum, bu sefer biraz daha sıcak olduğu için memnunum.

"Ellie," diye fısıldıyor. "Evet, baba?"

"Seni kampa götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun? Ve o büyük fırtına aniden çıkmıştı."

"Çadırımızı neredeyse ağaçların arasına uçuruyordu," diye hatırlıyorum. "Soğutucumuz kızarmıştı. Her şey sırılsıklam olmuştu."

"Evet." Tekrar konuşmadan önce bir dakika bekler. "Hayatımda gördüğüm en kötü fırtınalardan biriydi. Bunu sana söylemedim elbette ama çok korkmuştum. Sadece sana tutundum ve seni yanımda tuttuğum sürece diğer her şeyin yerini doldurabileceğimizi düşündüm."

"Mecburduk da," diye gülüyorum usulca. "Pembe oltam bile gitmişti."

Boştaki elime uzanıyor. Onu kendi ellerimle kavrıyorum ve o konuşmaya ve nefes almaya çabalarken onları tutuyorum. Ona rahatlamasını, uyumasını ve sonra devam edeceğimizi söylemek istiyorum ama devam etmesinin onun için önemli olduğunu görebiliyorum.

"Bunu her zaman hatırlamanı istiyorum," diyor. Gözleri açılıyor ve bana bakıyor, irislerinin yeşilliği bir dağ deresi kadar berrak. "Ve yağmur durduğunda ne olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Çifte gökkuşağı."

Gözlerinin yeşili solmaya başlarken göğsü sertçe inip kalkıyor. "Her zaman bir gökkuşağı vardır, Ellie. Gökkuşağını bekle."

Gözleri kapanıyor ve elleri gevşiyor. Başucunda duruyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor ve onun kayıp gidişini izliyorum.

"Hayır!" Ağlıyorum. "Henüz değil. Lütfen, beni bırakma. Sana söylemem gereken bir şey var. Lütfen! Çok önemli," diye hıçkırıyorum.

Bir gözü hafifçe açılıyor. "O da ne?" Sözleri bir törpü gibi, nefesinin ağırlığından zar zor duyuluyor.

"Hamileyim. Dede olacaksın," diye burnumu çekiyorum.

Gözlerini açmak için verdiği mücadele acı verici bir şekilde görülebiliyor, ama başarıyor. Derin, karanlık gözleri bana bakıyor. Yüzüme odaklanmaları bir saniye sürüyor ama odaklandıklarında, sonsuza kadar yakalayabilmeyi dilediğim bir bakış görüyorum.

"Öyle misin?" diye soruyor. "Bir bebek mi?"

"Bir bebek, baba. Bir bebeğim olacak."

Gözyaşlarım taşan bir nehir gibi yüzümden aşağı akıyor. Gülümsüyor, dudaklarının küçük bir kıvrımını yapmak için çaba harcadığını biliyorum. "Küçük balkabağım. Çok mutlu, Ellie..."

Teslim olur, gözleri kapanır, alarmlar etrafta vızıldar.

Vücudum kabarırken Ford'un elinin benimkinin üzerinde kenetlendiğini hissediyorum. Zil sesleri gecenin sessizliğini bozuyor.

"Baba," dedim. "Babacığım!"

Son nefesini verirken dudağının kenarı göklere doğru dönüyor.

"Baba!"

İçeri doluşan doktorlar ve hemşireler tarafından itilip kakılarak yolumdan çekiliyorum. Benimle konuşuyorlar, sanki bilmiyormuşum gibi neden dışarı çıkmam gerektiğini açıklıyorlar. Camdan babamın hastane yatağında sessizce yatışını izlerken beni koridora doğru itmelerine izin veriyorum.

Ellerinden geleni yapmalarını izlerken Ford'un eli sırtımda.

"Beni bırakma," diye boğuluyorum, hıçkırıklar yetişemeyeceğim kadar hızlı gelirken bedenim sarsılıyor. "Beni bırakma baba."

İzlerken, umut ederken, hala benimle olduğuna dair bir işaret için yalvarırken avuçlarım pencereye dayanıyor. Bir şekilde bir mucizenin onu bana geri göndermesi için dua ederken bile gerçeği biliyorum: o çoktan gitti.

Ford

ONU HER YERDE ARADIM.

"Ellie?" Mutfağa girerken tekrar sesleniyorum.

Tıpkı bıraktığımız gibi. Her şey yerli yerinde, sanki Bill içeri girip sandalyesine oturabilir ve eski bir Western filmini açabilir. Henüz rahatsız etmek istemiyor ve bu benim için sorun değil. Bu onun kararı. Ama bu ortadan kaybolma olayı sona ermeli.

Oturma odasına geri dönmek üzereydim ki gözüme bir şey çarptı. Arka bahçeye bakan pencereye doğru ilerlediğimde onu görüyorum. Birkaç hafta önce muhtemelen verimli bir sahne olan bahçeye bakan derme çatma bir bankta oturuyor. Artık her şey aşırı büyümüş, bazı sebzeler asmalarında asılı dururken açıkça çürüyor.

Sırtı bana dönük oturuyor, batan güneşe bakıyor.

Son gün onun için tahmin edebileceğimden çok daha zor geçti. Ben ebeveynlerimden birini kaybetmedim ama o ikisini de kaybetti. Camilla yanında kalmamı ve elimden geldiğince yardımcı olmamı önerdi. Yeterli değilmiş gibi hissediyorum. Özellikle de bu öğleden sonra nihayet kollarımda ağlayarak uyurken.

Kapı gıcırdıyor, içeri girip evin köşesine doğru ilerliyorum. Geldiğimi duyarsa, kımıldamaz.

Başını koluma yasladığında omuzlarını yumuşak bir şekilde sıkıyorum. "Bu gece gün batımı çok güzel."

"Evet."

Yanına oturuyorum ve gökyüzünde parlayan pembe ve mor çizgileri izliyorum. "Sen iyi misin?"

"Olacağım," diyor kararlılıkla. "Burada oturup ağladığımı bilse beni öldürürdü."

"Sanırım anlayacaktır."

Omuzları kalkıp iniyor. Bana bakmadan önce ayakkabısıyla bir taşa vuruyor. "Pek çok insan ona yaşlı bir adammış gibi bakıyordu," diyor. "Liseyi bitirmemişti. Ne kadar iyi okuyabildiğinden emin değilim. Gazetelerdeki bulmacaları çözerken kelimeleri bana heceletirdi."

Bu anıyı hatırlayınca kendi kendine gülümsüyor. "Son birkaç aydır neden bu kadar konuşkan olduğunu şimdi anlıyorum. Öleceğini biliyordu."

"Bence senin hayatını yaşamaya devam etmeni ve ona bebek gibi bakmak zorunda hissetmemeni istedi."

"Muhtemelen." Başka bir taşı tekmeliyor. "Bebeklerden bahsetmişken, bizimkini ne yapacağız?" Göz ucuyla bana bakıyor, dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor.

"Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum, Ellie."

"Tamam." Yüzünü bana döndü. "Beni terk edeceğinden korkuyorum."

Kahkahalarım bahçeyi dolduruyor. "Seni terk etmemin imkanı yok ve sen de beni terk etmeyeceksin."

"Peki ya Barrett?"

"Peki ya o?" Omuz silkiyorum. "Eğer yardımıma ihtiyacı varsa, ona yardım ederim. Tabii ki veririm. Ama . . ." Ona doğru eğildim. "Umarım önümüzdeki dokuz ay içinde kendimi evli bir adam olarak bulurum ve karımın bana evde ihtiyacı olduğu için seyahat düzenlemelerinden vazgeçebilirim."

"Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

"Sence yapmama ihtimalim var mı?" Gülüyorum. "Bak, Barrett benim ailem ve hep öyle kalacak. Bu tüm kardeşlerim için geçerli. Ama hiç kuşkunuz olmasın, siz ve bebeğimiz şu anda hayatımdaki en önemli şeysiniz. Hiç kimse sizden önce gelemez. Nokta."

Gözyaşlarını yeni bir turda geri kırpıyor.

"Buraya gel." Onu yanıma çektim, başının üstünü öptüm.

"Senden özür dilemek istiyorum," diye fısıldıyor gömleğime doğru.

"Dur."

"Hayır, beni dinle. Sana güven sorunlarım olduğunu söyledim ve onları senin üzerine attım - doğru ya da yanlış. Hayatımda yapmak istediğim her şeyi belirttim."

"Hayatın boyunca yapacağın şeyler," diye düzeltiyorum onu.

"Olur. Evet," diye fısıldıyor. "İkimiz de aptalca şeyler yaptık, aptalca şeyler söyledik ve çeşitli nedenlerle korktuk. Senden şüphe ettiğim için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Cidden, dur," diyorum, onu sıkarak.

"Bunu bildiğini bilmek benim için önemli. Senin ne kadar harika biri olduğunun farkında olduğumu bilmen. Tüm kutularımı işaretliyorsun."

"Kutularınız mı?"

"Bunun için endişelenme," diye gülüyor. "Benimle kaldığın için teşekkürler Ford."

"Bu kadar kararlı olduğun için teşekkür ederim."

Gülüyor ve göğüs kafesime bir öpücük konduruyor. "Şu anda kutlama yapıyor olmalıydık."

"Yapacağız ama bunu düşünmek için aylarımız var. Şu anda babanı onurlandırmamız gerekiyor."

"Cenaze töreni istemedi," diyor sesi çatlayarak. "Bundan nefret ediyorum. Son birkaç yıldır kendini çok yalnız hissediyordu ve benden onu öylece toprağa atmamı bekliyordu."

"Bak ne diyeceğim," dedim, "cenaze töreni yapmak istiyorsan, yaparsın. Sana hayır diyemez."

"Ya kimse gelmezse?"

"Fark eder mi?" Ben soruyorum. "Bu ona hak ettiği saygıyı göstermenin bir yolu."

"Bunu planlamak için benimle gelir misin?" Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Yalnız gidemem."

"Bebeğim, bir daha hiçbir yere yalnız gitmek zorunda kalmayacaksın. Sen ve ben varız."

Bana döndü ve başını omzuma gömdü. "Şu anda kendimi gerçekten yalnız hissediyorum Ford. Burada olduğunu biliyorum ve bunu çok takdir ediyorum. Ama sadece ben varım. Ailem öldü. Ben tek çocuğum. Bu ..."

Geri çekilerek eliyle gözlerini siler. "Bebeğimizin tek çocuk olmasını istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Yani sana bir ev dolusu çocuk vermemi istediğini mi söylüyorsun? Satıldı." Ona sırıtıyorum ve onun da bana gülümsediğini görünce rahatlıyorum. "Bana gülümsemeye devam ettiğin sürece sana ne istersen veririm."

Yanakları pembeye dönüyor ve bahçeye bakıyor. "Bunu sadece babamla olanlar yüzünden söylediğimi düşünmeni istemiyorum..."

Neredeyse sormaya korkuyorum. Neredeyse. "Ne?"

Bana geniş ve umut dolu gözlerle bakıyor. "Size güvenmediğim için özür dilerim. Bize güvenmediğim için."

"Hey. Sorun yok."

"Dün gece yatağıma uzandım ve bir şeyler düşündüm. Bizi, babamın söylediği şeyleri, nasıl hissettiğimi ve bebeği düşündüm..." Tereddüt ediyor. "Bu benim gökkuşağım."

Ona şaşkın bir bakış attım ve o da güldü.

"Sen ve bu bebek benim gökkuşağımsınız, onca yağmurdan sonra gelen altın küpü" diye açıklıyor. "Bunu atlattıktan sonra, ben seninim. Tamamen."

Kıkırdıyorum. "Sanki zaten değilsin."

"Haklısın," diyor uzanıp yüzüme dokunarak. "Zaten öyleyim."

Ayak sesleri eve doğru baktığımızda Violet ve Heath'in köşeden döndüklerini görüyoruz. İkisinin de yüzü

Islak. Ellie onları görünce yanlarına koşuyor ve bir çember oluşturarak sarılıp ağlıyorlar.

Çimenlikte ilerliyorum. "Hey," diyorum. Violet bana döndü. "Bir süre burada mı kalacaksın?"

Başını sallıyor.

"Gidip birkaç işimi halledeceğim. Ben dönene kadar onunla kalır mısın?"

"Kesinlikle."

Ellie'nin yanağına bir öpücük konduruyorum ve birlikte vakit geçirmeleri için yanlarından ayrılıyorum.

Ford

"MERHABA, ANNE."

Adasının etrafında yürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Boynundaki incileri düzeltiyor ve bana hızlıca bir göz atıyor.

"Aman Tanrım," diyor eliyle çenemi tutarak. "Neyin var?"

"Seninle konuşmam gerek."

Elindeki kaşığı yere bırakıyor ve kahvaltı köşesine yöneliyor. Yanındaki koltuğa kayıyorum, mutfakta bir çeşit çorbanın kokusu dolaşıyor.

Bu mutfakta binlerce kez yemek yedim. Buraya girdiğimde kendimi evimde hissediyorum. Erkek kardeşlerimin kahkahalarını, kız kardeşlerimin aptalca şarkılar söylediğini, babamın yıllar boyunca hepimize sessiz olmamızı söylediğini duyuyorum. Burası anılarla dolu bir oda, ama bazen bunları yeniden yaratma yeteneğimiz var. Ellie'nin yok ve şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Ford mu?" Annem soruyor. "Konuş benimle."

Nefesimi üfledim. "Bunu sana bu şekilde söylemek istemezdim ama şu anda biraz sıkışmış durumdayım."

"Devam et."

"Kendini hazırla," diyorum başımı sallayarak. "Ellie Pagan'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette. Kız kardeşlerin bana onunla tekrar görüştüğünü söyledi. Lincoln diyor ki-"

"Orada dur," diye gülüyorum. "Linc ne derse desin muhtemelen doğru değildir."

"Bu durumda, umarım öyledir." Bana anaç bir gülümseme veriyor. "Son zamanlarda daha mutlu görünüyorsun. Ve öğle yemeği için gelmiyorsun. Yakışıklı yüzünü özlesem de, birlikte yemek yiyecek başka birini bulman bence iyi bir şey."

"Onu tekrar görmeye başladım. Aslında" diyorum, "onunla görüşmekten daha fazlasını yapıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Anne, Ellie ve benim bir bebeğimiz
olacak." Çenesi neredeyse masaya
çarpacaktı.

"Bak, her ne düşünüyorsan, öyle değil," diye geveliyorum. "Bu rastgele bir şey ya da bir şekilde temizlenmesi gereken bir hata değil. İçki içmiyordum, uyuşturucu kullanmıyordum ya da-"

"Ford." Beni tek bir kelimeyle durdurdu. "Sadece bir sorum var."

"Öyle mi?"

"Onu seviyor musun?"

İstemeden de olsa gülümseyerek koltuğuma geri çekiliyorum. "Uyandığımda düşündüğüm ilk şey ve uyumadan önce aklımdan geçen son şey o. Günümü, geçen haftayı ya da geçen ayı düşündüğümde, onunla geçirdiğim anların bir özeti gibi oluyor. Ve eğer bunu hayatım boyunca tekrar oynatırsam, en tatlı anıların hepsinin onu içerdiğini görüyorum."

Annem kirpiklerini hızla kırpıştırıyor, bir eli göğsüne gidiyor.

"Ona söylemeden ya da onu yanıma almadan bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum. Günün sonunda onunla yatağa girmek kadar cazip bir şey olamaz. Mesele şu ki anne, bunu hep biliyordum. Ben sadece

bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Artık biliyorum. Ve bundan asla ama asla vazgeçmeyeceğim."

"Bilmem gereken tek şey bu."

Devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. Sadece benimkini yansıtan bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Başka bir şey yok mu?" diye sordum.

"Hayır." Dar omuzlarını silkiyor. "Onunla tekrar ne zaman buluşabilirim? Onu tanımak ve bebek için bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek isterim." Bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Yeniden büyükanne olacağım. Belki bunu kucağıma alabilirim."

Onun şakasına gülüyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve içimde bir rahatlama hissediyorum.

"Teşekkür ederim anne." "Ne için oğlum?"

Nefesimi verirken omuz silkiyorum. "Ne yaparsak yapalım, ister Barrett'ın babamın arabasını mahvetmesi, ister Lincoln'ün magazin basınında yer alması ya da Sienna'nın Los Angeles'a taşınması olsun, her zaman arkamızda durdun. Senin bu yönünü her zaman takdir etmemiştim."

Yumuşak bir şekilde sırıtıyor. "Bu yavruları yetiştirmek her zaman kolay olmuyor. Bir grup dik başlı, inatçı, yetenekli insansınız ve bu bazen bana kalp yetmezliği yaşatıyor. Ama arkama yaslanıp birkaç şeyi hatırlamam gerekiyor." Ellerini kucağında birleştiriyor, altın bileziği ışıkta parıldıyor. "Birincisi, bu sağlıklı, zeki ve kendileri olmaktan korkmayan çocuklar yetiştirdiğimiz anlamına geliyor. İkincisi, baban ve ben de - daha çok baban- mükemmel değiliz."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz."

"Hayır, değiliz. Ancak Ford, güçlü bir ailenin ayırt edici özelliği, üyelerinin büyümesine ve öğrenmesine izin veren bir aile olmasıdır. Ve sadece bebekken değil. Bazen en zor hayat dersleri yetişkin olduğumuzda öğrenilir."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım."

"Evet, yapmalısın. Özellikle de şimdi baba olacağın için" diye gülümsüyor. "Buna inanamıyorum. Gidip her şeyi satın almak istiyorum.

bebekler için."

"Sakin ol," diye gülüyorum. "Biliyor musun, bunun bir tür tuzak olduğunu düşünmenden korkuyordum. Onu hiç yanıma almadım ve kardeşlerimin bazı saçmalıklarından sonra . . ."

"Sen kardeşlerinden farklısın," diyor. "Sen aklı başında birisin. Eğer bana istediğinin ve doğrunun bu olduğunu söylersen, yüzde yüz arkandayım. Ayrıca," diye gülüyor, "yeniden büyükanne olacağım!"

Yüzünün aydınlanışını izliyorum, yanakları elbisesinin rengine uyuyor.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var," diye iç geçirdim. "Ellie'nin babası dün gece öldü."

"Ne?" Birkaç dakika içinde ikinci kez şok olmuş görünüyor. "Nasıl? Zavallı kız. Nerede o?"

"Uzun hikâye ama kanserdi. Dün gece bir kaza geçirdi ve kurtulamadı. Şu anda birkaç arkadaşıyla birlikte onun evinde."

"Güveç yapmam lazım." Ayağa kalktı ve ben daha bir şey söyleyemeden dondurucuya gitti. "Ne yemekten hoşlanır?"

"Anne," diye kıkırdıyorum, "bana bir saniye ver."

Bir eliyle kapıyı açarken bana bakıyor.

"Güvece ihtiyacı yok, yine de çok naziksiniz. Sadece onun. Hiç arkadaşı yoktu ve kardeşleri ya da ailesi de yok. Onu beslemeyi ben halledebilirim."

Kapı bir gümbürtüyle kapanıyor. "Bir şey yapmalıyım," diye ısrar ediyor. "Neye ihtiyacı var?"

Ayağa kalkıp ona bakıyorum, elimdeki telefon Graham'ın isminin üzerinde duruyor. "Bir şey var..."

Ellie

Gökyüzü grinin üç tonu. Tek bir güneş ışığı bile yok. Esintide bile güne uygun bir serinlik var.

Siyah kumaşla örtülü bir sandalyede oturmuş, cenaze arabasının mezarlığa doğru yavaşça çekilmesini izliyorum. Bunun, benim onun hayatını onurlandırmak istememle babamın hiçbir şey istememesi arasında bir uzlaşma olduğunu düşünmüştüm.

Tentenin altında Violet, Heath ve babamın birkaç arkadaşı oturuyor. Yüzlerinde babama duydukları sevgiyi gösteren hüzünlü gülümsemeler var. Onu özleyecek tek kişinin ben olmadığımı bilmek acımı biraz olsun hafifletiyor.

Tüm Landry klanı etrafımı sardı. Mümkün olan en iyi şekilde ezici bir grup. Ford birkaç gün önce annesine söylediğinden bahsetti ve o zamandan beri hepsi yiyecek, içecek ve sohbetle evime geldi. Şu anda buzdolabıma bir dilim peynir daha sığdıramıyorum. Vali bile burada, kız arkadaşı Alison ve oğlu Huxley ile arkada oturuyor. Babam çok eğlenirdi.

Cenaze arabası sürünerek durur. Landry'nin adamları sanki işaret verilmiş gibi ayağa kalkıyor, her biri takım elbiseleri içinde muhteşem görünüyor ve uzun, siyah arabaya doğru ilerliyorlar. Hiç tanımayacakları bir adamı anmama yardım etmek için günlerinden bu kadar zaman ayırmalarını hayretle izliyorum.

Teker teker iki sıra oluştururlar. Ford, Graham ve Barrett bir tarafta, Bay Landry, Huxley ve Lincoln diğer tarafta. Yüzleri kasvetli, başları hafifçe eğik, kendilerine verilen görevi öyle bir zarafetle kabul ediyorlar ki içim parçalanıyor.

Peçeteden vazgeçtim ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı yuvarlanmasına izin verdim. Onlara yetişmeye çalışmanın bir anlamı yok. Bu imkansız.

Bu insanların bana verebilecekleri en büyük hediyelerden birini vermelerini izliyorum. Hiçbiri bugün burada olmak zorunda değildi. Hepsinin işlerini ve devletlerini yöneten hayatları var.

Hayır işleri. Yine de buradalar çünkü Ford onlardan olmalarını istedi. Buradalar. . . benim için buradalar.

Tabut çadıra getirildi ve önümdeki platforma yerleştirildi. Her biri yerlerine oturmadan önce durup bana sarılıyor. Küçük Huxley sıraya girdiğinde gözyaşlarımdan önümü göremiyorum.

"Bayan Ellie," diye

fısıldıyor. "Evet?"

"Babanın vefatına çok üzüldüm." "Teşekkür

ederim, Huxley."

"Al." Elimi tutuyor ve avucuma küçük bir madeni para sıkıştırıyor. "Bu, Atlanta'ya gitmeye korktuğumda Lincoln'ün bana verdiği bir simge. Öyle hissettiğimde bile yalnız olmadığımı hatırlamam için cebimde tutmamı söylemişti. Şimdi senin almanı istiyorum."

Bir elimle ağzımı kapatıyorum ve çocuğu bir kez daha kucaklıyorum. "Teşekkür ederim, tatlı çocuk."

Kravatını düzeltiyor ve arkamızdaki koridorda kayboluyor.

Elimde küçük kalaylı madeni parayı tutarak Ford'un omzuna yaslanıyorum. "Ailen inanılmaz," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor. "Onlar artık senin de ailen."

Papaz ayine açılış duasıyla başlıyor. Ford'un bir kolu sandalyemin arkasına uzanıyor, diğeri de kucağımda yatıyor.

Babam için söylenen sözleri dinlerken ruhuma bir huzurun yerleştiğini hissediyorum. Ford elimi sıkıyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

Güneş bulutların arasından süzülüyor, neredeyse çadırın üzerinde bir parıltı oluşturuyor. Hava birden ısındı.

Etrafıma bakıyorum ve Ford'un ailesinin papazı dikkatle dinleyen yüzlerini görüyorum. Dışarıdan bakıyor olsaydınız, önümdeki siyah tabutun içinde önemli birinin toprağa verildiğini düşünürdünüz.

Onun ne kadar gurur duyacağını düşünerek gülümsüyorum. Ve sonra onun sözlerini hatırladığımda biraz daha gülümsüyorum, "Ne olduğunu bul

yüzünüze bir gülümseme yerleştirir ve bunu bir deneyin."

"Anladım baba," diye fısıldıyorum, gözümü mendille silerken. "Sonunda anladım."

Ellie

"İYI GÖRÜNÜYOR, HA?" Gelecek hafta kapılar açılmadan önce Halcyon'un son halini sergilemek için bir daire çiziyorum.

"Harika görünüyor!" Mallory Camilla'ya bakıyor. "Bu yeşil harika, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Bu gömleğe bakıyorum. Bunu şimdi alabilir miyim?" diye gülüyor.

Danielle, "Bunun mor rengini istiyorum," diye ekliyor. "Artık o kadar yuvarlak olmadığım için üzüm gibi görünebilirim."

"Üzümlerden bahsetme," diye kızarıyor Alison.

"Neden sevmiyorsun? Üzüm sevmez misin?" Mallory soruyor.

Danielle kahkahayı patlatır. "Bence tam tersi, sence de öyle değil mi Ali?"

Alison kıkırdıyor. "Şu anda biraz üzüm yaşı için neler vermezdim."

Kızlar gülüşüyor, yollarını ayırıyor ve hepsi canlı yayına geçmeden önce Halcyon'un envanterini kontrol etmek için yaygara koparıyor. Ben hepsinin ortasında duruyorum ve kendimi inanılmaz derecede kutsanmış hissediyorum.

Babamı kaybedeli iki hafta oldu. Her gün biraz daha kolaylaşıyor, özellikle de cebimde Huxley madeni param ve kulağımda babamın sözleri varken.

Sienna, Heath'in benim için bir köşeye sıkıştırdığı el boyaması sanat eserini incelerken, "Gökkuşağına bayıldım," diye nefes alıyor. "Bu muhteşem."

Ona bunun babama bir övgü olduğunu, her fırtınanın sonunda bir gökkuşağı olduğunu hatırlattığını söylemiyorum. Violet bunun neden orada olduğunu bile bilmiyor, sadece benim için önemli olduğunu biliyor.

Sienna gülümseyerek yanıma geliyor. "Her şey harika görünüyor. Eğer gelecek vaat eden tasarımcılarla çalışmak istersen bana haber ver. Buraya iyi uyum sağlayabilecek bazı arkadaşlarım var, sanırım."

"Gerçekten mi? Bu harika olur Sienna. Teşekkür ederim."

Bir tutam saçını omzundan savuruyor. "Evet, rica ederim. Yapabileceğim bir şey olursa haber ver yeter. Burada ve orada bağlantılarım var."

"Ford yakında Los Angeles'a dönmeyi düşündüğünüzü söyledi?"

"Öyleydim. Ama muhtemelen yapmayacağım."

"Hep oraya gitmek istemişimdir," diye itiraf ediyorum.

"Pek çok açıdan harika bir yer. Kesinlikle çok güzel ve her zaman eğlenceli bir şeyler oluyor ve çok sayıda iş fırsatı var. Ama kendimi bir Kaliforniya kızı gibi hissetmiyorum," diye iç geçiriyor. "Sanırım istediğim şey sadece ... gitmek. Görmek. Yapmak. İlla Los Angeles'ta olmak zorunda değil, sadece ..."

"Burada değil mi?"

Ben teklif ediyorum.

"Kesinlikle!"

"Belki de sadece seyahat etmek istiyorsun ve ille de kök salmak istemiyorsun," diye öneriyorum. "Aileni aylarca görmemeyi hayal bile edemiyorum. Bu zor olmalı. Florida'dayken bile programıma bağlı olarak ayda bir ya da daha fazla eve gelebiliyordum."

"Bazen. Bazen de o kadar zor değil," diye gülerken kızlar kahkahalara boğuluyor. "Erkeklerin Cam'e ve onun aşk hayatına neler yaptığını görüyorum ve bunu istemiyorum."

"Ford bana onun kim olduğunu bulmaya çalıştıklarını anlatıyordu."

"Kim kim?" Danielle, Alison'la birlikte bize katılırken soruyor. "Yine Camilla'nın gizemli adamından mı bahsediyoruz?"

"Barrett'ın Altın Oda'ya girdiğine inanamıyorum," diye iç geçiriyor Alison. "Eğer bir fotoğrafı çıksaydı ..."

Danielle telefonunu çıkarır, ekrana bakar ve güler. "Şuna bak. Buna katlanmak zorundayım."

Telefonu yüzümüze çevirdiğimde Ryan'ın beşiğinde uyurken çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum, elinde minyatür bir beyzbol eldiveni var.

"Bu çok sevimli," diye gülüyorum.

"Ford olana kadar bekle. Bebeğine şınav çektirecek," diye dalga geçiyor Danielle. Alison'ın kalçasına vuruyor. "Landry bebek fabrikasına ne zaman katılıyorsun?"

Tavana bakar. "Bilmiyorum. Bunu tekrar yapmak istiyor muyum?"

Danielle, Sienna ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

Alison gülüyor. "Barrett şimdi bir tane istiyor. Hepiniz ona bebek ateşi verdiniz."

"Üzgün değilim," diye omuz silkiyor Dani.

"Ben de öyle. Ayrıca, bunu başka biriyle yaşamak güzel olurdu," diyorum. "Kusmak ve kilo almak dışında ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Eğer Ford da Lincoln gibiyse, bu onu hiç rahatsız etmeyecektir, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Sienna burnunu kırıştırarak, "İğrenç," diyor. "Hadi şu konuşmayı ilerletelim."

Mallory de bize katılınca hepimiz ona gülüyoruz. "Neye gülüyoruz?" diye soruyor.

"Sienna," diyor Alison. "Kardeşlerinin seviştiğini düşünmekten hoşlanmıyor."

Mallory yüzünü yelpazeleyerek, "Size söylemekten nefret ediyorum hanımlar ama en iyi Landry'yi kaptığıma eminim," diyor. "Ve şimdi ona yoga yaptırdığıma göre . . ."

Ben müsaade isteyince Sienna'ya tekrar sataşmaya başlıyorlar. Giysi ve aksesuar rafları arasında dolanıyorum ve arkadaki pembe kanepeyi buluyorum.

Ayaklarım ağrıyor. Sırtım ağrıyor. Midem benden nefret ediyor.

Masanın üzerinde bir paket kraker buluyorum ve kısa bir süre dinlenmeye çalışırken bir tane atıştırıyorum. Gözlerim kapalı, mağazanın önünde eğlenen Landry kadınlarını dinliyorum.

Arkadaşlıkları çok kolay, birbirlerine olan sevgileri çok açık. Birçok ailenin yapamadığını yaptılar; birbirlerini kabul ettiler, birbirlerinin en iyi yönlerini gördüler ve birlikte çalışarak silinmez bir bağ oluşturdular.

Ve beni kabul ettiler.

Onlar benim fırtına sonrası gökkuşağım.

Huxley'nin bana verdiği bozuk parayı çıkarıp parmaklarımın arasında tutuyorum. Parayı evirip çevirirken içimi bir sıcaklığın kapladığını hissediyorum.

"İyi olacağım," diye fısıldıyorum, sadece babamın varlığı olarak tanımlayabileceğim şeyi hissederek. "Bunu biliyordun zaten."

Bir elimi karnıma koyup esnedim. "Bu arada, kabak bitkilerin o kadar büyüdü ki kendi ağırlıkları altında öldüler. Bahçenizin öleceğinden oldukça eminim."

Gözlerim o kadar ağır ki dinlendirmek için birkaç saniyeliğine kapatıyorum. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü Alison'ın adımı seslenmesiyle uyanıyorum. Kafasını köşeden çıkarıyor. "Özür dilerim! Uyuyor muydun?"

"Sanırım," diye gülerek ayağa kalktım ve gerindim. "Öyle olmak istememiştim."

"O günleri hatırlıyorum." Odaya girdi ve beni içeri aldı. "Telefonun burada deli gibi çalıyor, sonra Ford seni kontrol etmek için Mallory'yi aradı. Muhtemelen onu geri aramalısın. Acımasız olabiliyorlar."

"Oh, bilmiyor muyum," diye gülüyorum.

"Bütün eşyalarını taşıdın mı? Barrett geçen hafta bunun üzerinde çalıştığını söylemişti."

"Ben yaptım. Ford yaptı. Bir nakliye şirketini çağırıp eşyalarımı paketletti ve kendi evine götürdü." Omuz silkiyorum. "Buna ne diyorsun?"

"Hiçbir şey," diye gülüyor. "Hiçbir şey söylemiyorsun. Aksi takdirde, kazanana kadar kavga eder çünkü konu seni korumak gibi şeylere geldiğinde, o kazanacaktır."

"Şimdi sadece evimi kiralamam ya da başka bir şey yapmam gerekiyor. Onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha yeni aldım."

"Hey!" diyor. "Ev arayan bir arkadaşım var! Adı Lola ve asla yürümeyecek bir erkek arkadaşının yanına taşınıyor, ama her neyse. Eskiden onunla çalışırdım. Onu seversin. Eğer ilgilenirsen ona numaranı verebilirim?"

"Gerçekten mi? Bu harika olur."

"Mükemmel! Şimdi gidiyorum ama büyük açılışınız için geri geleceğim. Bütün arkadaşlarımı buraya getireceğim," diye göz kırpıyor. "Bu arada, Barrett ve ben yarın akşam Çiftlik'te büyük bir kutlama yapmak istedik. Senin de geleceğini umuyoruz."

"Neyi kutluyoruz?"

Kıkırdıyor. "Öncelikle, bu ailenin kutlama yapmak için bir nedene ihtiyacı yok. Onlara bir araya gelmek için yarım yamalak bir neden verin, pikniğe giden martılar gibi toplanırlar."

"Not edildi."

"Ama aslında sadece hayatı kutluyoruz. Lincoln, Dani ve Ryan. Sen, Ford ve bebek. Sienna Los Angeles'a döneceğini söylediğinden beri. Mallory ve Graham. Sahip olduğumuz tüm güzel şeyleri. Çok şanslıyız."

"Öyleyiz." Jetonu cebime geri koyuyorum. "Öyleyiz."

"Yani siz gelebilir misiniz? Yarın yedi gibi?"

"Bildiğim kadarıyla. Ford'a soracağım ama neden olmasın?"

"Yaşasın!" Gitmek için dönüyor. "Sonra görüşürüz, Ellie." "Hoşça kal, Alison."

Ellie

"Bu gece ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yok," diyorum yatak odamızdan çıkarken. Soluk sarı elbise askıda güzel duruyordu ama bu gece giymek konusunda ciddi tereddütlerim var.

Ford şınav çektiği yerden başını kaldırıp bakıyor ... üzerinde bir çift haki pantolon ve lacivert düğmeli bir gömlek var. Sırıtıyor.

"Bu bir evet mi? Hayır mı? A . . ."

Art arda on tane daha pompalıyor ve ayağa fırlıyor. "Bu evet demek." Dudaklarıma sert ve ağır bir öpücük kondurarak beni yere yatırıyor.

"Beni ciddiye almıyorsun," diye gülüyorum o beni tekrar dikleştirirken. "Bu benim ilk büyük Landry etkinliğim."

"Bu bir akşam yemeği," diyor, gözlerini dikmiş bana bakarak. "O kadar da 'büyük bir olay' değil."

"Öyle hissettiriyor," diye inliyorum. "Bu gece onların sahasındayım. Bu korkutucu."

Ford kahkahayı patlatır. "Onların bölgesi mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye hayıflanarak yatak odasına geri dönüyorum. Şirin görünen bir çift saman rengi topuklu ayakkabı buldum.

süslü askılarıyla giydim ve topuklu ayakkabı giydiğim günlerin sayılı olduğunu düşündüm. Neyse ki.

"Kot pantolon ve benim tişörtlerimi giymeni seviyorum," diyor Ford kapı çerçevesine yaslandığı yerden, "ama elbise ve topuklu ayakkabı giymeni de seviyorum."

"Yapmam gerektiğini düşündüm."

"Büyük bir Landry etkinliği olduğu için," diye geveledi.

Onu görmezden gelerek bir kez daha aynaya bakıyorum. Saçlarım açık ve kıvrık, kulaklarımda parıldayan bir çift küpe ile hissettiğimden çok daha iyi görünüyorum.

Midem hala sabah bulantılarından dolayı sürekli bir ızdırap halinde, ki bu terim tamamen yalan. "Sabah" diye bir şey yok. Henüz çözemediğim, günün her saati devam eden bir rahatsızlık.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Elini tutuyorum ve beni koridora götürmesine izin veriyorum. Benim ve ailemin resimleri artık yatak odalarının arasındaki çerçevelerde onun çocukluk resimlerine katılıyor. Büyükannemin vazosu, bir görev gezisi sırasında Barselona'dan aldığı heykele katılıyor. Ev artık ikimizin bir karışımı. Bunu seviyorum.

Ford merdivenlerin üstündeki ilk odanın önünde durdu. Bana bakıyor ve sırıtıyor. Boştaki eliyle düğmeyi çeviriyor ve bebek için seçtiğimiz odaya bakıyoruz.

İçine yerleştirdiğim birkaç rastgele şey dışında, şu anda çoğunlukla boş duruyor. Ailemin tavan arasında bulduğum eski sallanan atım. Geçen hafta sonu bir antikacıda bulduğumuz ve bana çocukluğumdakini hatırlatan dev bir çilekli oyuncak kutusu ve Vivian'ın Ford'un çocukluğundan sakladığı eski oyuncaklardan oluşan bir kutu.

"Düşünüyordum da," diyor Ford, beni odaya götürürken, "önümüzdeki hafta sonu gidip birkaç boya örneği seçebilir ve neyi sevdiğimize bakabiliriz."

"Ama kız mı erkek mi olduğunu bir süre daha bilemeyeceğiz." "Bir renk seçebiliriz ve eğer yanlışsa, onu boyarız."

sırıtıyor.

"Bu konuda çok heyecanlısın," diyorum omzumla ona vurarak.

"Çünkü hayatım boyunca bunu bekledim."

Önüne geçip gözlerinin içine bakıyorum. "Aslında hangi rengi kullanmak istediğimi biliyorum."

"Yarın gidip alacağım."

"Yeşil çimenler ve gözlerinin renginde bir gökyüzü olan bir çayır gibi görünmesini istiyorum. Belki şuradaki köşede bana tanıştığımız günü, hikayemizi başlatan anı hatırlatan küçük bir göl." Odanın etrafına bakıyorum ve başka bir köşeyi işaret ediyorum. "Ve şurada bir gökkuşağı."

"Ne istersen alabilirsin," diye fısıldıyor. "Ben sana sahip olduğum sürece."

"Biliyorsun."

"Yemin etmek mi?"

"Pinky Yemin ederim." I göz kırp. "Şimdi gel üzerinde. Biz var katılmak için bir kutlama."

Danielle, "Bir lokma daha yemem mümkün değil," diyor. "Bu harikaydı, Vivian."

Ford'un annesi gelinine bakar ve gülümser. "Teşekkür ederim, tatlım. Hepinize yemek hazırlamak benim için bir zevkti. Bu beni mutlu ediyor."

"Ben de," diyor Harris. "Evde sadece ben varken böyle yemek pişirmiyorsun."

"Oh, sus," diyor, hafifçe omzuna vurarak. "Peki ya sen, Ellie. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Harikayım Bayan Landry. Teşekkür ederim."

"Ben Vivian," diye ısrar ediyor nazik bir gülümsemeyle. "Lütfen tatlım. Bana Vivian de."

"Hey, Ellie," diye sesleniyor Alison masanın diğer ucundan. "Dani'nin maniküre çok ihtiyacı var."

"O kadar da kötü değil," diye araya giriyor Danielle.

"Çok kötü," diye kıkırdıyor Alison. "Yarın bizimle gelmek ister misin? Mallory yoga gibi bir şey yüzünden vazgeçti."

"Diğer eğitmen iptal etti, o yüzden ben girmek zorundayım" diye somurtuyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Alison, "bizimle gelmek ister misin?"

"Um," diyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Elbette."

Ford elini bacağıma koyuyor. Ona baktığımda eriyorum.

Sadece kendini rahat hissettiğinde kullandığı bir gülümsemeyle sırıtıyor. Bu da pek sık olmaz. Kendini çok rahat hissediyor olabilir ama onu sık sık böyle görmüyorum - tamamen endişesiz.

Çiftliğin yemek salonundaki uzun masada kahkahalar patlıyor. Bardaklar yeniden dolduruluyor, gümüş çatal bıçaklar tabaklara çarpıyor ve tüm aile birbiriyle konuşup eğleniyor.

Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Bu odadaki sevgi ve saygı inanılmaz.

"Hey, baba!" Lincoln arıyor. "Sabah golf oynamaya gitmek ister misin?"

Graham, "Kimse seninle golfe gitmek istemiyor," diyor.

"Çok mu kıskandın?" Lincoln dalga geçiyor. "Elimde değil, ben
ailenin doğuştan sporcusu."

"Hey, şimdi," diye araya giriyor Ford. "Son oynadığımızda seni yenmiştim."

"Ağzını topla," diye uyarıyor Vivian. "Buralarda küçük kulaklar var."

"Daha kötülerini de duydum büyükanne," diyor Huxley. "Dün öğleden sonrayı Lincoln ve Ryan'la geçirdim."

Herkes güldükçe ve Vivian en küçük oğlunu azarladıkça gürültü seviyesi tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşır. Barrett ayağa kalktığında konuşmalar kesilmeye başlar. Herkes teker teker Vali'ye bakar.

Ford'a kıyasla daha zarif bir şekilde inanılmaz yakışıklı. Barrett daha koyu renk saçlara, daha pürüzsüz bir tene ve bir anda odayı aydınlatabilecek bir gülümsemeye sahip. Eminim son seçimlerde tüm kadınların oyunu sadece bu gülümsemeye dayanarak almıştır.

"Hepinize söylemem gereken bir şey var," diyor Alison'a bakarak. Neredeyse ışıldıyor. "Bu gece bir akşam yemeği partisinden çok daha fazlası var."

"Ne demek istiyorsun?" Mallory sorar.

"Annem ve Barrett evleniyor!" Huxley, masa kadar geniş bir gülümsemeyle sandalyesinden fırlayarak bağırır. Bu oda patlar içine a deli çılgınlık olarak Herkes Huxley'in açıklamasını sindirir. Sevinçli şok ve şaşkınlık çığlıkları duvarlarda yankılanır. Barrett ellerini sallayarak Herkesi sessiz olmaya teşvik ederek.

"Haklı," diyor herkes yerine oturduktan sonra. "Alison'ı bu gece benimle evlenmeye ikna ettim ve senin de katılmanı çok isteriz."

"Şu anda ciddi misin?" Dani ayağa kalkıyor, Ryan kolunun kıvrımına sıkışmış. "Bu gece evleniyor musun?"

"Evet," diye neredeyse ciyaklıyor Alison. O da ayağa kalkıyor ve kolunu Barrett'ın dirseğine doluyor. "Vivian ve ben bunu bir haftadır planlıyoruz." Müstakbel kayınvalidesine bakıyor. "Bu arada teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti."

Huxley ayağa fırlıyor ve çılgınca oturma odasına koşuyor. Ford elimi tutuyor, sandalyemi geri çekiyor ve evin içinden geçip dönüştürülmüş alana doğru yürürken beni kolunun altına sıkıştırıyor.

"Kardeşin bugün evlenmeye mi karar verdi? Bunu kim yapar ki?" Ben gülüyorum.

Bana merakla bakıyor. "Bu o kadar da çılgınca değil,

değil mi?" "Tamamen çılgınca," diye gülüyorum.

"Bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim. "Bence gerçekten çok tatlı. Ben sadece büyük bir düğün falan bekliyordum. Ne de olsa Vali o."

Biz yemek yerken, belli ki bir ekip oturma odasını mini bir düğün şapeline dönüştürüyordu. Odanın her yerinde vazolar içinde bembeyaz çiçekler vardı. Küçük bir podyum getirilmiş ve arkasına iki uzun pembe mumla bir masa yerleştirilmiştir. Mobilyalar itildi

Barrett ve Alison'ın "Evet" demesini izlememiz için kenara çekildi.

Landry'ler gibi sofistike bir aile için bu kadar rahat olmasına şaşırdım. Sade bir zarafet, bu ailenin tarihindeki böylesine önemli bir an için alçakgönüllü bir şekilde güzel bir arka plan.

Ford ve ben Camilla'nın yanındaki kanepede otururken, ailenin odanın ortasına bakacak şekilde iki sıra halinde yerleşmesini izliyoruz.

Mallory gözüme takılıyor ve gülümsüyor. Bu gece havada gerçekten özel olan bir şey var ve bunu onun da hissettiğini biliyorum. Graham'ın elini kendi elinin içine alıyor ve kucağına koyuyor. Graham dönüp onu alnından öpüyor ve ben neredeyse bayılıyorum.

"Hey," diye fısıldıyor Ford, omzuyla beni hafifçe dürtüyor. "Bu senin için yeterli bir olay mıydı?"

"Bundan haberin var mıydı?" Kıkırdıyorum.

"Lincoln size tekila içirdiğinde insanların size söyledikleri komik oluyor," diye gülüyor. "Bu, Barrett'ın Gold Room'dan eve dönerken yaptığı kabullerden biriydi. O zaman bunu ayarlamaya çalışıyorlardı." Son iki kelimeyi biraz daha dikkatle söylüyor ve omzumun üzerinden Camilla'ya bakıyor.

"Oraya gitme," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Aklımdan bile geçmezdi" diyor, sonra bana dönüp göz kırpıyor.

Bir adam odanın diğer tarafındaki kapıdan içeri girer ve kürsünün yanında durur. Barrett ve Alison onun önünde, Huxley de annesinin yanında yerlerini alır.

Hux ayaklarının üzerinde zıplıyor, her iki elinde de küçük birer kutu var. Barrett'a öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, gözlerim yaşarıyor.

Birkaç dakika sonra papaz Alison'ı kimin vereceğini sorar. Huxley boğazını temizleyerek öne çıkar ve bu sorumluluğu kabul eder. Barrett çömelir, Hux ile sessiz, özel bir konuşma yapar, ikisinin de yüzünde bir gülümseme vardır. Barrett ayağa kalkıp Alison'ın elini tutmadan önce tokalaşırlar.

Burada değil a kuru göz içinde ve Ev. Vivian var Harris gururla b a k a r k e n gözlerini mendille kapatıyor, sanırım patlayacak. Bu inanılmaz bir an ile bir inanılmaz aile-a Büyük, Karmaşık olduğu kadar basit de olan sevgi dolu, olağanüstü bir aile. Standart yeminler okunur ve Alison'ın Mrs. Barrett Landry birkaç dakika içinde. Barrett yeni gelinine beklediğimden daha ağır bir öpücük kondururken, aile alkışlar ve kucaklaşmalar arasında patlıyor.

Başımı Ford'a yaslıyorum, kaslı omzu kolunu bana dolayabilmesi için hareket ediyor. Aşağı bakıyor, gözleri duygularla dolu. Konuşmuyor ama konuşmak zorunda da değil. Ben de onun gözlerinde gördüğüm gibi hissediyorum.

Vivian, "Çok güzeldi," diyerek ayağa kalkıyor ve Barrett'ı uzaklaştırıyor. Alison'ı kolunun ucuna alıyor. "Ailemize hoş geldin diyen ilk kişi ben olmak istiyorum, Alison."

"Teşekkür ederim," diye sırıtıyor Alison. "Biliyorum hızlı ve öz oldu ama zaten istediğim her şeye sahibim. Ve bir grup senatör eşiyle havasız bir etkinlik yapmak istemedim," diyerek yüzünü buruşturuyor.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye gülüyor Vivian.

"Bir duyurum daha var," diyor Barrett boğazını temizleyerek. "Hey, Hux. Neredesin dostum?"

Yeni üvey oğlu ağzında bir kurabiye ile mutfaktan hızla odaya girer. "Evet?"

Barrett onun önünde durmuş, elinde bir kağıt parçası tutmaktadır. Alison Barrett'ın yanına gider, bu kez yüzü her zamankinden daha fazla duyguyla doludur. Alison Barrett'ın koluna yapışırken Vivian ona bir mendil uzatır.

"Bunu okumanı istiyorum," diyor Barrett ve kâğıdı çocuğa uzatıyor.

Huxley alır. Başını Barrett'ınkine doğru kaldırdığında kurabiye dudağından düşer. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi, gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten," diye gülümsüyor Barrett.

Huxley kendini Barrett'ın kollarına atar. Alison ikisini de kucaklıyor, kolları hayatındaki iki erkeği sarıyor. Görülmeye değer bir manzara, her ne kadar o kağıtta ne yazdığını bilmesem de.

Aile sessiz, gözümüzün önünde gelişen bir olayı izliyor. Vivian ve Harris odanın ortasına geliyor ve beşi sessiz bir konuşma yapıyor.

"Gazetede ne yazıyordu?" Ford'a fısıldadım.

Ford bana "Onu evlat ediniyor" dedi. "Biyolojik babası haklarını devretti."

Harris'in Ford'unkini andıran bir gülümsemeyle uzaklaşmasını izlerken görüşüm bulanıklaşıyor. Gözleri gururla parlıyor elbette, ama belki başka bir şeyle. Belki de iyi yapılmış bir işten. Harris Landry yaşamı boyunca emlak işinden milyonlarca dolar kazanmış olabilir ama onun en büyük başarısı çocuklarıdır.

Barrett Ford'a bakar. Kaşlarını kaldırarak Alison ve Huxley'i yan tarafa yönlendiriyor. Şaşırtıcı bir şekilde Ford kolumu belinden çözüyor ve ayağa kalkıyor.

Oda tekrar sessizleşiyor. Önce Mallory'ye, sonra Sienna'ya bakıyorum ve ikisi de kocaman gülümsemelerle bana bakıyorlar.

Ford'un hareket etmediğini fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Beklediğim gibi tuvalete gitmedi ya da ikinci bir dilim elmalı turta için mutfağa girmedi. Onun yerine, ailesinin fısıltılarına aldırmadan önümde duruyor ve tepkimi bekliyor.

"Ford mu?" Ben soruyorum.

Gözleri ayık, tek dizinin üzerine eğilirken adem elması sallanıyor. Nefesim kesiliyor, Camilla'nın elini tutuyor ve can havliyle sıkıyorum.

"Ellie," dedi boğazını temizleyerek. "Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Sağ dizi dışarıda bir kot pantolon ve omzundan sarkan gri bir gömlek giyiyordun. Her yerin çamur içindeydi ve yanında bir olta vardı."

Ailesinin kıkırdadığını belli belirsiz duyuyorum ama karşımdaki muhteşem adama o kadar odaklanmışım ki aldırmıyorum. Elini tutuyorum ve başparmağımı parmaklarının kıvrımındaki yıldızın üzerine koyuyorum. "Tanrı bana seninle bir şans daha verirse, bunu mahvetmeyeceğime dair kendime söz verdim. Sana bakmak ve seni hak ettiğin şekilde sevmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma sevilmek için."

Gözyaşlarımın sıcaklığı yanaklarımdan aşağı süzülürken elim yüzünün yan tarafına dokunuyor.

"Birkaç hafta önce babanla konuştum."

Ondan bahsetmek bile kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Alt dudağım titremeye başlıyor ve gözyaşlarımın hücumundan onu zar zor görebiliyorum.

"Senden karım olmanı istemem için bana izin verdi ve beni kutsadı."

Odanın dört bir yanından gelen soluk seslerini duyuyorum ama tek yapabildiğim önümde diz çökmüş, bana önemli olan tek şeyi yaptığını söyleyen adamı izlemek. Her şeyi düşünmüş.

"Eğer Bayan Ford Landry olursanız bu dünyadaki en büyük onur olur."

"Evet," diye fısıldıyorum. Bu konuda iki kez düşünmüyorum. Fazla düşünmüyorum ya da tekrar gözden geçirmiyorum. Sadece içgüdülerime göre hareket ediyorum ve o da bu adamı yakalamamı söylüyor.

Ford cebinden bir yüzük çıkarır. Küçük elmaslarla kaplı altın bir bandın içinde büyük ama şatafatlı olmayan bir elmas oturuyor. Sade ve zarif; seçme şansım ve kaynaklarım olsaydı benim de seçeceğim bir şey.

"Kenarlarındaki elmaslar annenin yüzüğünden," diye fısıldıyor sadece benim duymam için. "Onu bana baban verdi."

Kendimi ona atıyorum, onu ne kadar sevdiğimi ve beni ne kadar mutlu ettiğini söylüyorum. Bu, tutarlı olduğundan bile emin olmadığım, gözyaşı dolu bir kelime yığını.

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Son bir sorum var."

"Ne?" Gözlerimi silerek gülüyorum. "Bana başka ne sorabilirsin ki?"

"Benimle hemen şimdi evlenir misin?"

Nefesim kesildi. Mallory'nin nefesi kesildi. Sanırım Ford'un beklenmedik sorusu karşısında herkes nefesini tutabilir.

"İstemiyorsan bekleyebiliriz," diye itiraf ediyor. "Eğer büyük bir düğün istiyorsanız, size Savannah'nın gördüğü en büyük düğünü yaparım. Ama burada bir papazımız var ve onun elinde imzalayabileceğimiz bir nikâh cüzdanı var..."

Gözlerine bakıyorum. Korkum yok, tereddütlerim yok, yüzümde gülümsemeden başka bir şey yok. "Evet. Hadi evlenelim. Bu gece."

Arkamızdaki Landry ailesinin tezahüratları eşliğinde kürsünün önünde yerimizi alıyoruz. Evlilik başvurusuna imzalarımızı atıyoruz ve ardından İncil'den bir bölüm okurken el ele tutuşuyoruz.

Yeminlerimiz tıpkı ilişkimiz gibi basit ve kolay bir şekilde tekrarlanıyor. Ve birkaç dakika içinde biz de karı koca ilan ediliyoruz.

Aile neredeyse sarılmalar, öpücükler ve sevinç gözyaşlarıyla bize saldırıyor. Aileye sevgi vaatleri, iyi niyet teklifleri ve Şükran Günü'nde pasta için kavga etmeye hazırlanmam konusunda uyarılarla karşılandım.

Hayatım boyunca yaşadığım en güzel anlardan biriydi.

Herkes mutfağa geri döndükten sonra, Lincoln tekila içmelerini önerirken, sonunda Alison'a doğru yol alıyorum.

"Düğününüze burnumuzu soktuğumuz için özür dilerim," diyorum.

Bana göz kırpıyor. "Ford bunu yapmadan önce bize danıştı," diye gülüyor. "Seninle bir yıldönümünü paylaşmanın eğlenceli olacağını düşündük." Beni kucağına çekerek sırıtıyor. "Tebrikler, Bayan Landry."

"Vay canına," diyorum kafamı toparlamaya çalışarak. "Yani, senin için de öyle. Ama bu kulağa ... gelmiyor mu?"

"İnanılmaz mı?" diye soruyor.

"İnanılmaz," diye katılıyorum.

Bu aileyle, benim ailemle geçirdiğim bu anda gerçekten iyi olacağımı anlıyorum. Hayattaki en güzel şeyler, şansınızı denediğinizde ve sizi gülümsettikleri için bir şeyler yaptığınızda ortaya çıkıyor.

Yeni kocam Ford'a bakıyorum, babasıyla sessizce konuşuyor. Basit bir sahne; ellerinde bardaklarla konuşan iki adam. Göğsümün zar zor kontrol edebildiğim bir mutlulukla ısındığını hissederken yanaklarım yarılıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Danielle yanıma gelerek soruyor. "Yüzünde oldukça ciddi bir ifade var."

Gözlerimi Ford'dan ayırıp ona bakıyorum. Omuz silkiyorum. "Fırtınalar çıktığında gökkuşağının ne kadar güzel olacağını hatırlamam gerektiği gibi."

"SEN YAPTIN." FORD beni Halcyon'un arka odasının köşesine sıkıştırıyor, dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde geziniyor. "Seninle gurur duyuyorum, Ellie. Olanlardan dolayı birkaç hafta fazladan çalışmak zorunda kalmış olabilirsin ama başardın."

Bütün gün gülümsemeyi bırakmadım, inanılmaz derecede gurur duyduğum mağazanın büyük açılışı. Kollarında dönerken mutluluğumun yüzüne yansıdığını görüyorum. "Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

"Bunu sevsem de, bu bir yalan. Bunu bensiz yaptın." Sanki bana bunun hassas bir konu olduğunu hatırlatmak istercesine gözleri açılıyor.

Kıkırdıyorum. "Bunu sensiz yapmadım! Bazı konularda ağırlığını koydun. Sen olmasaydın tavanı boyamayı bitiremezdim. Bunu unutma," diyorum burnuna vurarak.

"Bunu yapabildiğim için çok mutluyum. Tanrı biliyor ya, bunu başka birine yaptıramazdın." Elimi tuttu ve beni ön tarafa doğru götürdü.

"Kimse üstsüz senin kadar iyi görünemezdi," diye belirttim.

Bütün gün süren kalabalık azaldı. Neredeyse bir saat önce resmi olarak kapattık, ama orada oldukları için bu kadar minnettar olduğunuz insanları nasıl kovarsınız? Kovmazsınız. Gülümser, sohbet eder ve ön kapıdaki kurabiye tepsisini doldurursunuz.

Violet birkaç dakika önce ayrıldı ve beni Ford ve ailesiyle biraz vakit geçirmem için yalnız bıraktı.

Hâlâ burada olan birkaç yüzü görünce duygulandım. Son zamanlarda bu çok sık oluyor. Her şey beni ağlatıyor. Violet deli olduğumu düşünüyor ve Ford

Mutsuzum ama gerçekte tam tersi: İnanılmaz derecede mutluyum.

Ford elimi bırakıyor ve harika bir gün geçirmemizin nedenlerinden biri olan Sienna'yı görmeye gidiyor. O ve Camilla tüm arkadaşlarını, annelerinin tüm arkadaşlarını

-Neredeyse tüm Savannah. Cazibeleri ve bağlantılarıyla hayallerimi alıp gerçeğe dönüştürdüler.

Sienna uzanıp Ford'un yanağını siliyor. Sanki rujumun yüzüne bulaşmış olmasını umursamıyormuş gibi kaslı omuzlarının inip kalkmasını izliyorum.

"Hey."

Sağıma bakıyorum ve Camilla'yı görüyorum.

"Cam, sana tekrar teşekkür etmek istedim-"

"Şunu kesecek misin?" diye gülüyor. "Sen ailedensin, Ellie. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Burnumun kenarında, her an gözyaşlarımla savaşacağımı söyleyen bir yanma hissediyorum.

"Sen ve küçük olan," diyor karnıma dokunarak. "Kız olman için çabalıyorum."

"Bir kızım olursa Ford'un beni karşılayabileceğinden emin değilim," diye gülüyorum. "Ben kız gibi bir kız bile değilim, ama eğer bu kız olursa ..."

Camilla elini kalçasına koyarak, "Kızım," diyor, "eğer bir yeğenim olursa, dikkat etsen iyi olur! Dani, Ryan'ı şımarttığımızı söylüyor, bu doğru olabilir, ama bir kız? Her şeyi, Ellie. Her şeyi."

Yanakları biraz kızarıyor, gözleri parlıyor. Gülümsemesi büyürken yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor.

"Cam?" Merakla sordum. Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Bana bebek ateşi veriyorsunuz," diye kıkırdıyor. "Ben sadece

Bir bebeği tutmak, kucaklamak, o bebek kokusunu içime çekmek istiyorum. Lincoln izin verse Ryan'ı bütün gün kucağımda tutabilirim."

Biri arkamdan çarpınca irkildim. Ford'un kolları belime dolanıyor ve beni göğsüne çekiyor. Çenesini başımın üstüne koyuyor. "Bunu duymamış gibi davranacağım."

"I-" Cam başlar, ancak annelerinin arkadaşlarından birinin kocası tarafından yarıda kesilir.

"Seni görmek güzel Ford," diyor. "Hayat nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi."

Adam önce şaşkın şaşkın, sonra da bana bakıyor. Yavaşça başını sallayarak Ford'a küçük bir gülümseme verdi. "Bu iyi. Biz çıkıyoruz. Sadece size teşekkür etmek istedim Bayan Landry, tüm paramı almak için başka bir işyeri açtığınız için."

O ve Ford vedalaşırken hepimiz gülüyoruz ve o çıkıyor, ardından son iki müşteri geliyor. Violet sokağın aşağısında bir kahve içmeye gideceğini söyleyip arkalarından çıkıyor.

Dışarıda güneş batmaya başlıyor, gökyüzü pembeler ve morlardan oluşan bir spektrumla aydınlanıyor. Güzel bir akşam, mükemmel bir gün için mükemmel bir kapanış.

Sienna'nın odanın içinde ilerleyişini izlerken Huxley'in bana verdiği bozuk parayı cebimde evirip çeviriyorum.

Sienna, "Çok iyi geçti," diyor. "Ne gündü ama Ellie!"

"Biliyorum. Ama ayaklarım ağrıyor," diye irkiliyorum.

"Hadi seni eve götürelim ve banyoya sokalım." Ford elimi tuttu ve sıktı. "Siz ikiniz yola çıkmalısınız."

"Vay canına, teşekkürler," diye gülüyor Camilla.

Erkeğime bakıyorum ve sessizce ona dün öğleden beri konuştuğumuz plana başlayıp başlayamayacağımı soruyorum. Göz kırpıyor.

"Bu hafta sonu ikinizi evimize davet etmek istiyorum," diyorum karnımdaki heyecan patlamasını bastırmaya çalışarak. "Akşam yemeği yapacağım ve hepinizin gelmesini istiyorum."

"Bizden bir grup olduğunun farkındasın, değil mi?" Sienna gülüyor. "Hepimiz için yemek mi pişiriyorsun?"

"Evet."

Camilla, "Annem bile bu noktada genellikle bir yemek şirketi tutuyor," diye kıkırdıyor.

"Bunu yapmak istiyorum," diyorum hararetle. "Ve senin de orada olmanı çok isterim."

"Sadece erken gelip yardım edebilirsem." Camilla beni kucakladı. "Küçük yeğenimi strese sokmanı istemiyorum."

Sienna elini kaldırarak, "Bekle," diyor. "O bir kız mı?"

"Bilmiyoruz," diyor Ford. Karnına dirsek atıyorum ve irkiliyor.

Sienna önündeki durumu değerlendirirken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Siz bir şey biliyorsunuz. Nedir o?"

"Bu bir sır," diyorum Ford'a sessiz olması için bir bakış atarak. "Cumartesi günü yemeğe gelirsen sen de dahil olabilirsin."

"Ben de varım," diyor Camilla.

"Sen," diyor Ford, sarışın kız kardeşini işaret ederek, "sadece görüştüğün kişiyi getirirsen öğrenebilirsin."

Cam gözlerini devirerek iç çekiyor.

"Kes şunu." "Ciddiyim."

"Hayır, değil" diyorum. "Tabii ki, kim olursa olsun başımızın üstünde yeri var. Ama siz onsuz da gelebilirsiniz."

Sienna, "Sadece onu getir, Cam," diye yakınıyor. "Bu konuda arada kalmaktan bıktım."

"Yapamam." Camilla'nın sesi ikizine dikkatli olması için açık bir uyarı niteliğinde. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapabilirsin. Sadece yapmayacaksın." Sienna, Ford ve beni çabucak kucaklayıp ön kapıya yöneliyor, Cam de peşinden. "Cumartesi görüşürüz, sanırım."

"Hoşça kalın çocuklar," diye sesleniyorum.

Kapı kapandığında neredeyse geriye, Ford'un kollarına düşüyordum. Beni kaldırdığında irkiliyorum, bacaklarım güçlü kollarından birinin üzerinden sarkıyor ve yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Ona bakmak bile beni gülümsetiyor. Kocam olduğu için ya da güneşin öptüğü teni ve sert çene hattıyla inanılmaz derecede yakışıklı olduğu için değil, o mavi gözlerde gömülü gördüğüm şey yüzünden.

Sevgi olarak tanımlanabilir. Belki saygı. Şehvet olma ihtimali de var. Ama bence bundan daha fazlası. Sonsuzluğun bakışı.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona, elim yüzünün yan tarafını buluyor. "Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Sırıtıyor. "Pinky yemin eder mi?"

"Pinky yemin ederim."

Son

Landry ailesi hakkında daha fazla bilgi edinin:

Sway (Barrett)
Swing (Lincoln)
Switch (Graham)
Swink (Camilla-gelecek yaz 2017)

Sway'den bir alıntı için devam edin,
ve bağımsız romanım **Kurban'ın** tadına bakabilirsiniz**,**
her ikisi de şimdi mevcut.

ADRIANA L 7J CKE

Alison

"BURASI BEKAR BİR KIZIN CENNETİ."

"Hayır," diye yüzümü buruşturuyorum, tişörtümden dökülen peynir sosunu silerek. "Cennet, emrime amade seksi bir kabinci çocuğun olduğu tropik bir ada olurdu... ve sonsuz miktarda mojito."

Lola gülüyor, sesi mutfaktaki karmaşadan zar zor duyuluyor. Şefler bağırarak talimatlar veriyor, etkinlik planlayıcıları panikliyor, tabaklar yere düşüyor; yemek dünyası gürültülü bir uğraş.

Sunucu ve Lola'nın göz kamaştırıcı arkadaşı Isaac'in birkaç adım ötedeki balo salonuna koşmasına izin vermek için kenara çekiliyorum. Uzun boylu, siyah buklelerle dolu bir kafası ve insanı istemsizce gülümseten bir kahkahası var. Lola onu kendisinden uzak tuttuğu için delidir, ama işleri böyle yürür. Adamın parası az, kadının ilgisi sınırlı.

"Cabana erkekleri seksi vücutlara ve erkekliğe sahip olabilir Alison, ama çok önemli iki nitelikten yoksundurlar: şöhret ve servet."

"Yani gevşek bir aleti sert bir alete tercih edeceğini mi söylüyorsun? İlginç," diyorum gözlerimi devirerek ve

sosa bulanmış bezi çamaşır kutusuna atıyor.

"Hayır, söylediğim bu değil, ukala. Sağlam bir sik yerine sağlam bir banka hesabını tercih ederim diyorum. Bir düşünsene, o kadar parayla beni hiç becermese de umurumda olmazdı."

"Eğer durum buysa," diye karşılık veriyorum, bir tepsi daha içki alarak, "dışarıda becerilmemek için tonlarca fırsat var."

Yüzündeki hülyalı ifadeye gülüyorum, kısmen komik olduğu için kısmen de şaka yapmadığını bildiğim için.

Lola ve ben birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de yetersiz geçmişlerden geliyoruz ve Luxor Foods bizim ikinci işimiz. Hiç şüphe yok ki ikimiz de burada olmamayı tercih ederdik çünkü zengin sürtüklere hizmet etmek çok aşağılayıcı bir deneyim olabilir. Ama onlar aynı zamanda çalışmak için en iyi partiler çünkü bahşiş veriyorlar. Hem de çok iyi. Tabii ki çoğu zaman kendilerini bizden üstün hissedebiliyorlar ama b i z bunu kabul ediyoruz. Cebimize para giriyor ve bu süreçte bundan zevk alıyorlarsa, ne mutlu onlara.

Bununla birlikte, Lo bu işi manikür, pedikür ve kirpik uzatma masraflarını karşılamak için aldı. Oğlum Huxley'e bakmak için yapıyorum. Lola'nın ilk işi bir kuaför salonunda çalışmak ve kariyer hedefleri arasında evlenip yükselmek var. Ben ise gündüzleri Hillary's House restoranında çalışıyorum ve bir gün birilerine ilham verebilecek yazılar yazmak umuduyla gazetecilik okuluna gidiyorum.

"Sikişmekten bahsetmişken," diyor gözleri parlayarak, "Belediye Başkanı Landry'yi gördün mü?"

"Bu konuya bu şekilde girmene bayıldım," diye gülüyorum.

"Bu doğrusal bir karşılaştırma. Bana onu düşündüğünüzde aklınıza gelen ilk şeyin sevişmek olmadığını söyleyin, ben de size yalancı diyeyim."

Elbette gerçek bu. Aklıma gelen ilk şey bu ... ve belki ikinci ve üçüncü de.

Yakın zamanda taçlandırılan En Uygun Bekar'ı düşündükçe kendimden geçiyorum. Barrett Landry'nin her zaman mükemmel görünen kalın, kumlu kahverengi s a ç l a r ı , geniş,

Ona en karanlık sırlarınızı yargılamadan anlatabileceğinizi hissettiren dostça gülümsemesi, bronz teni, sıkı vücudu, geniş omuzları - liste uzayıp gidiyor. Ancak Lo'nun da açık yüreklilikle belirttiği gibi, bunların hepsi onu soyunmuş ve sadece karizmatik sırıtışını takınmış olarak düşünmenize yol açıyor.

Düşündükçe ürperiyorum.

"Gördün mü?" diye sırıtıyor ve parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Doğrusal karşılaştırma."

"Hakkını vereyim. Gerçekten çok iyi."

"Ona yaklaşma şansın oldu mu? Onu içine çekebildin mi?"

"Nefes aldırmak mı?" Kahkahalarım patronumuz Bay Pickner'ın dikkatini çekiyor. İri gövdesini bize doğru çevirerek işe koyulmamız gerektiğini söylüyor.

"Yapmadım," diyorum Lola'ya dönerek. "Daha önce Landry gibi adamlarla birlikte olmuş olsam da -tam olarak onun gibi değil ama bir ölümlünün olabileceği kadar yakın- bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum Lo. Beynimi karıştırıyor. Muhtemelen yüzüstü ona düşer ve içkileri kucağına dökerdim. Sonra ikimiz de ıslanırdık."

Masadan bir tepsi alıyor ve Isaac içeri girerken ona göz kırpıyor. "Kartlarını doğru oynarsan buna değer. Muhtemelen ellerini saçlarında gezdirerek ve hatta belki de sakallı çenesini yalayarak kurtulabilirsin. Bir öpücük muhtemelen abartılı olur ama Güneyli kökleri olay çıkarıp güvenlik istemesini engeller."

"Bunu iyice düşündün, değil mi?" Sahte bir korkuyla soruyorum.

"Tabii ki var ve buradaki diğer tüm kadınlar da var. Kahretsin, muhtemelen erkeklerin yarısı öyle yapmıştır," diye kıkırdıyor. "Fantezimde, o zümrüt yeşili gözleriyle bana bakıyor ve eğilip-"

"Hanımlar! İşinizin başına!"

Bay Pickner geçerken iç çekiyoruz. Kilolu, saçları dökülmüş, huysuz bir heriftir ama

Georgia'nın önde gelen catering şirketiyiz. Yani anlaştık. Zar zor.

Lola kalçasıyla bana vuruyor. "Ciddiyim. Bu kadar iyi kalpli olmayı bırak ve dışarı çıkıp kendine bir erkek ve emeklilik planı bul."

Dilimi ısırıyorum. Bu konuşmayı daha önce birkaç kez yaptık ve o bir türlü anlamıyor. Yine de onu suçlamıyorum. Çoğu insan anlamıyor. Parıltıyı ve ihtişamı, tasarımcı etiketlerini ve kaliteli şarabı görüyorlar ve bir Siren'in çağrısı gibi çekiliyorlar. Bu hayat karşı konulamayacak kadar güzel, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Mesele şu ki, kesinlikle haklılar. Öyle.

Yüzümdeki ifadeyi okuyor ve kapıya doğru ilerliyoruz. "Biliyorum, biliyorum. Sen de bir zamanlar böyle yaşadın. Bu bir fantezi, duman ve aynalar ..."

"Evet."

"Aynalar beni güzelleştirdiği sürece dumanın içinde oynayacağımı söylüyorum."

Homurdanarak balo salonunun kapısını açtım. "Sen devam et ve koridorun sonuna kadar altını kaz."

"Küreğim burada." Kıçını bana doğru salladı. "Şuradakini görüyor musun?"

Bakışlarını odanın diğer ucuna doğru takip ettiğimde Landry kardeşlerden biri olduğunu bildiğim bir adam görüyorum. Yanılmıyorsam dört kişiler ve iki kız kardeşleri var, ikizler. Bu tür şeyleri pek takip etmem ama onlar aslında Georgia kraliyet ailesinden sayılırlar ve benim gibi güncel olaylardan uzak dursanız bile hayatlarının bir kısmından haberdar olmamak elde değil. Seçim sezonu olmasa bile her haber bülteninde Landry ile ilgili bir şey var gibi görünüyor.

Lola, "Ben onu kontrol etmeye gidiyorum," diyor ve beni gülünç derecede pahalı şampanya tepsimle bırakıp gidiyor.

Şık balo salonunun dış kenarlarında dolaşıyor, tepsiden içkisini alan her kişiye pratik bir gülümseme veriyorum. Bazıları genişçe gülümsüyor, bazıları sohbet etmeye çalışıyor, bazıları

beni tamamen görmezden geliyorlar, tıpkı evdeki ücretli personele yaptıkları gibi. Benim için sorun değil.

Birkaç yıl önce bu tür etkinliklere katılırdım. Albuquerque'de yeni göreve başlamış bir yargıç olan üniversite aşkımla evliyken sık sık balolara, galalara ve yemin törenlerine giderdik. Hayatımın büyülü bir dönemiydi, büyüsü bozulmadan ve her şey yüzüme patlamadan önce.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen öyle?"

Sağıma döndüğümde yaşlı bir beyefendinin bana saldırmaya hazır bir yılan gibi sırıttığını görüyorum.

"Bir içki ister misin?" Teklif ediyorum, yanaklarındaki renkten zaten gereğinden fazla içtiğini çok iyi biliyorum.

"Hayır, hayır, sorun değil. Aslında sadece sana hayranlık duyuyordum."

Gülümseyerek ve omuzlarımı geriye atarak sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim, efendim. Şimdi, izin verirseniz-"

"Düşünüyordum da," diyerek sözümü kesti, "sen ve ben küçük bir gezintiye çıksak nasıl olur? Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Kusura bakmayın ama" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, parmağında parlayan alyansa bakarak, "eşinizle bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kulaklarımda kan uğuldayarak olabildiğince sakin bir şekilde uzaklaşıyorum. Arkamdan kıkırdadığını duyabiliyorum ve gerçekten de dönüp yumruğumu onun etli suratına indirmek istiyorum. Bu tip insanların tipik davranışıdır, burjuvaziye karşı istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Kocam da biraz güçlenir güçlenmez aynı şeyi bana yaptığı için bu konuda aşırı gelişmiş bir duyarlılığa sahibim.

Yerleşmek için durakladığımda Lola dikkatimi çekiyor. Dikkat çekmeden odanın diğer ucunu işaret ediyor ve "Şurada" diyor. Gözlerindeki parıltı bana belediye başkanını gördüğünü söylüyor ama ben onu göremiyorum.

Kalabalığı karıştırıyorum ve sonunda günün adamının dışarı çıktığını görüyorum, kolu bütün gece çılgınca davranan bir kadının beline sarılmış. Kadın başını adamın omzuna yaslamış, elini de adamın sırtına koymuş. Gülerek Lola'yla göz göze geliyorum ve çıkışa doğru başımı sallıyorum.

"Kaltak," diyor daha önce bana yaklaşan adama yaklaşırken. Onu uyarmak istiyorum ama yapmıyorum. Birincisi, bunun bir işe yaramayacağını biliyorum ve ikincisi, gözlerimi Landry'den alamıyorum.

İnsanlar kelimenin tam anlamıyla onun geçmesi için ayrılıyorlar. Sanki o Musa'dır. Onun gücü ve etkisiyle bölünen Kızıldeniz'den geçip Vaat Edilmiş Topraklar'a gitmeye fazlasıyla isteklidirler.

O arazinin tam olarak ne anlama gelebileceğini düşünürken omzuma bir darbe geldi ve Landry'nin neden olduğu sersemliğimden sıyrıldım.

"Affedersiniz," diyorum. Kimi görmezden geldiğimi fark ettiğimde utançtan yanaklarım kızarıyor. "Çok özür dilerim," diye kekeleyerek Landry kardeşlerden biri olan Camilla Landry'ye bir kadeh şampanya uzatıyorum.

Şahsen daha da güzel, duruş ve sofistikeliğin ders kitabı gibi bir örneği. Annesiyle birlikte yürüttüğü hayır işleri nedeniyle sık sık medyada yer alan genç kadının yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve ışıltılı gülümsemesiyle kolayca tanınabiliyor.

"Merak etme," diye nefes alarak beni başından savıyor. "Kadınlar büyülenmeden kardeşlerimi hiçbir yere götüremiyorum. Özellikle de şu," diye gülüyor ve Barrett'ın az önce geçtiği kapı aralığını işaret ediyor. "Yine de, aramızda kalsın, anlamıyorum."

Sırıtışı bulaşıcı ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Ben Camilla," diyor, uzayan onu Uzun,

Sanki bilmiyormuşum gibi iyi manikürlü bir el.

Tepsiyi bir tarafta dengeliyorum ve elini elime alıyorum. "Ben Alison. Alison Baker."

"Daha önce dökülen bir sosun temizlenmesine yardım ettiniz. Suçu üstlendiğinde kaza geçiren bayanı rahatlattın.

ve ilgiyi ondan uzak tuttu. Bunu gördüğümü ve saygı duyduğumu bilmenizi istedim."

"Gerçekten önemli bir şey değildi."

"Bu dünyada her şey büyük bir mesele olabilir. Güven bana. Muhtemelen kardeşimin birkaç oyunu kurtardınız."

"Sadece üzerime düşeni yapıyorum," diye gülüyorum.

Tekrar gülümsüyor, şık gök mavisi elbisesi gözlerine ve topuklu ayakkabılarına uyuyor. "Belediye Başkanı adına teşekkür ederim. Şu anda meşgul görünüyor."

Göz kırpıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bir şey görmedim."

Başını sallıyor, biraz rahatlamış görünüyor ve bana tekrar teşekkür ettikten sonra arkasını dönüp az önce yemeğini üzerime döken yaşlı kadını selamlıyor. Camilla onun elini tutuyor ve bir sandalyeye oturmasına yardım ediyor.

Zarafeti nefes kesici ve onda daha önce hiç görmediğim bir çekicilik, açıkça mavi kanlı olmasına rağmen bir rahatlık var. Barrett'ın mutfağı da tam olarak bu cazibeyle çalkalanıyor; tam olarak ne olduğunu anlayamadığınız bir karizma.

ŞİMDİ MEVCUT
Amazon'dan satın alın

ADRIANA LOCKE

Mürettebat

Botlarımın altındaki çamur çıtırdıyor, nefesim bedenimden uzaklaşıyor.

Başımı daha derine eğiyorum, yüzümü daha fazla örtmek için eşofmanımın kapüşonunu ceketimin altından çıkarıyorum. Islak asfalta bir şey dökülmemesini umarak diğer kolumdaki kâğıt torbayı çeviriyorum. Son karın kalıntıları ağaçların altına yığılmış ve yukarıda beliren büyük apartman komplekslerinin gölgelerinde birikiyor.

Acı soğuğa rağmen mahalle canlı. İnsanlar apartmanlarının ve dubleks evlerinin verandalarında oturuyor, bazıları tütün olmadığı kesin olan bir şeyler tüttürüyor. Bölgedeki birkaç müstakil evin bacalarından dumanlar yükseliyor. Çoğu harap olmuş, neredeyse çürümeye yüz tutmuş.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Burada yaşamalarından nefret ediyorum.

Daire görünür hale gelir. Kapının sağına tahta bir sandalye konmuş, üzerinde soluk kırmızı ve sarı çizgili bir yastık var. Verandanın basamakları çok kötü ve ikinci basamaktan atlamak zorunda kalıyorum. Sağ tarafta tahtayı yaran bir yarık var ve üzerine basarsam düşeceğimden oldukça eminim. Yüzümü buruşturdum ve ev sahibini aramak için bir not aldım. Pislik herif şimdi burayı umursamıyor olabilir ama umursayacaktır.

Bundan emin olacağım.

Parmak eklemlerimle kapıya vuruyorum. Şubat ayının sonunda Boston için bile soğuk bir gündü. Tersanede yük boşaltmak için uzun bir gün geçirdim. Öğleden sonra biraz ısındı, ama şimdi güneş batıyor, soğuk Carhartt ceketimi ısırıyor. Ellerimi ağzıma götürüp birbirine sürtüyorum ve ısınmaları için üflüyorum.

Kapıyı tekrar çalıyorum, sabırsızlanıyorum. Tahtanın diğer tarafında çalan müziği duyuyorum, her zaman sevdiği John Mayer şarkısı.

Yan daireden bir tahta parçasının bir şeye çarpması ve ardından bir çığlık gibi yüksek bir gürültü geliyor. Soğuk ve sinirli bir şekilde kapının kolunu çevirip bir fiske vuruyorum, şıngırtının onun pes edip kapıyı açmasını sağlayacağını düşünüyorum. Serbestçe sallanmaya başladığında çenem geriliyor. Kapıdan bir boya parçası aşağıdaki fayansa düşüyor.

Aklından ne geçiyor?

Başımdaki örtüyü fırçalayarak içeri giriyorum ve mutfağı tarıyorum. Tezgâhın üzerindeki telefonundan müzik çalıyor ve eski gaz ocağının üzerinde bir tencere fokurduyor. Lavabonun bulaşıkla dolu olduğunu fark ediyorum, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Normalde ayrıntılar söz konusu olduğunda kusursuzdur, kontrol edebildiği her şeyle ilgilenir. Bu çok sinir bozucu olabiliyor ama bunun hayatında kontrol edemediği onca şeye karşı bir tür tepki olduğunu düşünüyorum.

Çantayı masanın üzerine bırakıyorum, üzerinde duran elma sepetini tıkırdatıyorum. Köşeden döndüğünde, beni beklemediği her halinden belli olan kahverengi gözleri kocaman açılarak kapının pervazına tutunuyor.

"Lanet olsun, Crew!" Julia bir eliyle göğsünü tutarak söylüyor. Omuzları gevşiyor ve dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkıyor. Belki beni görünce rahatlamıştır diye ihtiyatlı bir iyimserliğe kapılıyorum ama bu kısa sürüyor.

Omuzlarını geriye atıyor ve gözlerini kısıyor. Bunun üzerimde nasıl bir etki yaratması gerektiğini tam olarak bilmiyorum ama iyi ki umurumda değil.

"Lanet kapını kilitle," diye homurdanıyorum, bakışlarına karşılık vererek. "Sokağın karşısındaki apartmanlardan birinden bir pislik değil de ben olduğum için şanslısın."

"Sen olduğun için şanslısın." Başını sallarken, uzun siyah saçları bir o yana bir bu yana sallanırken sesinde yoğun bir alaycılık var. Ocağa doğru yürüyor ve müziği kapatıyor.

Elimin tersiyle kese kağıdını kırıyorum ve onun irkilmesine neden oluyorum. "Sana bir şeyler getirdim."

"Bana bir şeyler getirmeyi bırak. "

Sırtını bana dönmüş, bir kapak alıp tencerenin üzerine kapatıyor. Beni gördüğüne sevinmediğini biliyorum çünkü hiç sevinmez.

Zor iş.

"Maymun nerede?" diye sordum. "Oturma odasında."

Sözleri düz çıkıyor ama ben buna alışkınım. Ondan daha fazlasını beklemiyorum.

Yapamam.

"Everleigh! Buraya gel bebeğim," diye sesleniyor.

Bir annenin çocuğunu akşam yemeği için çağırması çok doğal bir şey. Sıradan bir hayatın normal bir parçası gibi görünüyor. Ama ben gerçeği biliyorum.

Görünüş aldatıcı olabilir, ama ben aldatma anından keyif alıyorum. Alabildiğimi alacağım.

Birkaç saniye sonra küçük ayak sesleri koşarak mutfağa girdi. "Crew Amca!"

Siyah saçları arkasından dökülerek bana doğru koşarken tek dizimin üzerine çöküyorum.

"Crew Amca!" diye tekrar bağırıyor ve çılgınca kollarıma düşüyor, yüzünü soğuk ceketime sokuyor. Fermuarı tutup aşağı çekiyorum, donmuş metalin küçük yüzüne batmasından korkuyorum. Kollarını bana sararken dudaklarım alnını buluyor. Onu kendime yakın tutuyorum, saçlarını geriye doğru tarıyorum ve sakız kokusunu içime çekiyorum. küçük yeğenim. "Nasılsın, maymun?"

"Ben iyiyim," diye kıkırdıyor, geri çekiliyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Bana bir şey getirdin mi?"

"Everleigh Nicole!" Julia onu azarlıyor. "Biraz terbiyeli ol!"

"Ama bu Crew Amca. " Kirpiklerini annesine fırlatıyor, o da gözlerini devirerek karşılık veriyor. "Bana bir şey getirdin, değil mi?" Tekrar bana bakıyor, yanaklarını bölen bir sırıtış.

Bu çocuğa asla hayır diyemezdim. Benden lanet olası ayı isteyebilirdi ve ben de onu elde etmenin bir yolunu bulurdum.

"Hadi ama. Sana bir şey getirdiğimi biliyorsun."

Everleigh kıkırdıyor ve kollarını Tinkerbell tişörtünün önünde kavuşturmuş bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Çantaya uzanıp yiyecekleri karıştırıyorum ve bir boyama kitabı ile bir kutu boya kalemi çıkarıyorum. Resimlerin neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dükkânda bir tek bu vardı.

"Yaşasın!" diye ciyaklıyor ve Julia'nın görebilmesi için onları havaya kaldırıyor. "Teşekkür ederim! Sana güzel bir şey boyayacağım ve onu evine asabilirsin."

"Bir şey değil." Bakışlarını tutuyorum ve rutinimizin hâlâ devam ettiğini bildirmek için başımı sallıyorum. Bana göz kırpmaya çalışıyor ama iki gözü de birkaç kez kırpışıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Julia arkasını döner dönmez ona muzlu Laffy Taffy veriyorum ve o da yanağımdan öpüyor. Akşam yemeğinden önce şekerle yakalanmamak için en iyi sinsi yürüyüşünü yaparak oturma odasına geri dönüyor.

Gidişini izliyorum. Tıpkı annesininki gibi uzun siyah saçları neredeyse beline değiyor. Julia'ya çok benziyor. Aynı kalp şeklinde yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve aynı zarif duruşu var.

Yine de Everleigh'de kardeşime benzeyen o kadar çok şey var ki. O da Gage gibi uzun boylu, beş yaşındaki arkadaşlarının çoğundan uzun. Gözleri aynı renkte, çok açık bir günde limanın üzerindeki gökyüzü gibi. Ama kardeşimle ilgili olan şey

Bana kardeşimi en çok hatırlatan yeğenim onun ruhu. Tıpkı Gage gibi, Ever da yaşının ötesinde bilge. Gülünç derecede zeki ve muhtemelen benim yirmili yaşlarıma kadar olduğumdan daha olgun.

Kardeşim onu çok severdi.

Bir iç çekiyorum ve yıpranmış buzdolabına yaslanıp ağırlığıma karşı koyduğunu hissediyorum.

Julia beni görmezden geliyor, ocakta çalışıyor. Saçlarını arkadan bağlamış ve omuzlarındaki stresi, meydan okuyan duruşunu görebiliyorum. Lisedeyken pislik ailesiyle kavga ettikten sonra eve geldiğinde de böyle görünürdü. O zaman görmekten nefret ettiğim gibi şimdi de görmekten nefret ediyorum. Tek fark, şimdi kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"İyi misin?" Bana cevap verip vermeyeceğini merak ederek soruyorum. Bazen cevap veriyor. Bazen de vermiyor.

Dünyalarımızın parçalanmasından bu yana iki yıl geçti ama konuşulmayan bir tür anlayışa vardık. Hayatının sonuna kadar benden nefret edeceğini kabul ettim. O da benim gitmeyeceğimi kabul etti. Zaman içinde biraz ilerleme kaydettik. Artık beni uzaklaştırma emriyle tehdit etmiyor. İşbirliği yapmayı reddetmesine sinirlenmiyorum. Sadece yapacağımı yapıyorum ve o da ofluyor ama kabul ediyor. İlerleme var.

"Jules?" Onu dikkatle izleyerek tekrar sordum. Normalde baskı yapmam, elimdekileri bırakıp kaçarım. Ama bugün daha bitkin görünüyor. Muhtemelen bu hafta onu her zamankinden daha fazla özlediğini biliyorum, çünkü ben de özlüyorum. Bu bende gidip bir içki içme isteği uyandırıyor ama iyi olduğundan emin olmadan onu bırakamam. Ona bu kadarını borçluyum. "İyi misin?"

Kaşığı yere bıraktığını ve başını eğdiğini görüyorum ve kendimi bilinmeyene hazırlıyorum.

"Peachy."

Sesi o kadar kısık ki neredeyse onu duyamıyorum bile. Ocağın iki yanındaki tezgâha tutunuyor ve hareket etmiyor.

Dudağımı çiğniyorum ve onu izliyorum, ne düşündüğüne dair bana bir işaret vermesini bekliyorum. Bana devam etmem için hiçbir şey vermiyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır Crew," diyor topuklarının üzerinde dönerek, "istemiyorum." Gözleri alev alev yanıyor, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla parlıyor. "Ve bu sabah lastiklerimin değiştirilmesine de ihtiyacım yoktu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Cahil numarası yaparak sordum. Beni sıkıştıracağını biliyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Everleigh'i kel lastiklerle yollarda sürme riskini göze alamazdım.

"Yani bu sabah Will'i arabamı alması için ofisime göndermedin mi? Bölümün yarısının önünde anahtarlarımı istemesi çok hoş. İyi oynadın. Olay çıkarmadan onunla nasıl tartışabilirdim ki?"

Omuz silkiyorum.

"Şunu yapmayı kes. Lütfen. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bakışlarımız ikimizin de yapmak istemediği bir konuşmayı yapıyor. Bana bir zamanlar tanıdığım küçük kız olmadığını söylüyor. Ama bunu bilmiyor değilim. Büyümüş olabilir ama dönüştüğü kadının benim verdiğim kararlarla çok ilgisi var.

Nasıl yapacağımı bulabilsem değiştireceğim o kadar çok şey var ki.

Ama yapamam.

"O nasıl?" Konuyu değiştirmeye çalışarak oturma odasına doğru başımı sallayarak soruyorum.

Julia iç çekiyor, yüzünde yorgunluk ifadesi beliriyor. "O iyi. Bu sabah kendini iyi hissetmiyordu, o yüzden Bayan Bennett'le kaldı."

"Olivia mı? Komşu kadın mı?"

"Evet. Ama bu gece daha iyi görünüyor." Bakışları yere düşmeden önce bana hafifçe gülümsüyor. "Senin gelmene bayılıyor, o yüzden bu gece mutlu olacağına eminim. Senden hoşlanıyor."

Bu ima göğsüme sert bir tokat gibi çarptı.

"Son zamanlarda onu çok özlüyor."

Zaten tartışmadığımız sürece konuşmalarımız normalde Gage'i tartışmaya varmaz. Bu konuyu açması beni şok etti ve bu durumdan rahatsızım. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. Çenemin hayal kırıklığıyla titrediğini hissediyorum ve konuyu tekrar değiştirmek için çabalıyorum. "Burası neden bu kadar soğuk?"

Julia'nın gülümsemesi kaybolur ve tişörtünü gergin bir şekilde çekiştirir. "Öyle olduğunu bilmiyordum."

"Nasıl olur da bilmezsin?" Boğazını temizlediğinde odanın karşısındaki termostata doğru yöneliyorum.

"Isıtıcı düzgün çalışmıyor. Ev sahibimden bu hafta başında gelip bakmasını istedim."

"Ve henüz buraya gelmedi mi?" Ona bir bakış attım ve o da başını salladı. "Bu gece burada olacak." Cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Crew, yapma. Lütfen yapma. Ev sahibimi son aradığında birkaç ay boyunca bana tam bir pislik gibi davrandı. Onunla yeniden iyi ilişkiler kurdum."

Kişi listemde gezinip onun adını arıyorum. "Crew . . ."

Gözlerinin bana yalvardığını biliyorum. I
Ayrıca ona bakarsam teslim olmaya meyilli olacağımı da biliyorum.

O yüzden yapmıyorum.

ŞİMDİ MEVCUT
Amazon'dan satın alın

USA TODAY VE AMAZON TOP 10 Çok Satan yazarı Adriana Locke kitaplarla yaşıyor ve nefes alıyor. Diğer yazarlar tarafından yaratılan kusurlu kötü çocuklarla yıllarca süren hafif takıntılı ilişkilerden sonra Adriana kendi kötü çocuklarını yarattı.

Kocası, oğulları ve iki köpeğiyle birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Zamanının büyük bir kısmını çocuklarıyla oynayarak, kahve içerek ve yemek yaparak geçiriyor. Hava güzelse onu dışarıda bulabilirsiniz ve cebinde her zaman bir parça şeker vardır.

Adriana'yı tüm sosyal medya platformlarında bulabilirsiniz. Onu en sık kullandıklarınızda arayın!

Web sitesi güncel bilgiler, silinmiş sahneler ve daha fazlası için gidilecek yerdir. www.adrianalocke.com adresinden kontrol edebilirsiniz.

Aylık olarak gönderilen, haberler, resimler, eğlence ve çekilişlerle dolu haber bültenine kaydolmayı unutmayın: buradan kaydolun.

Eğer Facebook ya da Goodreads kullanıyorsanız, iyi haberlerim var! Adriana'nın her iki yerde de okuyucu grupları var. Facebook'ta Books by Adriana Locke'a ve Goodreads'te All Locked Up'a katılın ve yazarla kitaba dair her şey hakkında her gün sohbet edin.

Adriana ile iletişime geçin

Web sitesi | Facebook | Twitter | Google+
Pinterest | Instagram | Goodreads | Spotify
SnapChat-adrianalocke

Acknowledgements

Hiçbirini hak etmediğim pek çok şeyi bana bahşettiği için yukarıdaki YARATICI'ya TEŞEKKÜR EDERİM.

Aileme, Bay Locke'a, Küçüklere, Anneme, Peggy ve Rob'a: Sizi seviyorum. Her zaman.

Kari (Kari March Designs), Lisa (Adept Edits), Christine (Type A Formatting), Kylie (Give Me Books) ekibime: Şarkı söyleyip dans etmek istiyorum! Ha! On numara kitaplarda. Buna inanabiliyor musunuz? On! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Asistanım Tiffany, beni organize ediyor, güldürüyor ve ayak parmaklarımın ucunda tutuyor. Her zaman arkamı kolladığın ve iki adım önde olduğun için teşekkür ederim. Şimdiye kadar verdiğim en iyi kararlardan birisin.

Bu noktada bazı betalarımın benimle konuşması bile şaşırtıcı. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sabrınız için teşekkür ederim. Tanrı biliyor ya, bu sefer çok zorlandım.

Yöneticilerim Jen C, Jade, Tiffany ve Stephanie'ye: Siz dördünüz çarkların dönmesini (ve kahkahaların gelmesini!) sağlıyorsunuz. Zaman ayırıp gruplarımı izlediğiniz ve her şeyin iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasını sağladığınız için teşekkür ederim.

Susan'a: Bu kadar iyi bir arkadaş ve inanılmaz bir ilham kaynağı olduğun için teşekkür ederim. Gücün, enerjin ve ne olursa olsun neşeli bir mizaca sahip olma becerinle beni hayrete düşürüyorsun. Sana tapıyorum.

Mandi'ye: Sırf bu yüzden. Her şey için. Anladın sen onu.

Lisa, Jade ve Alexis'e: Bilirsiniz, hayat sizin gibi insanlardan ibarettir. Hepinize tapıyorum.

Carleen'e: Beni kurtardın.

Candace'e: Bir daha asla bu kadar çok revizyondan geçmemeye gayret edelim. Ha!

Locke Kütüphanecim Candi, küçük ayrıntıları parmaklarımın ucunda tutuyor. Çalışkanlığınız için teşekkür ederim. Kütüphaneyi ne kadar sık kullanmak zorunda kaldığımı asla bilemezsiniz!

Ebbie: Adriana Locke'un Kitaplardaki FitBit Mücadelesi ile yaptığınız çalışma hayatları değiştiriyor. Farkında olsanız da olmasanız da siz bir fark yaratıcısınız! Bu kadar harika ve düşünceli olduğunuz ve zamanınızı ve enerjinizi verdiğiniz için teşekkür ederim.

Blog yazarlarına: Sevdiğiniz için blog yazıyorsunuz, ancak biz her zaman daha fazlası için size yalvarıyoruz. Yaptığınız şeyi yapmak özel bir insan gerektirir ve bilmenizi isterim ki bu benim gözümden kaçmıyor. Beni ve bu kitabı desteklemeyi seçtiğiniz için her birinize teşekkür ederim. Tüm kalbimle minnettarım.

Adriana Locke ve All Locked Up'ın kitapları: Enerjin beni besliyor. Sevgin beni ayakta tutuyor. Desteğiniz beni ayakta tutuyor. Arkadaşım olduğunuz için teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.